

www.burmeseclassic.com



ပုညခင် တဆွတ်တိုက်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုညခင်

ပန်းဌာ

Love

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေခြင်း

- ၅၀၀၃၀၇၀၅၁၂
- ၅၀၀၃၂၈၀၅၁၂
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
ပထမအကြိမ်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ
အုပ်ရေ
တန်ဖိုး
ထုတ်ဝေသူ

- Lလင်း
 - ၅၀၀ အုပ်
 - ၁၅၀ ကျပ်
 - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
- ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ-၈၅၆)
တိုက် (၆၁)၊ အခန်း (၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

အတွင်းပုံနှိပ်

- စွယ်စုံတော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁)လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဦးမြသိန်း၊
သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ပန်းလှ

BURMESE
CLASSIC



ပုညခင်

၈၉၅-၈၃

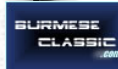
ပန်းလှ/ ပုညခင် - ရန်ကုန် ၊
ပုညခင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
(၂၈၈) စာ၊ ၁၂.၂ x ၁၈.၁ စင်တီ။
(၁) ပန်းလှ

သုတေသန

ပညာရေး



(၁)



စက်တင်ဘာလ၏ မိုးရေစက်များသည် သည်းထန်
စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိ၏။

ညနေ ၅ နာရီသာ ရှိသေးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခွင်လုံး မှုန်ဝါးမှိုင်းညိုကာ အမှောင်ရိပ်သန်း၍ နေသည်။

မနက် မိုးမလင်းမီကပင် ရွာသွန်းနေခဲ့သော မိုးသည်
ခဏလေး တိတ်သွားလိုက်၊ ပြန်ရွာလိုက်ဖြင့် အဆက်မပြတ်
ရွာသွန်းနေခဲ့သည်။ မိုးသည်းနေ့များ၏ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းတွေ
ပေါ်မှာ လူအသွားအလာ ကျပ်ပါးနေခဲ့သည်။

တစ်ခုသော လမ်းကျဉ်းကလေးရဲ့အဆုံး လူသူ
အသွားအလာနည်းသော ပန်းခြံကလေး၏အနီး ပိတောက်ပင်ကြီး
ရဲ့ အောက်မှာတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရပ်တန့်နေသော ကားလေး
တစ်စီး ရှိနေပါသည်။ ညွတ်ကျနေသော ပိတောက်ကိုင်းများက
ထိုကားလေးကို အနည်းငယ်တော့ ကာကွယ်ပေးထားနိုင်သည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ထိုကားလေးရဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ ... အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အတူဆားချင်းယှဉ်၍ထိုင်ကာ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားကြပါသည်။

ရာသီဥတုက ချမ်းစိမ့်လှသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ နွေးထွေးနေသည်။ လက်ဖဝါးဆီက အနွေးဓာတ်ကလေးက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးထိ လွှမ်းခြုံနွေးထွေးနေစေပါသည်။

ထိုကား၏ မလှမ်းမကမ်းရှိ လူမရှိသော အကြော်တဲကလေးထဲမှာတော့ ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးမြင့်ဆောင်သည့် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်၍ ဆေးလိပ်ကို အဆက်မပြတ် ရှိုက်ဖွာရင်း သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။ နှိုးရိမ်တကြီး ရင်ခုန်ရခြင်းကြောင့် သူလည်း မိုးအေးပေမယ့် မချမ်းနိုင်ဘဲ နွေးထွေးရုံမက ပူလောင်နေရပါသည်။

ခဏနေတော့ မိုးစဲသွားသည်။ ထို့နောက် မိုးဖွဲလေးတွေသာ တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ လင်းမလာသေးပါ။

ဦးမြင့်ဆောင်သည့် ဆေးလိပ်ဖွာရင်းက လှမ်းမြင်နေရသော ကားဆီ လည်ပင်းလေး ရှည်ကာ ရှည်ကာ မျှော်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးနေသည်။

“ငါ့လနွီးတဲ့မှပဲ ... သူ့အဖေ ဦးဘိုးသာကြီးသိရင် ငါတော့

အလုပ်ပြုတ်တော့မှာပဲ၊ ငါ့မှာ နီးရာဓား ကြောက်နေရတာနဲ့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်တော့မှာပဲ ... ”

ဦးမြင့်ဆောင်က ပါးစပ်ကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးရင်း လူရောစိတ်ပါ ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်လာရကာ မတ်တတ်ထရပ်မိသည်။

သူ ကုန်ခါနီးဆဲဆဲ ဆေးလိပ်ကို စိုစွတ်နေသော မြေကြီးပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဖိကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဖိကြိတ်ပစ်လိုရတာဆိုလို့ ဒီဆေးလိပ်တို့ပဲ ရှိသည်။ ကိုယ့်ဘဝကတော့ ဆန်စက်ပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးဦးဘိုးသာရဲ့ ဆေးလိပ်တို့ ... ”

ဦးမြင့်ဆောင်က အကြော်တဲလေးရှေ့မှာ လက်နောက်ပစ်လျက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ကားထဲမှာ ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့နေသော မင်းဝဏ် ဆိုတဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ငယ်ကလေးက သူ့ကိုမှာထားသည်။

“ဦးလေးနော် ... ကျွန်တော် လှမ်းမခေါ်ဘဲ ကားနားကို မလာနဲ့၊ ကျွန်တော်ခေါ်မှလာ ... ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ငယ်ကလေးကိုလည်း ကြောက်ရတာမို့ ဦးမြင့်ဆောင်မှာ ကားနားသို့ မသွားရဲ။ ပြန်ကြရအောင်လို့ သွားမခေါ်ရဲ...။ နာရီ ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကားဆီမျှော်ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းတဂျစ်ဂျစ် ကုပ်လိုက်ဖြင့် လူရောစိတ်ပါ ယောက်ယက်ခတ်နေပါသည်။

ခဏနေတော့ သူ နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။

မြတ်စွာဘုရား ... ငါးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်
တောင် ရှိသွားပါရောလား ...။

ဦးမြင့်ဆောင် ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာ တုန်လှုပ်သွား
ပါသည်။

ဦးဘိုးသာ၏ မှာကြားချက်က သူ့ဘယ်ဘက်နား
ထဲသို့ မိုးကြိုးတစ်စင်း ပစ်ချလိုက်သလို ဝင်ရောက်လာသည်။

“ငါ့သားကို ညနေ ငါးနာရီခွဲထက် နောက်မကျဘဲ အိမ်
အရောက်ပြန်ပို့ရမှာက မင်းတာဝန်ပဲ မြင့်ဆောင်၊ သူ့ဘာပဲ
တောင်းဆို တောင်းဆို မင်း အလိုလိုက်ဖို့ မလိုဘူး၊ မင်း
တာဝန် မကျေရင်တော့ မင်းကို ငါ အလုပ်ပြုတ်ရလိမ့်
မယ် ...”

သူ ခေါင်းကို တအားခါပစ်လိုက်ရင်း ထိုအသံကို
နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ သူ့ ညာဘက်နားထဲကို နောက်ထပ်
မိုးကြိုးတစ်စင်း ပစ်ခွင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဦးလေးနော် ... ကျွန်တော့်ကို အလိုမလိုက်ရင် ဦးလေးမှာ
မရှိတဲ့ အပြစ်တွေကို လုပ်ကြံပြောပြီး ဦးလေးကို အလုပ်
ထုတ်ပစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်လို့ရတယ်၊ ဦးလေးကို
ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးပြောရင် အဖေက ဦးလေးကို အလုပ်
ဖြုတ်ပစ်မှာပဲ ...”

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်ကလေးကလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် ခြိမ်းခြောက်တတ်ပါသေးသည်။

ခုတော့ သူ့ဘဝဟာ ဆူးကြား သီးတဲ့ ဘူးသီးလို၊
အချိန်မရွေး နင်းခြေခံရနိုင်တဲ့ ဆေးလိပ်တိုလို၊ ပဲလှော်ကြားမှာ
ဆားညပ်သလို မလှုပ်သာ မလွန်သာ ဘေးကြပ် နံကြပ် ရိုက်နေ
ပါသည်။

မတတ်သာတော့သည့် အဆုံးမှာတော့ ဦးမြင့်ဆောင်
က ရပ်ထားသည့် ကားဆီသို့ သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားကာ
ကားနောက်ခန်း တံခါးမှန်ကို ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“လူလေး မောင်မင်းဝဏ် ... ပြန်ကြရအောင်လေကွယ်၊
ငါးနာရီခွဲ ကျော်သွားပြီကွယ် ...”

နောက်ခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ကားမှန်ကို ချလိုက်
ပြီး သူ့ကို မော့ကြည့်လျက် ...

“ခဏနေပါရစေဦး ဦးလေးရာ၊ မိုးမှမချုပ်သေးတာ ...”

“မှောင်စပျိုးနေပါပြီ လူလေးရယ်၊ သွားကြရအောင်ပါကွယ်၊
မင်းကို ဒီလိုမျိုး အလိုလိုက်ထားတာကို မင်းအဖေသာ
သိရင် မိုးမီးလောင်မှာကွယ် ...”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်၊
ဦးလေး ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ ဦးလေး ဒုက္ခရောက်ရင်
လည်း ကျွန်တော်က ကြည့်မနေပါဘူး”

“ခက်တော့တာပဲကွယ် ...”

“နောက် ဆယ်မိနစ်ပဲ စောင့်ပါဗျာ၊ ဒီမှာ စကားပြောလို့
မဝသေးလို့ပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဦးလေး ဒီနား မလာနဲ့လို့
ပြောထားတယ်လေဗျာ၊ ဦးလေးက ဒီနားမှာ မတ်တတ်ကြီး

ရပ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစားက ဘယ်လို စကား ပြောရမလဲ ...”

“အေး ... အေးပါကွာ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်သာ ပြော ကြပါ”

ဦးမြင့်ဆောင်က ကားအနီးမှ လှည့်ထွက်လာရင်းက ပါးစပ်က ရေရွတ်လာသည်။

“တကတည်း ... ဒီလောက် အကြာကြီး ဘာတွေများ ပြော နေကြတယ် မသိပါဘူး ...”

“ဦးလေး ဘာပြောတာလဲ ...”

“ဘာမှ မပြောပါဘူးကွာ၊ မပြောဝံ့ပါဘူး”

ဦးမြင့်ဆောင်က အကြော်တဲဘက်သို့ ပြန်လျှောက် လာကာ မိုးဖွဲထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဆက်စောင့် နေရပါသည်။ ကားဆီကို သူလှမ်းကြည့်တော့လည်း ဒီကလေး နှစ်ယောက်ဟာ ဘာမှ ပိုမိုကဲကဲ လုပ်တာမျိုး မတွေ့ရပါ။ တစ် ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စကားတွတ်ထိုးလိုက်၊ ရယ်လိုက် လုပ်နေကြတာပင် ...။ ကိုယ်က သာ ဒီလို တွေ့ခွင့်မပြုရင် ကိုယ့်ကွယ်ရာကို သွားကြတဲ့အခါ အခြေအနေတွေ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်မှာစိုးရတာမို့ မျက်စိရှေ့မှာ စောင့်ရှောက်ရင်း ခွင့်ပြုထားရတော့တာပင်။

စောင့်ချိန် ဆယ်မိနစ် ကြာလာသောအခါ ဦးမြင့် ဆောင်က ကားဆီသို့ပြန်လျှောက်လာပြီး ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက် ကားကို စက်နှိုးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... လူလေးရေ ... ပြန်ကြမယ်ဟေ့၊ အချိန်ပို တောင်းဖို့ တော့ မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ဟိုကလေးမ ပန်းနုသီကို ဘယ်ပို့ ပေးရမလဲသာ ပြော ...”

“သူတို့ လမ်းထိပ်နားမှာပဲ ချပေးလိုက်ပါ ဦးလေး၊ သိ အဆင်ပြေရဲ့လား ...၊ သိတို့အိမ်ရှေ့နားထိ ကိုယ် လမ်း လျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“မပို့နဲ့ မောင် ...၊ သိ သွားရဲပါတယ်၊ မောင် လိုက်ပို့ရင် မတော်တဆ ဦးမောင်တင်ကြီးနဲ့ တွေ့မှာ စိုးရတယ်လေ”

ဦးမြင့်ဆောင်က ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းထွက် လာရင်း မင်းဝဏ်နှင့် ပန်းနုသီတို့ အချင်းချင်း စကားပြောနေ ကြတာကို နားထောင်လာပါသည်။

အိမ်မှာဆို ခုထိ ကလေးငယ်သဖွယ် မသိတတ် နားမလည်ပုံစံမျိုး ပေါ်နေတဲ့ မင်းဝဏ်ဟာ သူ့ရည်းစားရှေ့မှာတော့ အားကိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသဖွယ် ဝံ့ကြွားနေတာမို့ ဦးမြင့် ဆောင်က မောင်မင်းဝဏ်ကို ကားနောက်ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးရပါသည်။

“မောင်ရယ် ... မောင်နဲ့တွေ့ရတာ ခဏလေးလိုပဲနော်၊ အချိန်တွေ အကုန်မြန်လိုက်တာ၊ ခုလို ခွဲရမယ်ဆိုတော့ သိ ငိုချင်တယ်၊ မောင်နဲ့ မခွဲချင်ဘူး၊ သို့မှာ ပျော်ရတဲ့အချိန် ဆိုလို့ မောင်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ အချိန်လေးပဲ ရှိတာပါ”

“မောင်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ သိရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သို့ကို တစ်ခါတည်း မောင့်အိမ်ကို ခေါ်သွားချင်တာပါ ...”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

“ဦးလေး မကြားချင်ရင် နားပိတ်ထားဗျာ၊ ဒီအချိန်လေးပဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောရတာ ...”

ပြောပဲ ပြောနိုင်လွန်းကွာ ... ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ချစ်တာရယ် လွမ်းတာရယ်၊ မခွဲချင်တာ အတူနေချင်တာရယ် ဒါတွေပဲ အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား။ ဦးမြင့်ဆောင်က စိတ်ထဲကသာ ကျိတ်ပြောရပါသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် လေးကို သူ မနိုင်ပါ။

ပန်းနုသီတို့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဦးမြင့်ဆောင်က ကားရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပန်းနုသီတို့ လမ်းလေးက ကျဉ်းမြောင်း ကြမ်းတမ်းပြီး အိမ်ကလေးတွေက စုတ်ချာသေးငယ်သည်။ ဆန် စက်သူဌေး ဦးဘိုးသာရဲ့ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲက အလုပ်သမား တန်းလျားလောက်တောင်မှ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိသော အိမ်မျိုးမှာ ပန်းနုသီက နေထိုင်ပါသည်။ ထိုအခြေအနေကို မောင် မင်းဝဏ်က ရင်မမောသော်လည်း ဦးမြင့်ဆောင်က ရင်မောရပါ သည်။

“မောင် ... သိသွားတော့မယ်နော် ... အဟင် ...”

“သွား ... သွားတော့နော် သီ၊ နောက်နေ့ တွေ့ရအောင် မောင် ကြံပါ့မယ် သီရယ် ...”

ပန်းနုသီက ကားပေါ်ကနေ ချက်ချင်း မဆင်းနိုင် သေး။ မင်းဝဏ်က ပန်းနုသီ၏ လက်ကလေးကို လွှတ်မပေးသေး။ နှစ်ယောက်သားဟာ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်

ကြည့်နေကြတာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရပါသည်။ ကဲ ... သွားစရာရှိတာ မြန်မြန်သွားပါတော့ ကလေးမရယ် ... ၊ ညည်းတိုနှစ်ယောက် သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းနေတာနဲ့ပဲ ဦးဘိုးသာ တစ်ယောက် မိုးမီးလောင်နေတော့မယ်ကွယံ ... ၊ ငါလည်း မျက်စိ လှုပ်လှုပ်ပါပြီ။

“သိ သွားပြီနော် မောင်”

အေးဟေ့ ... သွား ... သွား။ မြန်မြန်သွားတော်မူပါ။

“သိ ... မောင် သွားပြီနော် ...”

ကလေးမက ကားသားမှာရပ်ကာ လက်ပြနေသည်။ မောင်မင်းဝဏ်ရဲ့ နှုတ်ဆက် စကားအဆုံးမှာတော့ ဦးမြင့်ဆောင်က ကားကို ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်လာပါတော့သည်။

“ဦးလေး ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျာ၊ ဒီမှာ နှုတ်ဆက် လို့တောင် မပြီးသေးတဲ့ဟာ ...”

“မင့်နှုတ်ဆက်တာ ပြီးအောင်စောင့်နေရင် မိုးချုပ်သွားမယ် လူလေးရေ ...”

မင်းဝဏ်က ဦးမြင့်ဆောင် မမြင်အောင် မျက်နှာကို ရှုံ့ပြီး လက်သီးတစ်ချက် ရွယ်လိုက်တာကို ဦးမြင့်ဆောင်က နောက် ကြည့်မှန်ကနေ တစ်ဆင့် မြင်လိုက်တာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ရည်းစား ရကာမရရော ... လူလေး မောင်မင်းဝဏ် ဟာ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာရော သူ့အပေ ဦးဘိုးသာရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ပါ မလိမ်မိုးမလိမ်မာ ကလေးသာသာရယ်ပဲ မဟုတ်လား ... ။

ဦးမြင့်ဆောင်က စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားလေးဖြင့် လိုက်ပါလာသော မောင်မင်းဝဏ်ကို ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲက နေ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လာရင်းက စကားစလိုက်သည်။

“လူလေး ... မောင်မင်းဝဏ်”

“ဘာတုန်းဗျာ၊ ဘာတွေ သြဝါဒ ခြံဦးမလို့လဲ”

“သြဝါဒ မခြေဝံ့ပေါင်ဗျာ၊ သီချင်တာလေးတွေ မေးကြည့် မလို့ပါ၊ လူလေးက ပန်းနုသီကို အတည်ချစ်နေတာလား၊ ပျော်ရရုံလေး ရည်းစားထားတာလား”

“အတည်ချစ်တာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော် ကြီးလာရင် သူ့ကိုပဲ ယူမှာ ...”

“ဟေ ... ကြီးလာရင်ဆိုတော့ အခုက မင်းက မကြီးသေး ဘူးလား ...”

“ဦးလေးကလည်း နားဝေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် အရွယ်ကျရင် သူ့ကိုပဲ ယူမယ်လို့ ပြောတာ ...”

“သူ့ကိုယူပြီးရင် မင်း အခုလို အဖေလုပ်စာကို အေးအေး လူလူ ထိုင်စားနေဦးမှာလား”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ဘာပူစရာလိုလဲ၊ ကျွန်တော့်အဖေက စက်ပိုင် သူဌေးကြီးပဲ၊ အဖေအမွေတွေလည်း ရဦးမှာလေ၊ အေးဆေး ပါ၊ ပိုက်ဆံအတွက်တော့ ပူစရာ မရှိပါဘူး”

“မင့်အဖေက ပန်းနုသီနဲ့ မင်းကို သဘောတူမှာ မို့လို့လား၊

ပန်းနုသီ အမေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို မင့်အဖေက သဘော မကျတာ မင်းလည်းသိသားပဲ လူလေးရယ် ...”

“အဖေက သို့အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို သဘော မကျတာ မဟုတ်လား ...”

“သူ့နောက်ယောက်ျားရဲ့ စာရိတ္တကိုလည်း သဘောမကျ ဘူး လူလေးရဲ့၊ အဲဒီလို မိသားစုထဲက မိန်းကလေးကို ယူရင် မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ပဲ ပြောပြောနေတာ၊ မင်း ပူဆာလို့သာ ခုလို အခွင့်အရေးပေးရပေမယ့် ဦးလေး လည်း ရင်လေးရပါတယ်ကွယ် ...”

“နောက် တဖြည်းဖြည်းတော့ သဘောတူလာမှာပါ ဦးလေး ရ၊ သို့ကို ဦးလေးကြည့်လေ ... သို့ရပ်ကလေးက ဘယ် လောက် ချစ်စရာကောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက် လိမ္မာယဉ် ကျေးသလဲ၊ နောက်ကျရင် အဖေ သို့ကို သမီးလေးလို ချစ် လာမှာပါဗျာ”

ကလေးလိုတွေ့ကာ ကလေးလို ပြောနေသော လူ့ ပေါ်ကြော့ သူဌေးသားလေး၏ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဦးမြင့်ဆောင်က သက်ပြင်းကြီးချကာ ...

“မင့်အဖေစိတ်က ဒီလောက် အလွယ်တကူ ပျော့လာလိမ့် မယ်လို့ ငါတော့မထင်ပေါင် မောင်ရာ ...၊ မင်းကို ဦးလေး တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ ...၊ မင်း ပန်းနုသီကို ခွဲပြေး ဖို့တော့ မကြံစည်နဲ့နော် ...”

၁၈ ❀ ပုညဆင်

“ဟာ ... ငါတော့ စိတ်ချ၊ ခုနေ သို့ကို ကျွန်တော် ခိုးပြေးရင် သိရော ကျွန်တော်ပါ ဆင်းရဲမှာဗျ၊ အဖေကသာ လှည့်မကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ ငတ်ဆွေမှာ၊ သီက ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်တာ ဦးလေးရ ...၊ ကျွန်တော် ကားကို ပထမဦးဆုံး စစ်တဲ့နေ့ကဆို သီ တအားပျော်နေတာ၊ ကျွန်တော်က သို့ကိုယူပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးပေါ် ခေါ်တင်ထားလိုက်ချင်တာ၊ ကျွန်တော် ကားကို ပေးစီးလိုက်ချင်တာ ...”

“အေး ... အဲဒီလိုဖြစ်ရင်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရာ၊ ဟော ... အိမ်နားတောင် နီးလာပြီ၊ ငါတော့ မျက်ခုံးတွေ တအားလှုပ်လာပြီဟေ့ ...”

ဦးမြင့်ဆောင်က ပြောပြောဆိုဆို ကားကို ဘောဂသီရိ ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ချိုးကျွေ့မောင်းဝင်လာခဲ့လေသည်။



ပုညဆင် စာအုပ်တိုက်

(၂)



“မင်း ငါ့မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း မြင့်ဆောင်၊ မင်း လိမ်နေတယ်ဆိုတာ မသိရလောက်အောင် ဘိုးသာတို့က မအဘူးကွ”

ဦးမြင့်ဆောင်မှာ ဦးဘိုးသာကို မော်လိုတောင်မကြည့်ရဲဘဲ ဦးဘိုးသာရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်ရင်း ခူးချင်းရှိက်မတတ် တဆတ်ဆတ် တုန်လာပါသည်။

‘ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး၊ တာဝန် ယူပါတယ်’ ဟု အာမခံရဲထားသည့် မင်းဝဏ်ဘက်ကို ဦးမြင့်ဆောင်က စစ်ကူတောင်းသလို တစ်ချက်စွေကြည့်လိုက်သည်။

မင်းဝဏ်က သူ့အဖေကို မျက်နှာချိုသွေးထားရင်း

“အဖေကလည်း ဦးလေးမြင့်ဆောင်က မလိမ်ပါဘူး၊ အားသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာအတူကြည့်နေလို့ နောက်ကျသွားတာပါ”

ပုညဆင် စာအုပ်တိုက်

“မင်း တိတ်တိတ်နေစမ်း မင်းဝဏ်၊ ကဲ ... ပြောလေ
မြင့်ဆောင်၊ ငါမေးတာကို မင်း မဖြေဘူးဆိုရင် မင်း ငါ့ကို
အာခံနေတယ်လို့ပဲ ယူဆလိုက်မယ်၊ မင်း အခု အထုပ်အဖိုး
သွားပြင်တော့ ... မင်းကို ငါ အလုပ်ထုတ်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါဆို ... မင်း ပြောလေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြော ...”

“ဟို ... ဟို ... လူလေးက ပန်း ... ပန်းနုသိနဲ့ တွေ ... တွေ
ချင်တယ်ဆိုလို့ စောင့်ပေးနေတာပါ”

“ဘာ ...”

ဦးဘိုးသာ၏ အသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်း
ထွက်လာပါသည်။ မီးတောက်ထဲကို လောင်စာပစ်ထည့်လိုက်သဖြင့်
ဟုန်းဟုန်းထတောက်လာသလိုပင်။ မျက်နှာက ကြောက်မက်ဖွယ်
နီရဲတင်းထန်လာကာ ဦးမြင့်ဆောင်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်
ထိုးချပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဖေ ... အဖေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးလေးကို မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“မင်း အသာဖယ်နေစမ်း မင်းဝဏ်၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ ငါ တွေ
မယ် ...”

မင်းဝဏ်က အပေဖြစ်သူကို ပြေးဆွဲသော်လည်း
ဦးဘိုးသာက မင်းဝဏ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ မင်းဝဏ်ကတော့
ယိမ်းယိုင်သွားသော ဦးမြင့်ဆောင်ကို ပြေးတွဲဖေးမထားရင်း ...

“ဦးလေး ... ဦးလေး ရရဲ့လား၊ တော်တော် နာသွားလား
ဟင် ...”

“မနာဘဲ နေပါ့မလား လူလေးရာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဖယ်ပါတော့ မင်းဝဏ်၊ မင်း ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့၊
ဟိုဘက်မှာ ခဏသွား ထိုင်နေစမ်း ...”

မင်းဝဏ်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ဧည့်ခန်း
ထောင့် ခုံတစ်လုံးမှာ သွားထိုင်ရင်း ကိုယ့်အစား ခံနေရသည့်
ဦးမြင့်ဆောင်ကို သနားကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ပန်းနုသိနဲ့ ငါ့သားကို ပေးမတွေ့ဖို့ မင်းကို ငါ ပြောတာ
ဘယ်နှခါ ရှိပြီလဲ မြင့်ဆောင် ... ငါ တားတဲ့ကြားက
မင်း ဒီလိုလုပ်တာ ငါ့အမိန့်အာဏာကို ဖိဆန်တာပဲ၊ မင်း
ငါ့သားကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ ...”

“ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်တော် ခွင့်မပြုလိုက်လို့ သူတို့
တခြားမှာ ခိုးတွေ့ရင် ပိုပြီး စိုးရိမ်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုး
လို့ ခွင့်ပြုရတာပါ၊ မျက်စိရှေ့မှာတင် တွေ့ကြတော့ မဖြစ်
သင့်တာ မဖြစ်ဘူးပေါ့ ...”

“အို ... ကွယ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကို
မတွေ့ရဘူးကွာ၊ မင်းဝဏ် ... လာခံစမ်း”

ဦးဘိုးသာက လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ မင်းဝဏ်က
ထလာသည်။

“မင်း ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း သား၊
ပန်းနုသိတို့ မိသားစု၊ အိုကွာ ... မိသားစုတင် မကဘူး
တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံးအကြောင်းကိုပါ ငါ သေသေချာချာ
စုံစမ်းပြီးသွားပြီ၊ ပန်းနုသိရဲ့ အမေက ပျံတန်တန်နဲ့ တန်နဲ့

တန့်၊ သူ့အရင်ယောက်ျား ရှိစဉ်ကတည်းက ခြေမငြိမ်ဘူး၊ သူတို့အမျိုးထဲ အဆွေထဲမှာလည်း နာမည်ပျက် မရှိတဲ့သူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အခု ပန်းနုသီတို့ သားအမိနဲ့ အတူနေတဲ့ တင်မောင် ဆိုတဲ့ ပန်းနုသီ ပထွေးကလည်း ထောင်ထွက်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို ရိသဲသဲ ... ”

“အဖေ သူများ မိသားစုကို ဒီလောက် မပြောပါနဲ့၊ ဘယ်သူ တွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိက ဖြူစင်ပါတယ်၊ သိက အရမ်း သနားစရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ကျွန်တော် သို့ကို တကယ် ချစ်တာပါ အဖေ၊ သိကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သို့ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

“ဪ ... ဟော် ... မင်းက ဒီလောက်တောင်လား၊ ဒီမှာ ဟေ့ ... ငါ မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်မယ်၊ မင်း ပန်းနုသီကို ယူမယ်ဆိုရင် ငါ့အိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းသွား ... ”

မင်းဝဏ်က ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

“မောင်မင်းဝဏ် ... လာ ... လာ ... သား၊ ဗိုက်ဆာနေရော ပေါ့၊ ဒေါ်ကြီး ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ လာစားတော့၊ မောင် ဘိုးသာ မင်းကလည်း ဒေါသကို လျော့မှပေါ့ကွယ်၊ ကလေး က ဒီလောက် မမိုက်ပါဘူး၊ နားဝင်အောင်ပြောရင် ရပါ တယ်”

ဦးဘိုးသာ၏ အစစ်မဝမ်းကွဲ ဒေါ်ရင်မေက ဝင်ရောက် ပျန်ဖြေရင်း မင်းဝဏ်ကို မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဦးမြင့်ဆောင်က မရဲတရဲဖြင့် ...

“ဆရာကြီးရယ် ... ကလေး သနားပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်က နှင်ချတဲ့ စကားမျိုးတော့ မပြောပါနဲ့ ... ”

“ဟားဟား ... ဒီကောင် အကြောက်ဆုံးဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာ ကိုးကွ၊ ဒီကောင်က အကောင်းကြိုက်လေ၊ ကောင်းကောင်း မနေ ကောင်းကောင်း မစားရမှာလောက် ဒီကောင်ကြောက် တာ မရှိဘူး၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘာ ဆင်ခြေမှုကို ဆက်မပြောရတော့ဘူး၊ ဒီကောင်လား ငါ သဘောမတူတဲ့သူကို ယူပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခခံရမှာ ... လက် ကြောဖြင့် မတင်းဘဲနဲ့ မိန်းမယူပြီး ဘယ်လို ရှာကျွေးမှာ လဲ ... ”

ဦးဘိုးသာက အနိုင်ရသူ တစ်ယောက်လို စိတ်ချ လက်ချ ရယ်မောနေလိုက်သည်။

ဦးမြင့်ဆောင်ကတော့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမန်း မသိဘဲ ဦးနှောက်ခြောက်၍နေလေသည်။



(၃)



“သား ... စားနော်၊ ဒီမှာ သားကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို မီးပုတ်သုပ်ထားတာ၊ ဒါက ငါးသလောက်ဥကြော်၊ ဒါက ငါးရုံအူအချိုချက်၊ ဒါက ငါးရုံခြောက်ဖုတ်၊ ဒီမှာ ငါးပြေမ အကြီးကြီးတွေရလို့ ဆိပ်ရုံချက်ထားသေးတယ်၊ အားလုံး သားအကြိုက်တွေချည်းပဲ၊ မင်းဖေ စကားအတွက်တော့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ မင်း အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဒေါသကြီးနေကျပဲ ...”

မင်းဝဏ်သည် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ငိုနေမိလေသည်။

ချက်ထားသည့် ဟင်းတွေကတော့ စပါယ်ရှယ်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်မှာက သူဌေးအိမ်ပီပီ အသား ငါး ဟင်း သုံးလေးမျိုး ချက်ပြုတ်လေ့ရှိသည်။ မြစ်နား ချောင်းနား နီးသည့် ဒေသမို့ ငါးမျိုးစုံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် မြစ်ပုစွန်အကောင်ကြီး

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

တွေကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရတတ်သည်။ မင်းဝဏ်က အစားကောင်းကြိုက်သူမို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းများကို မက်မက်မောမော စားတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ဝိုက်ထဲမှာ တကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင် လှပြီ။ သို့သော် ချက်ချင်း မစားသေးဘဲ အဖေစကားကို ပြန် စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

အဖေက မင်းဝဏ် ... သို့ကိုယူလျှင် အိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းသွားဟု ဆိုခဲ့သည်။ ခေါင်းနဲ့ဆင်းဟု ဆိုကတည်းက လက်ကနေ ဘာမှကိုင်ပြီး ယူမသွားနဲ့ဟု ဆိုလိုသည်။ အဲ့ဒီလိုဆို သူက ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ ... ။ မင်းဝဏ်က ဆင်းရဲမှာကိုတော့ အလွန်ကြောက်သည်။ အဖေ လုပ်စာကို ခုထိ ထိုင်စားတုန်းမို့ ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ်၊ အလုပ်အကြောင်းလည်း နားမလည်။ အဖေ ဆန်စက်ထဲကို လိုက်သွားလျှင်လည်း ဆန်စက်ရှေ့ မြေကွက် လပ်ကြီးမှာ အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ ဘောလုံးဝင်ကန်ပြီး ပြန် လာခဲ့တာပင် ... ။

အဖေက ဒေါသကြီးပြီး စကားတည်သည်။ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သည်။ မင်းဝဏ်ကိုတော့ မတောင့်မတ ထားပေးပါသည်။

အမေရှိစဉ်တုန်းကလည်း အဖေကို ကြောက်ရသည်။ အမေက သူ့ကိုဆို ပူးပူးမှုတ်အလိုလိုက်တတ်တာမို့ သူက အမေ နားကပ်ကာ ခွဲနဲ့နေတတ်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်၊ သူလူပျို

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

ပေါက်အရွယ်လေးမှာ အမေဆုံးသွားချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို အထီးကျန်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သိနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သီဟာ နှမ်းပါးသူဆိုပေမယ့် ရုပ်ရည်ကလေးက ဖြူစင်သန့်ပြန့်သည်။ နဖူးပေါ် အုပ်ကျနေသည့် ဆံပင်အတိတ်ကလေးနှင့် နားရွက်ဖျားလေး နှစ်ဖက်မှာ ကော့တက်နေသည့် ဆံပင်ပုံစံလေးက သိန့်နှင့် အလွန် လိုက်ဖက်သည်။ သူ့ခမျာ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်အကောင်း စားတွေကို မမြင်ဖူးရှာသူမို့ မင်းဝဏ်ရဲ့ ဖိနပ်၊ အိတ်၊ နာရီ အစရှိသည့် ပစ္စည်းလေးတွေကို ကိုင်ကိုင်ကြည့်ရင်း ‘လှလိုက်တာ၊ ဒါ ဘယ်လောက်ပေးရလဲဟင်’ ဟု မေးတတ်သည်။ မင်းဝဏ်က တန်ဖိုး ပြောပြလိုက်တိုင်း ‘ဈေးကြီးလိုက်တာ၊ မောင်က သူဌေးပဲ’ ဟု တအံ့တဩပြောတတ်သော ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ချစ်စရာ ပုံစံ ကလေးကို သူ အသည်းစွဲရသည်။ ကရုဏာ သက်ရသည်။

သူ့ခမျာ နှမ်းပါးချိုတဲ့ရှာသူမို့ ၉ တန်းနှင့် ကျောင်း ထွက်ရကာ သူ့အမေရဲ့ အကြော်ဆိုင်မှာ ကူညီနေရရှာပါသည်။ ထိုဘဝပေး အခြေအနေကိုပဲ မင်းဝဏ်က ကရုဏာသက်လို့မဆုံး နိုင်အောင်ပါပင် ...။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား စက်ပိုင်သားနှင့် အကြော် သည် သမီး ဆိုသည့် ဘဝနှစ်ခုက ကွာခြားလှသော်လည်း အချစ် ခြင်းကတော့ သာတူညီမျှ ရှိလှပါသည်။ မင်းဝဏ် ချစ်သလို သီကလည်း မင်းဝဏ်အပေါ် ချစ်ခင်အားကိုးရှာလေသည်။

သို့သော်... အဖေကတော့ ပန်းနုသီဟာ မင်းဝဏ်နှင့်

မတူမတန်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ခါးခါးသီးသီး ရွံ့ချပြစ်တင် တားမြစ် ဆားခဲ့ပါသည်။

မင်းဝဏ်ကတော့ ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင်ကို ခဏ ခဏ အကြပ်ကိုင်၍ အကူအညီတောင်းကာ အဖေ တားမြစ်ချက် ကို ဖောက်ဖျက်မြဲဖြစ်သည်။

“သား... မင်းဝဏ်၊ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ စားတော့လေကွယ်၊

စား... စား၊ ဘာမှမတွေးဘဲ အရင်လို အားရပါးရသာစား။”

ဒေါ်ကြီး ဒေါ်ရင်မေက ဟင်းပွဲတွေကို မင်းဝဏ် ရှေ့သို့ တိုးရွှေ့ပေးလိုက်ရင်း စားဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

မင်းဝဏ်က ဒေါ်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း...

“ဒေါ်ကြီး...”

“ဟေ... ဘာတုန်း လူလေးရဲ့။”

“ဒီလောက် ဟင်းအတွေ့အများကြီးကို သူဌေးမို့လို့ စားနိုင် တာလားဟင်...”

“ဆေးပေါ့ သားရဲ့...၊ တချို့ အိမ်တွေဆို သားငါးဟင်း တစ်ခွက် ပါဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ဘဲကုလားဟင်းလေး တစ်ခြမ်းလောက်နဲ့ ငါးပိချက် တို့စရာကို အားပြုပြီး စား ရတာ...”

“ဒီလိုမျိုး စားနိုင်အောင်၊ ဒီလောက်ချမ်းသာအောင် အဖေ ဘယ်လိုများ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ မသိဘူးနော်...”

“မင်းအဖေ အလုပ်လုပ်တာကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့

လူလေးရေ... မင်းအရွယ်လောက် မရောက်ခင်ကတည်းက မင်းအဖေက အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အလုပ်ကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီအရွယ်မှာ ဒီလောက် ချမ်းသာတာပေါ့၊ လူလေးရဲ့... သူ ကြိုးစားခဲ့လို့ မင်းဒီအရွယ်မှာ ဒီလိုမျိုး ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့။”

“ဒါဆို အဖေ့မနေရင် ဒီလိုမျိုးဟင်းတွေ အများကြီး ဘယ်စားရတော့မလဲနော် ဒေါ်ကြီး။”

“အေးပေါ့...”

မင်းဝဏ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ‘ဒီလို အိမ်မျိုးကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းသွားရင် ငါတော့ငတ်ပြီပဲ’ ဟု တွေးလိုက်မိကာ ဇွန်း ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပုစွန်ထုပ် မီးဖုတ်သုပ် တစ်စွန်းမောက်မောက် ခပ်၍ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ အားပါးတရ စားလိုက်မိလေသည်။

ပုစွန်မီးဖုတ်ကလည်း မွှေးပါ၊ ငါးသလောက်ဥကလည်း ဆိမ့်ပါ၊ ငါးပြေမကြီးဆီပြန်ကလည်း လတ်ဆတ်ပါ... ငါ့ရဲ့အူကလည်း အရသာရှိပါ...။

“ဒေါ်ကြီး... ထမင်း ပေးပါဦး။”

“ဪ... အေး... အေး၊ စားကောင်းတယ် မဟုတ်လား လူလေး။”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

မင်းဝဏ်က ထမင်းတွေထပ်ထပ်ထည့်ခိုင်းပြီး ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားနေတာကို ဒေါ်ကြီးက ပြုံးကြည့်နေသည်။

ဦးဘိုးသာက မင်းဝဏ် စားနေတာကို ထမင်းစားခန်းဝကနေ လာရပ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထမင်းစားပြီးချိန်မှာတော့ မင်းဝဏ်က အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လေးလဲ့ပြီး ဗိုက်တင်းလှသဖြင့် ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ်ပွတ်ရင်း ထမင်းဆိပ်တက်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။



(၄)



ထမင်းလုံးတစ်စွဲခြောက်တာလား ... ဘီလူးစီးတာ
လား ... အိပ်မက်ထဲထိတောင် အစားကြူးချင်နေတာလားတော့
မသိ ... ငါးပြေမ အစိမ်းတွေက ဖလပ်ဖလပ်လွန်လူးလျက် မီးဖို
ပေါ်က ဟင်းအိုးထဲကို ခုန်ခုန်ဝင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ ငါးပြေမ
ကြီး တစ်ကောင်က ငါးမန်းလောက်ကြီးလာကာ သူ့ကိုယ့်ပေါ်
ကို တက်ဖိထားသည်။ ထိုခဏမှာ အသက်ရှူကျပ်လျက် သူ အိပ်ရာ
မှ နိုးလာပါသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲနေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“လူလေးရေ ... မင်းဝဏ်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့် ဒေါ်ကြီး၏ ခေါ်သံ
ကြောင့် သူက အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထကာ အခန်းတံခါး သွားဖွင့်
ပေးလိုက်သည်။

“လူလေး ... အိပ်ပျော်နေတာလား”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အဟီး ... ခိုက်လေးပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆို ခုထိ ရေမချိုးရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်၊ အဟဲ ...”

“အောက်မှာ မင်းသူငယ်ချင်း သက်နိုင် ရောက်နေတယ်၊
မင်းဆီက ငှားထားတဲ့ စာအုပ် လာပေးတာတဲ့ ...”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီညကြည့်ရမယ့် စာအုပ်
မို့လို့ လာပြန်ပေးတာ၊ ဒါနဲ့ အဖေရော ဒေါ်ကြီး ...”

“မင်းအဖေ သူ့အခန်းထဲမှာ စာရင်းတွက်၊ ငွေသိမ်းပြီးရင်
အိပ်တော့မယ် ပြောတယ်၊ ဆန်စက်ထဲကို မနက်စောစော
ထသွားရမှာမို့လို့တဲ့ ...”

“ဟင် ... အစောကြီး ရှိသေးတာကို”

“ဂ နာရီခွဲ ကျော်ပြီလေ၊ နာရီပုံကြည့်ပါဦး”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် တော်တော် အိပ်ပစ်လိုက်
တာပဲ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းကတော့ ...”

မင်းဝဏ်က အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး
ဆင်းလာခဲ့ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် သက်နိုင်ဆီ
လျှောက်လာခဲ့ရင်း ...

“မင်း ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ငါ့အဘိုးအိမ်က အပြန် လှည့်ဝင်လာတာကွ”

“ငါက မင်း မလာတော့ဘူး ထင်နေတာ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ငါလာမပေးရင်း မင်း ဒီည စာကြည့်ဖို့ အဆင်မပြေဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါကွာ၊ မင်းရုပ်ကလည်း အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ပါလား။”

“အဟဲ့ ... ထမင်းစားပြီး ခဏဝင်လို့လိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားလို့ပါကွာ။”

“မင်းကတော့ အစားမက်၊ အအိပ်မက်တဲ့ ကောင်ပဲ။”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူစကားပြောနေဆဲမှာ မိုးတွေရွာချလာခဲ့သည်။ သက်နိုင်က အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မိုးက ရွာလာပြန်ပြီ၊ ဒီမိုးက တစ်နေ့လုံး ရွာနေတော့တာပဲ၊ တိတ်လည်း ခဏပဲ။”

“မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပဲကွာ၊ မိုးတွင်းမှာ မိုးများတာ မဆန်းပါဘူး၊ ငါကတော့ ညဘက် မိုးရွာရင် ကြိုက်တယ်၊ မိုးအေးအေးနဲ့ ကွေးရတာ အရသာ အရမ်းရှိ ...”

“မင်းက တော်တော် ဖိမ့်ယူချင်တဲ့ ကောင်ကိုး။”

“မင်း ကားပါလား ဟေ့ကောင်”

“အေး ... ပါတယ်”

“ဒရိုင်ဘာနဲ့လား။”

“ဒရိုင်ဘာက ညနေ ၆ နာရီဆို ပြန်ပြီကွာ၊ ၆ နာရီနောက်ပိုင်းဆို ငါ့ဘာသာပဲ မောင်းရတာ”

“ကားက ဘယ်မှာလဲ”

“ခြံမှာ ...”

“မင်းက ခြံထဲထိတော့ မောင်းဝင်မလာဘူး။”

“မင်းဆီ ခဏပဲဆိုတော့ ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်းမနေတော့ဘူးလေကွာ၊ ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး လူဝင်ပေါက်လေးကပဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်တာ၊ ခုလို မိုးရွာမယ်မှန်းလည်း မသိလို့ပါ။”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရှေ့ထိ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

မင်းဝဏ်က ထီးကြီးတစ်ချောင်းသွားယူလာခဲ့ပြီး ...

“ဒေါ်ကြီးရေ ... ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ခြံရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ...၊ ပြီးရင် ခြံတံခါးကို သေချာ ပြန်ပိတ်သော့ခတ်ခဲ့နော် လူလေး၊ အိမ်ဝင်ဝ တံခါးလည်း မင်းပဲ ပိတ်လိုက်တော့၊ ဒေါ်ကြီး အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ရမှာမို့လို့ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်နှင့်လိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ဒေါ်ကြီး၊ ဟေ့ကောင် ... လာ”
မင်းဝဏ်က သက်နိုင်နှင့်အတူ ထီးကြီးတစ်ချောင်းကို အတူဆောင်းကာ ခြံဝသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးက မသည်းထန်သော်လည်း ခပ်စိပ်စိပ် ရွာကျနေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လေက ဝေ့၍တိုက်တာမို့ ထီးကို ထိန်းကိုင်ကာ လေလာရာဘက်ကို ကွယ်၍ ဆောင်းရသည်။

မင်းဝဏ်က သက်နိုင်ကို ကားနားထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါ သွားပြီ”

သက်နိုင်က မင်းဝဏ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်း ထွက်သွားသည်။

သူက ငြိဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟင် ... ”

ခြံဝန်းတံခါးရှေ့ အုတ်ခုံလေးဘေးက ညဗွေပန်းရုံ ကလေးရဲ့ နောက်မှာ လှုပ်ရှားသွားသော လူရိပ်ကိုတွေ့တာမို့ သူ အံ့သြလန့်ထိတ်သွားရသည်။

“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

သူ လှမ်းမေးသော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။ သူ့ မသိစိတ်အာရုံကြောင့်လား မသိ၊ ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ တုန်သွား ချိန်မှာ ပန်းရုံကလေးရဲ့ နောက်ကွယ်ဆီက ရှိုက်ငင်သံတိုးတိုးလေး ကို ကြားရပြီးနောက် ... လူရိပ်က ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာ လေသည်။

“ဟင် ... သိ”

“မောင် ... ”

ညနေက အဝတ်အစားနှင့်ပင် မိုးရေတွေ စက်စက် ကျလျက် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သီက တုန်ရင် သော အသံဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူက သို့ဆီပြေးသွားကာ သို့ကို ထီးရိပ်အောက်သို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း ...

“သိ ... သိရယ်၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေတာလဲ၊ မိုးရေတွေလည်း ရွဲလို့ပါလား ... ”

“မောင် ... သိလေ ... သိ မောင်ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ လာ စောင့်နေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မောင်ကိုပြောစမ်း”

“သိ ... အိမ်ကထွက်လာတာ၊ သိ ထွက်ပြေးတော့မလို့ မောင်၊ သိ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ သိ မောင်နဲ့ချိန်းတွေ့ တာကို မေမေ သိသွားတော့ မေမေက သိကိုရိုက်တယ်၊ ဟိုသူဌေးသား လူ့ပေါ်ကြော့က နင့်ကို အတည်ယူမှာမို့လို့ လားတဲ့၊ နင့်ကို ကြောရရုံကြဲသွားမှာတဲ့၊ သူ့အဖေ ဘိုးသာ လို့ ဂုဏ်မောက်တဲ့လူက သူ့သားနဲ့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မပေးစားဘူးတဲ့ ...၊ သူ့သားက နင့်ကိုယူရင်လည်း အမွေ ဖြတ်လိုက်မှာပဲတဲ့ ...၊ နင့်ကောင်က ခုနေသာ သူဌေးသား မို့လို့ တင့်တယ်နေတာတဲ့၊ အမွေဖြတ်ခံလိုက်ရရင် ဘာမှ သုံးစားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ ... ”

“သိ ... သိရယ် ... အဲ့ဒီလို စကားတွေကို စိတ်ထဲမထား စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မောင် သို့ကို တကယ်ချစ်တာ သိယုံတယ် မဟုတ်လား ... ”

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲလေ၊ မောင်တို့ချင်း ချစ်နေကြရင် ပြီးတာ ပဲ၊ မောင်ခြေထောက်ပေါ် မောင်ရပ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အဖေ အမွေဖြတ်ဖြတ် မဖြတ်ဖြတ် သို့ကို မောင်ယူမှာပဲ”

“အဲ့ဒီအချိန်ထိ သိ အိမ်မှာနေပြီး စောင့်လို့မဖြစ်တော့လို့ ထွက်လာရတာပါ မောင်ရယ် ...၊ သို့ ပထွေးက ... သို့

ပထွေးကလည်း သို့ကို ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သိသူ့ကို အရမ်းကြောက်တယ် မောင်။ သိ ဒီညပဲ ကြုံရာကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားတဲ့ သို့သူငယ်ချင်းဆီကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သိတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုသွားမှာလဲ၊ ဒီအချိန် ခရီးသည်တင်ကားတွေလည်း မထွက်ဘူးလေ၊ သိတစ်ယောက်တည်း မောင် မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပါ သိ ...”

“ဟင်္ဂအင်း ... သိ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သိ ဒီညပဲ ကုန်တင်ကားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် သို့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခဏနေပြီး သိ အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး လုပ်မယ်”

“ကျွတ် ... စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့၊ သိရယ်၊ လက်တွေ့က သိထင်သလောက် မလွယ်ဘူး၊ သိ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

“အိမ်မှာ ဆက်နေရင်လည်း သို့ဘဝက မလုံခြုံတဲ့အတူတူ ထွက်သွားလိုက်တာက ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်၊ သိ သွားတော့မယ်၊ မောင့်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

သိက တုန်တုန်ရင်ရင် ပြောရင်း ခြေဖျားထောက်လျက် သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းနှမ်းလိုက်လေသည်။

သို့ပါးကလေးက အေးစက်ပြာနှမ်းနေသော်လည်း သို့နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ နွေးထွေးနေခဲ့သည်။

“သိ ... သိရယ် ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

သူက မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်မိသည်။

“မသွားပါနဲ့၊ သိ၊ မသွားပါနဲ့ ...”

“ဟင်္ဂအင်း ... သိ သွားမှဖြစ်မယ်”

သိက သူ့ရင်ဘတ်ကို အသာအယာ တွန်းလိုက်ပြီး ထီးရိပ်အောက်မှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“သိ ...”

မင်းဝဏ်က သို့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

သူ သို့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သို့ကို သူ တစ်ခုခုပြောရတော့မည်။

ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ...

ချစ်သူတစ်ယောက် အနေနဲ့ သို့ကို သူ တစ်ခုခု ပြောရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မင်းဝဏ်သည် သို့လက်ကို ဆွဲထားလျက်ကပင် ဘောဂသီရိ အိမ်ကြီးဆီသို့ သမင်လည်ပြန် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်း နှစ်ခန်းမှာ မီးလင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းက သူ့ကို အစားကောင်းတွေကျွေးပြီး ဖိမ်ကျကျ နေနိုင်အောင် စီးပွားရှာကောင်းခဲ့သော အဖေအခန်းဖြစ်ပြီး တစ်ခန်းကတော့ အဖေရှာပေးသော ပိုက်ဆံဖြင့် အရသာရှိသော ဟင်းခွက်ပေါင်းများစွာ ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့သော ဒေါ်ကြီးဒေါ်ရင်မေ၏ အခန်းဖြစ်သည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

၃၈ ❀ ပုညခင်

သူလှမ်းမျှော်ကြည့်နေဆဲမှာပင် အခန်းနှစ်ခန်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို မီးမှိတ်သွားခဲ့သည်။ သူ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချလိုက်မိတော့ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က စိုစွတ်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လှသော်လည်း သူက သို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရင်း တိုးတိတ်ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“သီ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး၊ မောင်တို့ အတူသွားကြမယ် သီ...”



ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၅)



သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ကုန်တင်ကားကြီး၏ နောက်ခန်းထဲတွင် ခွေခေါက်ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရသဖြင့် ခြေထောက်တွေ ထုံကျင်လျက်ရှိသည်။ နှလုံးသားသည် တထိတ်ထိတ် ခုန်ကာ တုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။

ညက မှောင်သထက်မှောင်ပြီး မိုးက သည်းသထက် သည်းလာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်သည် ပုသိမ်က ဘောဂသီရိအိမ်ကြီးဆီ ပြန်ရောက်သွားလိုက်၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက သို့ဆီ ပြန်ရောက်လာလိုက်ဖြင့် မတည်မငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒီအချိန်ဟာ သူ့အိပ်ရာထက်မှာ မိုးအေးအေးနဲ့ ကွေးကောင်းနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်သည်။ ထူအိန္ဒြေထွေးသော မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ လှပသော အိပ်ရာခင်းကြီးကို ဖားဖားဝေဝေ ခင်းထားပြီး ထိုအိပ်ရာထက်မှာ တန်ဖိုးကြီး မွှေးပွစောင်လှလှကြီးကို ခြုံ၍ အိပ်ရသော အရသာကို သူ အလွန်မက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မော့ခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ သူသည် မာကျောကြမ်းရှသော ဂုန်နီအိတ်များကြားမှာ ထိုင်လျက် ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်မောင်းနေသော ကားကြီးပေါ်မှာ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ မာကျောကြမ်းရှ အေးမြလှသော ခံစားမှုကို မုန်းတီးလွန်းတာမို့ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်လည်လာရသော်လည်း သိနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်တော့ အားမာန်ပြည့်ဝနေသော လူတစ်ယောက်လိုမျိုး ပြုံးပြုံးပြနေရသည်။

တစ်ညလုံး မောင်းလာခဲ့သော ကားသည် သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ စက္ကောဇက်ဆိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒီကနေ ဇက်နဲ့ကျုံးပြီးရင် ညောင်တုန်းမြို့သို့ ရောက်မည်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် ဆက်မောင်းပြီး လှိုင်မြစ်ကို ဇက်နဲ့ တစ်ခါထပ်ကျုံးပြီးမှ ရန်ကုန်ကိုရောက်မည်ဟု ကားသမား ဦးလေးကြီး ပြောပြထားသဖြင့် သူ သိခဲ့သည်။

သူတို့ကား ဇက်ဆိပ်သို့ရောက်ချိန်တွင် ဇက်ကို မမိတော့ချေ။ ထွက်ခွာနှင့်ပြီဖြစ်သော ကား တင်သည့် ဇက်ကြီးက မြစ်လယ်နားသို့ပင် ရောက်နေခဲ့ပြီ ...။

မင်းဝဏ်နှင့် ပန်းနုသီသည် မြစ်ကမ်းပါးထိပ်တွင် လက်ချင်းတွဲ၍ ရပ်တန့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားပြီဖြစ်သော ဇက်(ကားတင်ယာဉ်)ကို လှမ်းမျှော်ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့ရသည်။

သီက သူ့ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဒုက္ခပါပဲ မောင်ရယ်၊ ဇက်မမိတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး သီ၊ ဒီနားက စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာပဲ ညအိပ်ရတော့မှာပဲ၊ ကားသမား ဦးလေးကြီးလည်း ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်ပြောတယ်၊ စားသောက်ဆိုင်က အိပ်စရာနေရာပေးတယ်တဲ့”

သီက မျက်နှာလေး ငယ်ကာ ...

“မောင့်အိမ်က လိုက်လာရင် ပြန်မိသွားလိမ့်မယ်၊ သို့အိမ်ကတော့ သီ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်အိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်ပဲ ထင်နေမှာ၊ အို ... သီ မရှိတော့တာတောင် သိဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မောင့်အိမ်ကလည်း သိဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် အပေါ်ထပ် အခန်းမှာ အိပ်နေတယ်ပဲ ထင်ကြမှာ”

မင်းဝဏ်က သီလက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်လျက် စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းက မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၏ လရောင်သည် ကျယ်ပြန့်လှသည့် ရောဝတီမြစ်ရေပြင်ကို လဲလဲလေး လင်းနေစေခဲ့သည်။ မိုးစဲသွားပြီမို့ မြစ်ပြင်က ပြန့်ပြူးငြိမ်သက်နေသည်။ ဘယ်အရပ်ဆီက လွင့်လာသည် မသိသော ညမွှေးပန်းရနံ့ကလေးက လေဝေတိုက်လိုက်တိုင်း ခပ်သင်းသင်း မွှေးလာသည်။

နှစ်ယောက်သား မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူကာ ပျဉ်းကပ်ကပ် ထိုင်ချမိကြသည်။

ညအမှောင်၊ လရောင်၊ လေပြေညှင်းနှင့် ပန်းရနံ့က ရင်ခန့်မှုကို နှိုးဆွနေတာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကား မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း အနောက်ဘက်သို့ ယွန်းနေ ပြီဖြစ်သော လကို ငေးမောနေမိကြသည်။

ခဏနေတော့ သီက သူ့အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အလယ်ဖြူးကို ဆွဲဖြုတ်ကာ စက္ကူ လှေလေးတစ်စီး ဖြစ်အောင် ခေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြစ်ထဲ သို့ မျှောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်စင်း ထပ်ခေါက်သည်။ သူလည်း အားကျမခံ လှေကလေးတွေ ခေါက်ပေးလိုက်တော့ သီက စက္ကူလှေတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း မျှောပစ်နေသည်။

မှောင်ရိုးတဝါး အလင်းအောက်မှာ စက္ကူလှေဖြူးဖြူး လေးတွေ အများကြီး ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားတာကို လှမ်း မျှော်ကြည့်ရင်း သူတို့ ရယ်မိကြသည်။

နောက်ဆုံး စက္ကူလှေလေး တစ်စင်း သူခေါက်ပြီး သို့ကိုလှမ်းပေးတော့ သီက သူ့နားရွက်ကြားမှာ ညပ်၍ ပန်ထား သော ဖိစဝါ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ဖြုတ်ပြီး လှေပေါ်သို့ တင်လိုက် ပြီးမှ စက္ကူလှေလေးကို မြစ်ထဲသို့ မျှောလွှတ်လိုက်လေသည်။

ရိုးတဝါး လရောင်ပြာနေသော မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ပွေး ပွေးလှုပ်နေသော စက္ကူလှေကလေးများ ...၊ ပြီးတော့... ထိုလှေ များရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ တစ်စင်းတည်း မျောနေသော ပန်းလှေ ကလေး တစ်စင်း ...။ ထိုလှေကလေးတွေကို သိနှင့်အတူ ငေး ကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“မောင် ... ကြည့်ပါဦး၊ လှလိုက်တာနော်”

“အင်း ... အရမ်းလှတယ် သီ ...”

“စက္ကူလှေ လွှတ်ရတာ ပျော်စရာကြီးနော် မောင်၊ ဒီလို မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲကို လွှတ်ရတော့ ပိုပျော်စရာ ကောင်း တယ်”

“မောင်နဲ့အတူ လွှတ်ရလို့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာပါ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... မောင်လည်း သိနဲ့အတူ လွှတ်ရလို့ ပျော်တာမဟုတ်လား”

သီက ရှေ့ဘဝခရီးကို ဘာမှ မစဉ်းစားပုံဖြင့် အပြစ် ကင်းစွာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

“သီ ... မကြောက်ဘူးလားဟင် ...”

“ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ မောင်ရဲ့ ...”

“မောင်နဲ့အတူ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝခရီးကိုပေါ့”

“မကြောက်ပေါင် ...”

“မောင်က လူညံ၊ လူပေါ်ကြော့ ...၊ မောင် စီးပွားမရှာ နိုင်ရင် သီ ဆင်းရဲမှာ ...”

“ဟင့်အင်း ... မောင်က မညံ့ပါဘူး၊ မောင်ကို သိယုံတယ်၊ မောင် သို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မှာလို့ သီ တကယ် ယုံတယ်”

“သီရယ် ...”

အဲဒီညမှာ သီ ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွက်ကပဲ သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေဖို့ အင်အားဖြစ်စေခဲ့တာလား ...။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံကြည်မှုက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် တစ်ဘဝစာ ခွန်အားလား ...။

သို့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန်မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပင်ပန်းနာကျင် ကိုက်ခဲမှုတွေကို မေ့နိုင်သွားသည်။

“သိ ... မောင်တို့ ခုပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင် ...”

“အို ... မောင်ကလည်း ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုလက်ထပ်မှာလဲ ...”

“အင်း ... ဘယ်လို လက်ထပ်မှာလဲဆိုတော့ ...”

သူက စဉ်းစားသလို ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“သိ ... ခဏစောင့် ...”

“မောင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီနားလေး ခဏ ...”

သူက မလှမ်းမကမ်းက ဈေးဆိုင်လေးသို့ ပြေးသွားပြီး အအေးပုလင်းလွတ် တစ်လုံးနှင့် အဖုံးကလေးကိုပါ ရှာဖွေတောင်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်လွတ်လေး တစ်ရွက်နှင့် ဘော်ပဲနံ တစ်ချောင်း ဝယ်ကာ သို့ထံသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။

“ပုလင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မောင် ...”

“သိရမယ်၊ ခဏလေးပဲစောင့် ...”

သူက ဈေးဆိုင်ကလေးဘက်ဆီက ဖြာကျနေသော ဘက်ထရီ မီးရောင်ကို အားပြုကာ စာရွက်လွတ်လေးပေါ်မှာ စာရေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် မောင်မင်းဝဏ်နှင့် ကျွန်မ မပန်းနုသီတို့သည် ယခုအချိန်အခါမှ စ၍ အကြင်လင်မယားအဖြစ်သို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်လောကလုံးရှိ လူများသို့ အသိပေး အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

မင်းဝဏ် + ပန်းနုသီ

“ကဲ ... ရော့ ... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်”

သီက သူ လှမ်းပေးသော စာရွက်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်ကာ ...

“မောင်က ဒီလိုရေးရုံနဲ့ အကြင်လင်မယားဖြစ်ရောလား”

“ဖြစ်တာပေါ့ ...။ မောင်တို့ချင်းလည်း သဘောတူတယ်၊ ပြီးတော့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို သက်သေထားပြီး အားလုံးကို သိကြားစေလိုက်မယ် ... ဒီမှာကြည့်”

မင်းဝဏ်က စာရွက်လေးကို လိပ်ပြီး ပုလင်းလွတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး အဖုံးကို လုံအောင် သေသေချာချာ ဖိပိတ်လိုက်သည်။

သီက သူ့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလျက် ပုလင်းလေးကို အတူလာကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုပုလင်းလေးကို မြစ်ထဲသို့ နှစ်ယောက်အတူ မျှောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဒီနေ့က စပြီး မောင်တို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် သွားပြီလို့ သိရှိလုံးသားထဲမှာ မှတ်လိုက်တော့နော် ...”

ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားသော ပုလင်းလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူပြောမိ၏။

သီက ရှက်ပြီးကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်နောက်ဘက်က အခန်းကလေးဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးညွှန့်ကလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေသည်။ မီးရောင်ရဲ့ နောက်ဆီမှ သို့မျက်နှာကလေးက ဝင်းဝါလှပလွန်းသည်။

သူ သို့လက်ကလေးကို ဖွဖွဆွဲယူတော့ သီက သူမ ဝတ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ရဲ့ အနားစလေးကို ပင့်ကာ...

“မောင် ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ သီ အရိုက်ခံထားရတာ”

“သီရယ်...”

သို့လက်ဖျံပေါ်မှ အစွိုးရာများကို ငဲ့ကြည့်ရင်း သူ ငိုချင်သွားခဲ့သည်။ သူက သို့လက်ဖျံကို ဆွဲယူကာ သူ့ပါးမှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သီနှင့် နဖူးချင်း ထိတိုက်လိုက်ရင်း လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“သီ... သို့ကို မောင် အရမ်းချစ်တယ် သီလား၊ မောင့်ဘဝ မောင်မက်မောတဲ့ အရာတွေအားလုံးနဲ့ သီနဲ့ လဲရဲတယ်၊ မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံဘဝနဲ့ အတူနေထိုင်သွားကြရင်း သို့မှာ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိလာရင်လည်း သို့ကို မောင် ခွင့်လွှတ်

တယ်၊ သီ ကလေးမမွေးနိုင်ရင်တောင် သို့ကို မောင် မစွန့်ဘူး၊ သီ ရောဂါသည်ကြီး ဖြစ်သွားရင်လည်း သို့ကို မောင် ပြုစုမယ်၊ တစ်ခုပဲ... တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မောင့်အပေါ် သီ သစ္စာမောက်ရင်တော့ မောင် လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး သီ...”



၂၀၀၉-၃၄၆

၁၄၇၄၆၂

(၆)



“ဆရာ ... အစည်းအဝေး စတော့မလာ ခင်ဗျာ”

“နောက် ဆယ်မိနစ်ကြာရင် စမယ်”

ဦးမင်းဝဏ်က အတွင်းရေးမှူး မောင်ကျော်လွင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာထဲက ကြည့်လက်စ အဆောက်အဦ ပုံကြမ်းဖိုင်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

စမ်းချောင်း၊ ကမာရွတ်နှင့် လှိုင် မြို့နယ်များမှာ ဆောက် လုပ်ဖို့ လျာထားသည့် အဆောက်အဦ ပုံကြမ်းတွေကို အင်ဂျင်နီယာဌာနက တင်ပြထားတာမို့ သူက ရွေးချယ်စိစစ်ပေး နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူက ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အတွင်းရေး မှူး အဆင်သင့် တင်ထားပေးသည့် ဖိုင်ထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေ ကို လှန်လျှော့စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အစည်းအဝေးခန်း

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၅၂ ❀ ပညာဝင်

ထဲသို့ သွားရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့် ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းယူကာ ပါဝါပိတ်လိုက်ပါသည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ သွားပြင် ပြီး ပြန်ဝင်လာသော မောင်ကျော်လွင်က သူ့စားပွဲဆီ လျှောက်လာ ပြီး စားပွဲပေါ်က မိုင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“လူစုံငြိလား မောင်လွင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စုံပါပြီ ခင်ဗျ”

“ဒါဆို သွားဖို့ ...”

ဦးမင်းဝဏ်က ရှေ့ကနေ လျှောက်ထွက်သွားနှင့် သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်လွင် ကိုင်ထားသော ဖုန်းက အသံမြည် လာပါသည်။

ကျော်လွင်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်မိသည်။ အစည်း အဝေး စခန်းဆဲဆဲမို့ တခြား ဖုန်းသာဆို နောက်မှပြန်ဆက်ဖို့ ပြောမှာဖြစ်ပေမယ့် ဆရာကတော့ဖုန်းမို့ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ရပါ သည်။

“ဟဲလို ... မောင်ကျော်လွင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသီ ...”

“မင်းဆရာ ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းဆရာ ဖုန်းပိတ်ထားလို့ မင်း ဆီ ခေါ်လိုက်တာ ...”

“ဆရာက အစည်းအဝေးခန်းကို သွားနေပါတယ် မမသီ၊ meeting ဝင်လုဆဲပေါ့”

ပညာဝင် စာအုပ်တိုက်

“မမ မင်းဆရာနဲ့ ဖုန်းပြောချင်တယ်”

“ဟို ... မမသီ၊ ဆရာကလေ မိတင်ဝင်ခါနီးရင် ဖုန်းမပြော ချင်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာပါ”

“မမသီ ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်လွင်က အစည်းအဝေးခန်းဝသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သော ဦးမင်းဝဏ်နောက်သို့ အပြေးလေး လိုက်သွားကာ ...

“ဆရာ ... ဆရာကတော်ဆီက ဖုန်းပါ၊ ဆရာနဲ့ ဖုန်းပြော ချင်လို့တဲ့ ...”

မိတင်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဦးမင်းဝဏ် က ကျော်လွင်ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကာ ခဏ တွေ့ဝေ တဲ့ဆိုင်းနေပြီးမှ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ အသင့်စောင့်နေကြသူ တွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် အစည်းအဝေးပြီးမှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်လို့ ပြော လိုက်တော့၊ လောလောဆယ် ဘာအရေးတကြီး ကိစ္စရှိလဲ မေးပြီး အရေးတကြီး အခက်အခဲရှိလို့ မင်းလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း သွားလုပ်ပေးလိုက် ...”

ဦးမင်းဝဏ်က စကားဆုံးသည်နှင့် အစည်းအဝေး ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ကျော်လွင်က ဖုန်းကို နားမှာပြန်ကပ်လိုက်ရင်း...

“ဟဲလို ... မမသီ၊ ဟဲလို ...”

ပညာဝင် စာအုပ်တိုက်

“မမသီ မင်းဆရာ ပြောတာ ကြားလိုက်တယ် မောင်ကျော်လွင်”

ဆရာကတော့ လေသံက တင်းမာအေးစက်နေတာမို့ ကျော်လွင်က ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ အလုပ်ကို အလွန်လေးစားကာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို အလေးထားသော ဆရာနှင့် ကိစ္စသေးသေးလေးကအစ ဆရာကိုသာ တိုင်ပင်အားကိုးလိုသော ဆရာကတော် ဒေါ်ပန်းနုသီတို့ကြားမှာ သူ ဒီလို မကြာခဏ အခက်တွေ့ရတတ်သည်။

ဆရာကတော်က အလွန်စိတ်ကောက်သန်သည်။ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဆရာထံ ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ ဖုန်းဆက်ကာ ချွဲနဲ့ တတ်၊ ဂျီကျုတတ်တာကိုလည်း ဆရာအနားမှာ အနီးကပ် နေရသူမို့ သူက သိပါသည်။

တကယ်တော့ ဦးမင်းဝဏ်နှင့် ဒေါ်ပန်းနုသီဆိုတာ အများက အားကျရသော လိုက်ဖက်ညီသည့် ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်၊ နုနုပျိုပျိုချောချောလှလှ ...။ သားသမီးလည်း မရှိကြတာမို့ သူတို့ကို အတူတွဲတွေ့တဲ့အခါ ချစ်သူစုံတွဲတွေလို လှုပ်ခတ်နွေးထွေးသည့် ဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေတတ်သည်။ သို့သော် ဆရာက အလွန် အလုပ်များသူမို့ သူတို့ကို အပြင်မှာတော့ မကြာခဏ တွဲတွေ့ရလေ့ မရှိပါ။ ဆရာ သူ့ဇနီးကို အလွန်ချစ်ခင် အလေးထားတာကိုတော့ ဆရာနှင့် နီးစပ်သူတိုင်း သိကြပါသည်။

“ဟို ... မမသီ ဆရာကလေ မိတင်ဝင်ခါနီးဆဲဆဲကြီးမို့လို့ပါ။ ပြီးတော့ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ လူစုံရောက်ပြီး ဆရာကို စောင့်နေကြတာပါ။ မှန်တဲခါးရဲ့ အတွင်းကနေ ဆရာကို လှမ်းကြည့်နေကြတာဆိုတော့ အခန်းဝမှာရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေရမှာ အားနာလို့ ဝင်သွားလိုက်တာပါ။ မမသီ မှာ အခက်အခဲရှိရင် ကူညီလိုက်မို့ ကျွန်တော့်ကို မှာထားခဲ ...”

ပန်းနုသီက ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြနေသော ကျော်လွင်ကား မဆုံးခင် ဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါကျန်ခဲ့သည်။

သိက သိုကားရှေ့ခန်းထဲမှာ သတိလစ်သလို ငြိမ်သက်နေသော ဒရိုင်ဘာ ဦးအောင်စိုး၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့် မရဲတရဲတွန်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဦးအောင်စိုး ... ဦးအောင်စိုး”

ဟု ခေါ်ကြည့်သော်လည်း ဒရိုင်ဘာကြီးက တုတ်တုတ် မလှုပ်ပါ။

သေတာလား၊ သတိလစ်တာလား၊ လေဖြတ်သွားတာလား၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ကားမောင်းနေရင်းက မူးတယ်မှူးတယ်ဟု အော်ညည်းရင်း ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသော ဒရိုင်ဘာကြီးကြောင့် သို့မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။

ကားက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် ဖြစ်ပြီးမှ ထိုးရပ်သွားခြင်းမို့ သီလည်း ကံကောင်းလို့ မသေတာပင်...။ တစ်ခုခု ဒုက္ခတွေ့တိုင်း သီ ပထမဆုံး သတိရသူက မောင်ပဲမို့ မောင်ဆီ အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်သော်လည်း မောင်က ဖုန်းမကိုင်...။

အမြဲတမ်း သူ့အလုပ်တွေကိုပဲ ဦးစားပေးတတ်သော မောင်ကြောင့် သီ အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းအထီးကျန်ရသည်။

ကျော်လွင် ဖုန်းထဲကနေ မောင်ရဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသွားသံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး ဖုန်းပြောခွင့် မရလိုက်တော့တာမို့ ကျော်လွင်ကိုလည်း ပြောပြချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တာပင်။

“ဦးအောင်စိုး... ဦးအောင်စိုး...”

သီက ထပ်ထပ်ခေါ်သည်။ လှုပ်လှုပ်ပြီး ခေါ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့တာမို့ သီ ချောက်ချားလာကာ ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင်တို့ ကားဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသည်။

မောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မောင်တို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးမြင့်ဆောင်ကို မောင်က ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပင်...။ ဦးမြင့်ဆောင်က ကားအက်ဆီးဒင့် တစ်ခါဖြစ်ပြီးကတည်းက ကားမမောင်းရဲတော့တာမို့ မောင်ရဲ့ ဝပ်ရှော့လုပ်ငန်းမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ပေးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

သီက ဦးမြင့်ဆောင်ရဲ့ ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
“ဟဲလို...”

“ဦးလေး... သီပါ။ သီ အခု (... ..) လမ်းမှာ၊ ကားမောင်းနေရင်း သွားရိုင်ဘာက မူးတယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ ဦးလေး ဝပ်ရှော့က ကားမောင်းတတ်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး သို့ဆီ လိုက်လာခဲ့ပါ။”

“အေး... အေး... ခုပဲလာခဲ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး စောင့်၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်မယ်”

သီက ဦးမြင့်ဆောင်တို့ အလာကို စောင့်ရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။

သီဟာ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။ တစ်သက်လုံး မောင်ကိုပဲ အားကိုးမှီခိုလာခဲ့တာမို့ ထစ်ခနဲရှိ မောင်ကိုသာ အားကိုးတကြီး တမ်းတသည်။ မောင်မှာ ခိုင်းစေရမယ့် တပည့်လက်သားများစွာ ရှိပေမယ့်လည်း မောင်ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးတာကိုသာ ခံယူချင်မိတာဟာ သို့လောသများလား...။ ပန်းနုသီ ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ လှပစွာ အထီးကျန်နေရသူလား...။

သီသည် ဦးမြင့်ဆောင်ကို စောင့်နေရင်း ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလျက် ဒရိုင်ဘာကြီးကိုကြည့်ရင်း ဘုရား သိကြားမလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေရသည်။ ရင်တွေလည်း တဒိန် ဒိန်းခနဲကာ ခြေဖျားလက်ဖျားကလေးတွေ အေးစက်တုန်ရှင်နေသည်။ အသက်မှ ရှူသေးရဲ့လားဟု စိုးရိမ်လျက် နားခေါင်းဝမှာ

၅၈ ❀ ပုညောင်

သို့လက်ကို နည်းနည်းသွားကပ်ကြည့်လိုက်၊ အသက်ရှူသလိုလို
ထင်မိလိုက်ဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ရှိသည်။

ခဏနေတော့ ဦးမြင့်ဆောင်နှင့် အလုပ်သမားကောင်
လေး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ဒရိုင်ဘာကြီးကို ဆေးရုံပို့ပေးပြီး ဘေးမသိ ရန်မခ
သတိရလာတော့မှ သိလည်း သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မောင့်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။ သိက
ဖုန်းမကိုင်တော့ဘဲ သို့ဖုန်းကို ပါဝါပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။



(၇)



“လူကြီးမင်း ခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထား
ပါသဖြင့် ...”

“ဟာ ... ဖုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွတ် ... သိ
တော့ စိတ်ကောက်ပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

မင်းဝဏ်က သို့ဖုန်းကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်
သော်လည်း ဖုန်းက ပိတ်ထားသည်ဟုပဲ ဖြေနေတာမို့ ကျော်လွင့်
ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“မောင်လွင် ...”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“သိ မင်းဆီကို ဆက်တုန်းက အသံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊
တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ အသံမျိုးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်း အရေးကြီးသလိုပဲ ဆရာ”

“ဘာမှ မှာမသွားဘူးလား ...”

“မမှာဘူး ဆရာ၊ ဆရာ လှမ်းပြောတဲ့အသံကို ကြားလိုက်တယ်လို့တော့ လေသံ တင်းတင်းမာမာနဲ့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနေတုန်း ဖုန်းချသွားတာပဲ ...”

“မင်းက ပြန်မခေါ်ဘူးလား။”

“ဟို ... မမသိက မပြောချင်တော့လို့ ဖုန်းချသွားတာလားလို့၊ ကျွန်တော်လည်း ထပ်မခေါ်ရဲတာနဲ့ ...”

မင်းဝဏ်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ရုံးခန်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အစည်းအဝေး ပြီးပြီးချင်း သို့ဖုန်းကို သူပြန်ခေါ်ပေမယ့် သိက ဖုန်းမကိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တာပင် ...။

အင်း ... ဒီနေ့လည်း သိ ကျေနပ်အောင် ချောရဦးတော့မှာပေါ့ ...။ သူ့အတွက်တော့ သို့ရဲ့ စိတ်ကောက်ခြင်းက ရိုးရာဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ ...။

မင်းဝဏ်က သို့ဖုန်းကို ဆက်မခေါ်တော့ဘဲ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အိမ်က အိမ်ထောင်ထိန်း အဒေါ်ကြီးက ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ဒေါ်နု ... ကျွန်တော်ပါ ... မင်းဝဏ်ပါ၊ သိ ရှိလား။”

“မရှိဘူး မောင်မင်းဝဏ် ...”

“ဘယ်သွားမယ် ပြောသွားလဲ ...”

“ဈေးဝယ်ထွက်မယ် ပြောသွားတယ်၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ ...”

“အိမ်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်သေးလား။”

“မဆက်ဘူး မောင်မင်းဝဏ် ...”

မင်းဝဏ်က ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ခဏလေး ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

ကိုယ်ဟာ ဇနီးမယား တစ်ယောက်ကို ပျော်ရွှင်အောင် မထားနိုင်တဲ့၊ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါသည်။

သူ သို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်ဖို့ ဆင်းရဲသူမျိုးစုံကို တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းရင်း ခုလို အခြေအနေထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား ...။

သို့လက်ကို ရဲရဲတွဲရင်း ရန်ကုန်မြေကို ခြေချလိုက်ချိန်မှ စကာ သူ အလုပ်မျိုးစုံကို ကြိုးစားလုပ်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ ပါလာသည့် ဆွဲကြိုး၊ နာရီနှင့် စိန်လက်စွပ်ကို ရောင်းကာ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေရင်း ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အလုပ်သင်ဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

အလုပ်က ပြန်လာချိန်မှာ လက်တွေ့ ပေါက်ပြဲမဲတွဲလျက် ဆီဈေးအထပ်ထပ်နှင့် ကိုယ့်ရပ်သွင်ကို မှန်ရှေ့မှာ ရုပ်ကြည့်ရင်း တစ်ချိန်တုန်းက သန့်ပြန် မွေးကြိုင်သပ်ရပ်စွာ နေခဲ့

သော လူ့ပေါ်ကြော သူဌေးသားမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုတောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆင်းရဲစဉ်ကလည်း သို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါကိုတော့ သူ ဝအောင်ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ ထမင်းတစ်ပွဲစာပဲ ပိုက်ဆံရှိလျှင် သို့ကို ဝယ်ကျွေးပြီး သူကတော့ အစာမကြေ လေအောင်နေလို့ မစားနိုင်တော့သလောက် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ဖူးသည်။ သိ အားပါးတရ စားနေတာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဗိုက်ဝခဲ့ဖူးသည်။

အလုပ်ကနေ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပြီး ပြန်လာလာ သီရဲ့...

“မောင်က တစ်နေ့ ချမ်းသာမယ့် လူ”

ဟူသော နိမိတ်ပတ် စကားကို ကြားတိုင်း ကုန်ခမ်း နေသော အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာတတ်သည်။

“မောင်က အရည်အချင်း ရှိတဲ့လူ၊ မောင် ကြိုးစားရင် ဘာမဆို ဖြစ်မှာပဲ၊ သိတော့ မောင့်ကို ယုံတယ်”

ဟု သိပြောတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ တိုးပွားလာခဲ့ရသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အဖေလုပ်စာကို မှီခိုစားနေခဲ့သော လောကအကြောင်း လူ့အကြောင်း ဘာမှသိပ်မသိလှတဲ့ မင်းဝဏ် ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးဟာ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးတက် အောင်မြင် လာခဲ့ရသည်။

ဝပ်ရှော့ အလုပ်သမားဘဝကနေ မန်နေဂျာ၊ နောက် တော့ ကားလာလာပြင်သည့် အရာရှိ သူဌေးတစ်ယောက်က သူ့ကို သဘောကျကာ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ခဲ့ပါသည်။

မင်းဝဏ်ရဲ့ ရိုးသားမှု၊ ကျိုးနွံမှု၊ အလိုက်သိမှုတွေ ကြောင့် မင်းဝဏ်ဟာ သူဌေးရဲ့ ယုံကြည်စိတ်အချရဆုံး လူယုံ ဘစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူဌေး သွားလေရာသို့လိုက်ပါကာ သူဌေးရဲ့ အလုပ် တွေကိုလုပ်ပေးရင်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သော သူ့ကို သူဌေးက ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းတချို့ကို လွှဲအပ်လုပ်ကိုင် စေခဲ့ပါသည်။

နေပြည်တော် မြို့သစ်ကြီး စတည်ချိန်မှာ ပရောဂျက် တော်တော်များများကို လုပ်ကိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အချိန်ကစလို့ သူဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဖြေကွက် တော်တော်များများကို ဝယ်ယူထားနိုင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း တိုက်ခန်းပေါင်းများစွာ ဆောက်လုပ်ရောင်းချနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခုချိန် မှာတော့ “ပန်းလှ” ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဟာ မသိ သူ မရှိလောက်အောင် နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်ကြားနေခဲ့ပြီဖြစ် ပါသည်။

“ပန်းလှ ...”

သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အမည်ကို သိနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးချယ်ခဲ့ တာပင် ...။ ပန်းလှဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း နဲ့မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုသော်လည်း သူကတော့ မင်္ဂလာဦး အမှတ်တရ အဖြစ် လွှတ်ခဲ့ဖူးသော ပန်းလှကလေးကို သတိရစွာဖြင့် ထို နာမည်ကိုပင် ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သိကလည်း ထိုအမည်ကို နှစ်သက်သည်။

မင်းဝဏ်ဟာ သို့ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဘယ်
တော့မှ နောင်တမရခဲ့ဖူးသော်လည်း အဖေအကြောင်း တွေးမိလျှင်
တော့ ဝမ်းနည်း နောင်တရချင်သည်။

ဒေါသမာန်မာနကြီးလှတဲ့ အဖေဟာ သူ့ကိုတကယ်
ပဲ သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

သူ အလုပ်မှာ အောင်မြင်လာသောအခါ အဖေကို
သွားပြန်ကန်တော့သော်လည်း အဖေက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ
တုံ့ပြန်မပြောခဲ့ပါ။

ဒေါ်ကြီးဒေါ်ရင်မေကလည်း ယောဂီဝတ်ဖြင့် တရား
အားထုတ်နေခဲ့သည်။ အဖေစီးပွားရေး ကျဆင်းလာချိန်မှာ သူက
အဖေကို ရန်ကုန် လာနေဖို့ ခေါ်သော်လည်း အဖေက လက်မခံ။
ကွယ်လွန်ချိန်အထိ အဖေဟာ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောမသွား
ခဲ့ပါ။ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ အဖေ သေဆုံးသွားလေသလားဟု
တွေးမိရင်တော့ သူ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရမြဲဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ့ဘဝမှာ မိသားစုဝင်ဆိုလို့ ပန်းနုသီ
ဆိုတဲ့ ချစ်လှစွာသော ဇနီးတစ်ယောက်သာ ရှိပါတော့သည်။

မင်းဝဏ်က သို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းခေါ်ကြည့်
ရန် ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကလေးက
သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ...

“ဆရာ ... ဧည့်သည် ရောက်နေပါတယ်ရှင်၊ မြေအရောင်း
အဝယ်ကိစ္စ စာချုပ်တွေလာပေးတာပါ၊ ရှေ့နေ ဦးမင်းနောင်
ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ လွှတ်လိုက်ပါ”

သူက ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မတ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း
ဧည့်သည်ကို စောင့်ကြိုနေလိုက်သည်။

ရှေ့နေနှင့် ပြောဆိုညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ရင်း သို့ကိစ္စကို
သူ မေ့သွားသည်။

ဦးမင်းနောင် ပြန်သွားတော့ နောက်ထပ် ဧည့်သည်
တချို့ ...။ ပြီးတော့ ... သူ မသွားမဖြစ် သွားရမည့် ကိစ္စများ
ပေါ်လာသည်။

သူ သို့ကို ဖုန်းထပ်မခေါ်ဖြစ်တော့။

ညနေ စောစောပြန်ဖြစ်အောင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားရပါမည်။

သို့သော် ... သူ့အလုပ်တွေက ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ထိ
လက်စမသတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။



(၁)



‘ပန်းလှစံအိမ်’ ဟု ရေးထားသည့် ခြံဝန်းဝ ဆိုင်း ဘုတ်ကို ကျော်၍ ခြံထဲသို့ဝင်လာတိုင်း နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းခြင်း ရသကို မင်းဝဏ် ခံစားရမြဲဖြစ်သည်။

မင်းဝဏ်သည် ဒရိုင်ဘာ မောင်းသည့် ကားနောက် ခန်းထဲတွင် လိုက်ပါလာရင်း ခြံအဝင် လမ်းတစ်လျှောက်က စိမ်း လန်းသော မြက်ခင်းပြန့်ပြန့်လေး၊ တရုတ်စံကားပင်ပုပုလေးတွေ နှင့် ရောင်စုံပန်းတစ်ခင်း၊ ရေကူးကန် ပြာလဲ့လဲ့ ... စသည်တို့ကို ငေးမောရင်း လတ်ဆတ်သော လေကို ရှိုက်၍ ရွှံ့လိုက်ချိန်မှာ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ တင်းအားများ ပြေလျော့၍ သက်သောင့် သက်သာရှိမှုကို ခံစားရလေသည်။

အစိမ်းနုရောင် ကမ္ဘာလာ မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ တဆုံး ခြံဝန်းဝနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရာလေးမှာတော့ မင်းဝဏ်နှင့် ပန်းနုသီတို့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နေထိုင်ရာ ဥရောပပုံစံ တိုက်လှလှလေး ရှိနေသည်။ ဒီနေရာဟာ သူတို့အတွက် ချစ်မိမာန်လေးပေါ့။

ဒီအိမ်နှင့် ခြံကို မင်းဝဏ်တို့ရဲ့ ၁၀ နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ မင်းဝဏ်က သူတို့ လက်ဆောင်ပေး ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခုဆို သူတို့နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာသက်ဟာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပင် တိုင်တော့မည်။ အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစ အရွယ် ကလေးမှာ ဘဝစခဲ့ကြတာမို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ ကြီးပြင်းလာခဲ့ သော နှစ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ နေထိုင်လာခဲ့ တာက အနှစ်နှစ်ဆယ် ...။ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာသက်က သူတို့ သက်တမ်းတစ်ဝက်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့အသက်ဟာ ၄၀ စွန်းစ ပြုပြီဆိုသော်လည်း သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ သီဟာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ လှပနေတုန်း ဟုပင် ထင်သည်။ သို့အလှက ခုမှ ပိုပြီး ထည်ဝါပြည့်စုံလာသည် ဟု ထင်ရသည်။

ခုချိန်မှာတော့ သီဟာ အရာရာကို ကြောက်ရွံ့၍ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိမ်ငယ်နေသော မိန်းမငယ်လေး မဟုတ်တော့။ ပန်းလှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးမင်းဝဏ်၏ ချစ်လှစွာသော ဇနီးအဖြစ် အများအလယ်မှာ တင့်တယ်နေခဲ့ပြီ ...။

ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော်လေး ပိန်ခဲ့သော သီ ဟာ ဒီအရွယ်ကျမှ အလှမပျက်ရဲလေး ပြည့်တင်းဖွံ့ထွားလာသည်။ မနိမ့်မမြင့် အရပ်၊ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

စွာ သူဌေးကတော်ပီသစွာ လူခြေရရ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သော သို့ကို ကျက်သရေရှိရှိ မြန်မာဆန်ဆန် လှပသူဟု သူ့မိတ်ဆွေများက ချီးကျူးလေ့ ရှိကြသည်။

ကိုယ်အတိ ချပ်ရပ်နေသော ဒီဇိုင်နာချုပ် မြန်မာအင်္ကျီ ရင်စွယ်၊ ရင်ဖုံးကလေးတွေနှင့် ပိုးချိပ်၊ ပိုးပြောင်၊ ထိုင်းပိုး၊ လုံချည်လေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ကာ ခါးအထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ရှေ့ဘက်သို့ ဘေးတစ်စောင်းလေး ဆွဲယူချထားပြီး ဆံပင်ရင်းမှာ ခေါင်းစည်းကြိုးလေး စည်း၍ နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားတတ်သော သို့စတိုင်လ်က ဂါဝန်ဝတ်၊ ဘောင်းဘီဝတ် မိန်းမတွေကြားမှာ ထူးခြားထင်ရှားနေတတ်သည်။ ဒါဟာ သူဌေးဦးမင်းဝဏ်ကတော်ရဲ့ မူပိုင် စတိုင်လ်ဟု သူ့အသိုက်အဝန်းက မှတ်မှတ်သားသား ရှိခဲ့သည်။ ထိုအလှကြောင့် သိ မျက်နှာပွင့်လန်းသလို သူသည်လည်း ဇနီးသည်၏ အလှကြောင့် ဂုဏ်တက်ရပါသည်။

ခပ်ထူထူ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်အောက်ဆီက အညိုရောင်မျက်ဆန်ကြီးကြီး၊ မျက်ဝန်းအိမ်လှလှ၊ ပြုံးလိုက်တိုင်း ကော့ညွတ်သွားသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က ပါးချိုင့်သေးသေးရှည်ရှည်လေးရဲ့ အလှကို လူတကာက ငေးမောလျှင်တော့ သူ နည်းနည်း သဝန်တိုချင်သည်။

သူဌေးကတော်ဟူသော ဂုဏ်၊ လှပခြင်းဂုဏ်တို့က သို့ဘဝစစ်မြစ်နှင့် သို့ရဲ့ ပညာရေး မပြည့်စုံမှုတို့ကို အလိုလို ဖုံးကွယ်သွားစေခဲ့သည်ဟု သူထင်သည်။

ခုချိန်မှာ သို့ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ဆိုလို့ သားသမီးမွေးဖွားမေးနိုင်တာလေး တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူကတော့ ဒါကို သို့ချို့ယွင်းချက်လို့ မမြင်ပါ။ သိဟာ သားအိမ်ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် အောင်မြင်စွာ ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင်ရှာပါ။ သို့အခြေအနေဟာ ဖန်ပြန်သနွေ လုပ်ရမည့် အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်။ ကိုယ်ဝန်ရရှိက မခဲယဉ်းသော်လည်း မကြာခဏ ပျက်ပျက်ကျတတ်တာပင်။ နိုင်ငံခြားမှာ ဆိုလျှင်တော့ သို့လို အခြေအနေမျိုးမှာ အငှားကိုယ်ဝန်ဆောင်ခိုင်းပြီး ကလေးယူတာမျိုး သူ ကြားဖူးသိဖူးပါသည်။ ဒီမှာကတော့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိရှိ ဒါမျိုးလုပ်ရိုးထုံးစံ မရှိ။ လုပ်လည်း မလုပ်ချင်ခဲ့ပါ။

မင်းဝဏ်ကတော့ ဒီလိုအားနည်းချက်လေး ရှိရှာတဲ့ သို့ကို အပြစ်ရယ်လို့ မမြင်တဲ့အပြင် သနားကရုဏာသက်စွာ အားပေးမိပါသေးသည်။

“သိရယ်... ကလေးမရလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မောင့်အချစ်တွေ အားလုံးကို သီတစ်ယောက်တည်း ရတော့ မကောင်းဘူးလား၊ သိပဲ မောင့်ဇနီး၊ သိပဲ မောင့်ကလေးပေါ့၊ သို့ကို နှစ်ဆပိုတိုးပြီး ချစ်မယ်ကွာ...”

သူက သို့ကို ချောမော့အားပေးရသည်။ ဒီအချက်လေး တစ်ချက်ကြောင့်တော့ ကိုယ့်ဇနီးလေးအပေါ် အချစ်မလျော့နိုင်ပါ။

အမှန်ဆို သူလည်း ခုလို ပြည့်စုံတဲ့အနေအထားမှာ သားတွေ သမီးတွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ နေချင်တာပေါ့၊ သို့သော်

သီဝမ်းနည်းမှာစိုးသဖြင့် သူ့လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ဖုံးဖိထားရသည်။
သို့ရှေ့မှာဆို ချစ်စဖွယ် ကလေးလေးတွေ တွေ့လျှင်တောင် မချော
မြူတော့ဘဲ စိတ်မဝင်စားသယောင် မျက်နှာလွဲ၍ ဟန်ဆောင်ရပါ
သည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ကားကို ဂိုထောင်ထဲ ထည့်ခဲ့ရမလား
ခင်ဗျ”

“ဪ ... အေး၊ ထည့်လိုက်လေ”

ကားက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီမို့ သူက
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်
လျက် ...

“ဆရာ ဘာခိုင်းစရာ ရှိသေးလဲ ခင်ဗျ”

“မရှိတော့ဘူး၊ မင်း ပြန်လို့ရပြီ”

ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားကို ဂိုထောင်
ဘက်သို့ မောင်းယူသွားသည်။

သူက အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်း
ပြင်ကျယ်ကြီးဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သီများ ခြံထဲမှာ
ရှိနေမလားလို့ပင်။ တစ်ခါတစ်ခါ သီက ခြံထဲက ပန်းပင်အကွယ်
လေးမှာ၊ အပင်ပုလေးတွေရဲ့နောက်မှာ ရှိနေတတ်သည်။

ဒီခြံဝန်းကိုလည်း သို့စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့
တာ ဖြစ်ပါသည်။

ကားအဝင်အထွက် လမ်းမှအပ တစ်ခြံလုံးကို မြက်
ခင်းများ အပြည့်ခင်းထားသည်။ အပင် ပုပုလုံးလုံးလေးတွေသာ
ခိုက်ပျိုးထားသည်။ ရေတံခွန်ငယ်နှင့် မြက်ခင်းပြင်ရဲ့ တချို့နေရာ
တွေမှာ ငှက်ရုပ်၊ ယုန်ရုပ်၊ သမင်ရုပ်၊ အိမ်ပုံစံ သေးသေးလေး
သေဖြင့် ရုပ်တုငယ်လေးတွေကို အလှထားထားသည်။ ညဆို
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က မီးအိမ်နိမ့်နိမ့်လေးတွေမှာ မီးဝါဝါလေးတွေ
လင်းနေတတ်သည်။

သီအကြိုက်ဆုံးကတော့ ရေကူးကန်ပင် ...။ ရေကူး
ဝါသနာပါသော သီက နေ့တိုင်းလိုလို ရေဆင်းကူးမြဲပင် ...။
ရေကူးကန်အလယ်မှာ ကျွန်းကလေးတွေ ဖန်တီးထားပြီး ထိုကျွန်း
ပေါ်မှာ အုန်းပင်တွေ စိုက်ထားပေးကာ ဟာဝိုင်ယီစတိုင်လ် လုပ်
ပေးခဲ့တာမို့ သီက ပျော်မြူးလို့မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီအိမ်ကလေးကိုတော့ လှပသော အခန်းဖွဲ့စည်းပုံ
အပြင်အဆင်များဖြင့် သို့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် သူဖန်တီးပေးထား
ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းဝဏ်က ခြံထဲမှာ သီကို မမြင်တာမို့ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်တံခါးဝမှာ ဒေါ်နုက ဆီးကြိုကာ သူ့လက်ထဲက
အိတ်ကို လှမ်းယူပါသည်။

“ဒေါ်နု ... သီရော ...”

“အခန်းထဲမှာ ...၊ ပြန်လာကတည်းက မျက်နှာ သိပ်
မကောင်းဘူး မောင်မင်းဝဏ် ...”

“ရွှေစိတ်တော် ကောက်တယ်ထင်ပါရဲ့...”

မင်းဝဏ်က အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း...

“သီရေ...မောင် ပြန်လာပါပြီ၊ သီလေးရေ...မောင်ချစ် ခန်းလေးရေ...မောင်ကို ထွက်မကြိုတော့ဘူးလား...”

မင်းဝဏ်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်နုက ကျိတ်ပြုံးကာ အိတ်သွားထားဖို့ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပါတော့ သည်။

မင်းဝဏ် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ မှီထိုင်ကာ ခုတင်ခြေရင်း နံရံမှာကပ်ထားသည့် တီဗီကို လှမ်း ကြည့်နေသော သီက မင်းဝဏ်ကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ တီဗီကိုသာ ဆက်ကြည့်နေသည်။

အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ဖြူလွလွ ဂါဝန်ပွပွလေး ဝတ် လျက် ခေါင်းလျှော်ပြီးစ စိုထိုင်းထိုင်း ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထား သော သီက ကပိုကရိုလေး လှနေသော်လည်း မျက်နှာထားက တော့ တည်တည်တင်းတင်း...။

မင်းဝဏ်က အဝတ်တောင် မလဲနိုင်သေးဘဲ ခုတင် ပေါ်သို့ ခူးထောက်ချကာ သိရှိရာ ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းသို့ တွားသွား လိုက်ပြီး...

“သီ...နေ့ခင်းက မောင်လေ...”

“ဘာမှ လာရှင်းပြမနေနဲ့...”

သီက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ပြီး သူ့ကို တွန်းထုတ် ပစ်လိုက်သည်။

သူက အပြုံးမပျက်ဘဲ သို့ပင်ကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြန် ရင်း...

“သီရယ်...မောင် အလုပ်ရှုပ်တာလည်း သိသိသားပဲကွာ”

“အလုပ်ရှုပ်တယ် ဟုတ်လား...ဟင်း ဟင်း...”

သီက ခန်းခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ တီဗီကို ရီမုဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မောင်မှာ ဒီဆင်ခြေတစ်ခုပဲ လက်ကိုင်ရှိသလား...၊ သီ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင်က အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါကွာလို့ တစ်ခွန်း တည်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားရောလား၊ သီ အသက်ထွက် ခါနီးဆဲဆဲတောင် မောင် ရောက်အောင်မလာနိုင်ရင်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါလို့ပဲ ဆင်ခြေပေးဦးမှာလား”

“သီ...၊ ဟာကွာ...ကျွတ်၊ ဘာလို့ သေစကားပြောရတာ လဲ...၊ သီ မောင်အရင် မသေရဘူး၊ မောင်ပဲ အရင်သေ မယ်၊ သီမရှိဘဲ မောင်တစ်ယောက်တည်း နေဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးဘူး၊ နိမိတ်မရှိ နာမရှိ စကားတွေ မပြောရ ဘူး သီရဲ့...”

မင်းဝဏ်က သီးနှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ကန့် လန့်ဖြတ်၍ ပိတ်ရင်း ပျာပျာသလဲ တားမြစ်လိုက်သည်။

သီက ခေါင်းကို ငဲ့ယိမ်း၍ ရှောင်လိုက်ရင်း...

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ၊ ပြီး တော့ သူအရင်သေမယ် ငါအရင်သေမယ် ဆိုပြီး သေနေ

လုလို့ ရတာမှမဟုတ်တာ၊ မောင် အရင်သေချင်ပေမယ့် သိက အရင်သေချင်လည်း သေမှာပဲ ...”

“သိ ... မပြောနဲ့ဆိုကွာ”

“ပြောမယ်၊ သိ ခဏနေ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ရင်း ချော်လဲပြီး ခေါင်းနဲ့ ကြွေကန်နဲ့ ဆောင့်ပြီး သေချင်လည်း သေနိုင် သလို လှေကားပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီး သေချင်သေ ...”

“သိ ... တော်တော့ ...”

မင်းဝဏ်က ကတုန်ကယင် အသံကြီးဖြင့်အော်လိုက် တော့မှ သိက ပခုံးတွန့်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

မင်းဝဏ်က ရင်တုန်သွားပုံဖြင့် ခုတင်ဘေး စားပွဲ ပေါ်က ရေတကောင်းကို လှမ်းယူကာ ရေတစ်ခွက်ငဲ့၍ သောက် ချလိုက်ပြီးမှ ရင်ကိုဖိကာ ...

“သိ ပေါက်ကရ ပြောတာနဲ့ မောင် ရင်တောင်တုန်သွား တယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ကိစ္စကို မောင် ရှင်းပြပါရစေဦး၊ နေ့ခင်းက သို့ဆီက ဖုန်းလာတော့ မောင် အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်ခါ နီးဆဲဆဲမို့လို့ပါ ...”

“မောင်က ဝန်ထမ်းမို့လို့ အစည်းအဝေးဝင်တာ နောက်ကျ ရင် အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်ရလို့လား ...၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်တယ်ဆိုတာလေးတော့ နားထောင် မပေးသင့်ဘူးလား၊ သို့မှာ ဘယ်လိုပဲ သေရေးရှင်ရေးကြုံကြုံ မောင်ကတော့ ဒီအစည်းအဝေးကို လုပ်ရမှကို ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား မောင် ...”

“သိရယ် ... တကယ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ၊ မောင် လာမှကို ဖြစ်မယ့် ကိစ္စဆိုရင် မောင် ချက်ချင်း ထလာခဲ့မှာပါ ...၊ သိက ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ သိ ခါတိုင်းလိုပဲ စိတ်ကောက်သွားတယ် ထင်တာပေါ့”

“မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်မှာ သိ ဘယ်လောက် လန့်နေတယ်မှတ်လဲ ...၊ ဒရိုင်ဘာက ကားမောင်းလာရင်း က မူးတယ်ဆိုပြီး ကားကို ထိုးရပ်ပြီး သတိလစ်သွားတာ၊ သေသွားတာလား ဘာလားလည်း မသိဘဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေလို့ မောင့်ဆီ အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်မိတာ”

“အဲဒီလို ကိစ္စမှန်းသိရင် မောင် လာခဲ့မှာပေါ့ကွာ”

“မောင် မညာပါနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စမှန်းသိလည်း မောင်က ကျော်လွှင့်ကိုလွှတ်ပြီး ဖြေရှင်းခိုင်းမှာပါ၊ သိက အဲဒီအချိန် မှာ မောင့်ကိုပဲ အလိုရှိတာ၊ သိရဲ့ ကြောက်လန့်တဲ့စိတ်ကို မောင့်လက်ကို ကိုင်ရင်း ဖြေဖျောက်ချင်ခဲ့တာ ...”

“သိရယ် ...”

သိက ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာတာမို့ သူက သိ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင် အားလိုက်မိပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သိက မရုန်းပါ။

“သိရယ် ... မောင့်ကို နည်းနည်းလောက် နားလည်ပေးလို့ မရဘူးလားဟင်၊ မောင် အလုပ်လုပ်နေတာ မောင်အတ္တ အတွက်ချည်းသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သိကို ချမ်းချမ်း သာသနာ ထားပေးချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ မောင် အလုပ်ကြိုးစားခဲ့

တာပါ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်က အောင်မြင်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ဒီလောက်နဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုပြီး ရပ်ပစ်လို့မရတော့ဘူးလေ။ အရင်တုန်းကတော့ အလုပ်ကို ကိုယ်က လိုက်ရှာရတယ်။ ခုတော့ အလုပ်က ကိုယ့်ကို လိုက်ရှာနေပြီဆိုတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့ဘူး သိ ...”

သီက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်။ သို့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေ ဝေနေပါသည်။

“ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာကို သိကျေနပ်ပါတယ် မောင်၊ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ သိ မပျော်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ သိ သိပ်အထီးကျန်တာပဲ မောင်၊ မောင် ခုလို ချမ်းသာလာအောင် ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ သိ အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်၊ မောင်က ခရီးတွေချည်းသွားနေခဲ့တယ်၊ မောင့်လူကြီး သွားသမျှ ခရီးကို မောင် အမြဲလိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ဇနီးနားမှာ နေရမယ့် အချိန်တွေကို လူကြီးအနားမှာပဲနေပြီး ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ လူကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကအစ မောင် အမြဲလိုက်လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ လူကြီးရဲ့ အရေးကိစ္စပေါင်းများစွာနဲ့ပဲ မောင် အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာလည်း သိ အထီးကျန်ခဲ့ရတယ်”
“သိရယ် ... မောင် အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့လို့ပဲ ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား ...”

“မောင်ကတော့ စီးပွားရှာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောအားရှိတာပေါ့မောင်၊ ခက်တာက မောင်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်

ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မသိတာပဲ ...၊ မိန်းမဆိုတာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ကျေနပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး မောင်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တောင့်တမှုတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မောင် သိသင့်တာပေါ့ ...၊”

“တစ်ခါတလေ သို့ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သလို ခံစားရတယ်၊ မိုးလင်းလာရင် အထွေအထူးလုပ်စရာ ကိုင်စရာလည်း မရှိဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်၊ ဗျူတီဆလွန်း သွားလိုက်နဲ့ ဒီလိုပဲ အချိန်တွေဖြုန်းနေရတာ၊ မောင်အတွက် တစ်နေ့မှာ ၂၄ နာရီဆိုတာ အကုန်မြန်ပေမယ့် သိအတွက်တော့ ကုန်ခဲလိုက်တာ မောင်၊ မောင့်ကုမ္ပဏီကြီး အောင်မြင်လာလေ မောင်ဇနီးက အထီးကျန်လာလေဆိုတာကိုရော မောင် သတိထားမိရဲ့လား”
“သိရယ် ...”

“မောင်မှာ အားလပ်ချိန်တွေ နည်းလွန်းလို့ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုလည်း သီတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရတယ်၊ ညနေဆိုလည်း မောင်က မောင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ညစာအပြင်မှာစားရင် သီတစ်ယောက်တည်းပဲ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ထမင်းစားရတယ် ...၊

“မောင့်ကို သိ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်၊ အထီးကျန်လွန်းလို့ သိအမှားလုပ်မိရင် မောင် သူ့ကို အဆိုးဆုံးဆိုနဲ့ ...”

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ သိ ...”

မင်းဝဏ်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ခပ်ဆတ်ဆတ်
မေးလိုက်သည်။

သီက ခနဲတဲ့တဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်သူမဆို အထီးကျန်လွန်းရင် အဖော်ရှာတတ်တယ်
လေ မောင် ...”

“ဘာ ...”

“ဟင်း ဟင်း ... သီက အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မိန်းမပဲလေ
မောင်ရဲ့၊ သို့ကိုဆို ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ လူငယ်
လေးတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သီ တစ်ခါ
မှ မယိမ်းယိုင်ဖူးပါဘူး၊ အင်း ... မောင်က သို့ကို ပစ်ထား
မယ်ဆိုရင်တော့လည်း ...”

“သီ ... တော်စမ်း ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“သီ ... မင်း ဘာရယ်တာလဲ၊ အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ မရယ်စမ်းနဲ့”

မင်းဝဏ်က ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း ဆတ်ဆတ်
တုန်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးဒီးဒီးကျကာ မောဟိုက်
လာသည်။

သီက မျက်ခုံးလေး ပင့်ကာ မောင့်ကို မျက်လုံးပြုံး၍

ကြည့်နေရင်းက ...

“ဟောတော် ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒေါသတွေ ကြီးနေလိုက်
တာ၊ သီက အလကား နောက်တာပါ မောင်ရဲ့၊ မောင်ဟာ
လေ တကယ်ပါပဲ ...”

သီက ပြောရင်းက သူ့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်တော့မှ
သူ့စိတ်တွေ ငြိမ်သက်သွားရသည်။

သူက သီရင်ခွင်မှာ မှေးမှိထားရင်းက ...

“သီ ... မောင်မှာ ဆိုက်ကို နှစ်ခုရှိတယ် သီလား၊ တစ်ခု
က သီ အရင်သေမှာကို ကြောက်တာ၊ မောင် တစ်ယောက်
တည်းနေရမှာကို ကြောက်တာ၊ နောက်တစ်ခုက သီ မောင်
ကို သစ္စာဖောက်မှာ၊ အဲဒီနှစ်ခုကလွဲရင် မောင် တခြား
ဘာကိုမှ မတုန်လှုပ်ဘူး”

သီက သူ့ပခုံးကို တွန်းကာ သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်
ရင်း ပြုံးစနဲနဲ့ဖြင့် ...

“သီ သစ္စာဖောက်မှာ ကြောက်ရင် မောင် သို့ကို ပစ်မထား
နဲ့ပေါ့ ...”

“မောင် တမင် ပစ်ထားတာမှမဟုတ်တာ၊ ကံ ... ကံ ...
ဒီနေ့ကစပြီး သို့ကို အရင်ကထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်မယ်ကွာ၊
ဘယ်အချိန် ဖုန်းလာလာ ကိုင်မယ်ကွာ ...”

“အဟင်းဟင်း ...”

“ကြည့် ... ရယ်ပြန်ပြီ၊ သီ မရယ်နဲ့ကွာ၊ မောင် အကောင်း
ပြောနေတာ”

“မောင်က သို့ကို စိတ်မချတဲ့ နေရာမှာတော့ စုပါပဲနော်၊
ဒီရိုင်ဘာငှားတာတောင် အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ဆိုးဆိုး အဘိုး
ကြီးကို ရွေးငှားပေးတော့ ဒီနေ့လိုမျိုး သီ ဒုက္ခရောက်တာ
ပေါ့၊ အဘိုးကြီးက တုန်ချိုတုန်ချိုနဲ့၊ မီးပွိုင့်ဖြတ်ရင်လည်း

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်...၊ သီဖြင့် စိတ်ကိုမရှည်ဘူး၊ ဒီနေ့လည်း မူးတယ်ဆိုပြီး စရိယာရင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်သွားတာ၊ မောင်းနေရင်းက သတိလစ်သွားရင် သိတော့ သေပြီဆရာပဲ၊ ဒီနေ့တောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာ...”

သီက ပြောရင်း သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

“ဆောရီးပါ သီရယ်...၊ သီကို စိတ်မချတာနဲ့ပဲ အဲဒီတစ်ချက်ကို မောင် မေ့သွားတယ်၊ မောင် ဒရိုင်ဘာအသစ် ထပ်ရှာပေးပါ့မယ်”

“ငယ်ငယ်ချောချောလေး ရှာပေးနော် မောင်”

သီက မချီမချဉ်ပြီး နှင့်ပြောတာမို့ သူက သိနာခေါင်းကို ဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ဒီအဘွားကြီးတော့နော်... မြက်နု ရှာမနေနဲ့...”

“ဪ... မောင်ကလည်း အဲကွန်းဖွင့်ထားတဲ့ ကားထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အတူ အမြဲပါနေတဲ့လူက လူရည်ညစ်ညစ် နံနံစော်စော် ရုပ်ဆိုးဆိုးဆို သီ အာရုံနောက်တာပေါ့၊ သန့်သန့် ပြန့်ပြန့် ချောချောလေးမှ သီ အာရုံလန်းမှာလေ”

“အဘွားကြီးနော်... ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူးနော်”

မင်းဝဏ်က ပြောပြောဆိုဆို သို့ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း...

“နေစမ်းပါဦး အဘွားကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကို

ခြိမ်းခြောက်ဖို့ပဲ သိသလား၊ ကျုပ်ကိုရော နည်းနည်းမှ မစိုးရိမ်ဘူးလား၊ ကျုပ်က သူဌေးနော်၊ ပြီးတော့ အသက်ကလည်း ခုမှ လေးဆယ်ကျော်ရုံလေး၊ ရူပါကလည်း ပြူးနေတာ၊ ကျုပ်ရုံးက ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတွေကလည်း ချောချောလှလှ ငယ်ငယ်နုနုလေးတွေချည်းပဲ၊ ခင်ဗျားကို ပစ်သွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“အဟက်...”

သီက ပခုံးလေးတွန့်၍ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း “သီက ယုံတယ်လေ...”

“ဪ... မောင်ကို ယုံကြည်တယ်ပေါ့...”

မင်းဝဏ်က တက်တက်ကြွကြွလေး ပြန်မေးမိတော့ သီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ဘူး၊ သီကိုယ်သိ ယုံတာ...”

“ဘယ်လို...”

“သို့လို မိန်းမမျိုးကို မောင် မပစ်နိုင်ပါဘူးလို့ကို ယုံနေတာ၊ သီကိုယ်သိ ယုံကြည်မှုတွေ အရမ်းများနေတာ”

“ဘဝင်မြင့်တဲ့ မိန်းမ...”

မင်းဝဏ်က မျက်ခုံးမျက်စခါးလျက် မထိတထိ ပြောနေသော သို့ပုံစံကို အသည်းယားလာကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပစ်လိုက်တာမို့ သီက အိပ်ရာပေါ်သို့ ပဏ္ဍိတ်လက်လန်ကျသွားသည်။

သီက ပြန်မထတော့ဘဲ ခေါင်းဦးတစ်လုံးကို လှမ်းဆွဲ

ယူ၍ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်မောရင်းက သူ့ကို မခံချင်အောင် ဆက်စပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... သို့လိုလှတဲ့၊ သို့လို အရွယ်တင် နုပျိုတဲ့၊ သို့လောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုး မောင်ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလို့လဲ၊ တွေ့ရင်ခေါ်လာခဲ့စမ်းပါ၊ ဦးမင်းဝဏ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကို တစ်ခါတည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်မယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... သိပ်ပြီး ဘဝင်လေဟပ်မနေနဲ့ဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ သူဌေးလောကမှာ ကိုယ့်အိမ်က ချောပေ လှပေ လိမ္မာယဉ်ကျေးပေဆိုတဲ့ ဇနီးမယားတွေကို ခေါက်ထားပြီး ပျံ့တန်တန် နန့်တန့်တန့် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးတွေကို စပွန်ဆာပေးနေတဲ့သူတွေမှ အများကြီး ...”

“မောင်လည်း ပေးချင်လို့လား၊ ပေးချင် ပေးလိုက်လေ၊ သိလည်း ပေးရအောင် ...”

“ဘာ ...”

ဪ ... မောင်က ကောင်မလေးတွေကို စပွန်ဆာပေးရင် သိတလည်း ကောင်လေး ချောချောငယ်ငယ်လေး ရှာပြီး စပွန်ဆာ ပေးလို့ရ ...”

“ဒီမိန်းမ ... ကဲ ...”

မင်းဝဏ်က စကားနိုင်လှပြီး နိုင်ရရင်ပြီးရော ...

ကိုယ်နှစ်နာလို့နှစ်နာမှန်းမသိ လျှောက်ပြောနေသော သို့ကို အသည်းယားလာကာ အနားက ခေါင်းအုံးဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

သီက အော်ရယ်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှိမ့်ရှောင်နေသည်။ သူကလည်း သို့မျက်နှာပေါ်ကို ခေါင်းအုံးဖြင့် အမိအရ လိုက်ဖိသည်။

သီက ခေါင်းငဲ့တိမ်းရှောင်ထွက်ရင်း ...

“ဟောဒီမှာ အဘိုးကြီးရယ်လေ သူ မယားငယ်ယူချင်တာနဲ့ မယားကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နေပါတယ်ရှင် ...”

“ပိတ် ... ပိတ် ... အဲ့ဒါ ပါးစပ်ကို ပိတ် ...”

မင်းဝဏ်က သို့ပါးစပ်ကို ခေါင်းအုံးဖြင့် လိုက်ပိတ်၏။ သီက ခေါင်းကိုယမ်း၊ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကာ မလွတ်လွတ်အောင် ရုန်းကန်ရှောင်ထွက်၏။ နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာထက်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လုံးထွေးနေရင်း သီကလည်း တခါခါရယ်၏။ သူကလည်း ရယ်၏။

ထိုအခိုက်အတန့် ကာလလေးကတော့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိပြီးသော ကာလလေးပင် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်လုံး မောတော့မှ ရပ်သွားကြကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ငြိမ်သက် အမောဖြေနေကြသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူက သို့ဘက်သို့ စောင်းလှည့်ကာ သို့ကိုယ်လုံးလေးကို အသာအယာ ထွေးဖက်ထားလိုက်ရင်း သူ မကြာခဏ ပြောနေကျ စကားလေးတစ်ခွန်းကို ထပ်၍ပြောမိပြန်လေသည်။

“အရမ်းချစ်တယ် သီ၊ မောင့်ဘဝမှာ သီ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”



(၉)



မင်းဝဏ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝပ်ရှောဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ကားဝပ်ရှော ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လာပါသည်။

ဝပ်ရှောရဲ့ ရှေ့နားမှာ ပြင်လက်စ ကားတွေ ရပ်ထားတာတွေ့ရပြီး အလုပ်သမား တော်တော်များများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မင်းဝဏ်က ဝပ်ရှောရဲ့ နောက်ဘက်နားက မှန်များဖြင့် ကာရန်ထားသော ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင်ရဲ့ ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဦးလေး...”

“ဟော...လူလေး၊ လာ...ဘယ်ကလှည့်လာတုန်း၊ မင်းနဲ့ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီ...”

ဦးမြင့်ဆောင်က သူ့ကို ခုချိန်ထိ ‘လူလေး’ ဟု

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ခေါ်ဆဲပင်...။ ဆွေမျိုးရင်းချာရယ်လို့ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မင်းဝဏ် အတွက်တော့ ဦးမြင့်ဆောင်က ဆွေမျိုးသားချင်း လူယုံသဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေနှင့် မအားလပ်နိုင်တာမို့ ဒီဝပ်ရှောလုပ်ငန်းကိုတော့ ဦးမြင့်ဆောင်ကိုပဲ လွှဲအပ်အုပ်ချုပ်စေရပါသည်။

သူက ရုံးခန်းထဲက ဆက်တီပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်

ရင်း...

“ကျွန်တော် ဒီနားက ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ တည်းနေတဲ့ မိတ်ဆွေဆီ ခဏလာရင်း ဝင်ခဲ့တာ၊ ဟိုရက်တွေကတည်းက ဦးလေးဆီ လာမလို့ပါပဲ၊ အချိန်မရတာနဲ့ မလာဖြစ်တာ”

“မင်းအလုပ်များတာကို ဦးလေးတော့ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ အင်း...မင်းမိန်းမ နားမလည်တာကတော့ ခက်တယ်၊ သူ့ကျေနပ်အောင် သူ့ကိုလည်း အချိန်ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

မင်းဝဏ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“အဟင်း...အဲဒီနေ့က သူ့ကို ဦးလေးတို့ သွားကုရတယ်ပြောတယ်၊ ဆောရီးပါ ဦးလေးရှာ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေခန်းထဲ ဝင်လုဆဲဆဲကြီးဆိုတော့ ဖုန်းမကိုင်လိုက်မိလို့ပါ”

“မင်း မအားလည်း မောင်ကျော်လွင်ကို မှာထားခဲ့လို့ ရတာပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သိက မင်းကို စိတ်ကောင်းနေပုံ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ မင်းလည်း မင်း မိန်းမကို နားလည်အောင် ပြောပြပေါ့။ အိမ်ထောင်သက်ပဲ နှစ်နှစ်ဆယ် ရှိပြီ။ ငယ်ချစ်တွေပဲဟာ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိရမှာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်လွဲတာ၊ မကျေနပ်တာတွေ မရှိသင့်တော့ပါဘူး။”

“သိက စိတ်ကောက်တုန်း ခဏပါ ဦးလေးရာ၊ နောက်တော့လည်း စိတ်ပြေသွားတာပါပဲ။ အဟဲ ... နောက်တော့လည်း ထပ်ကောက်တာပါပဲ။ ဒီလိုပဲ သံသရာလည်နေတာ ထုံးစံဖြစ်နေပါပြီ”

“အေးပါကွာ ... မင်းတို့ အချင်းချင်း ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ မနေ့ကတောင် ကျော်လွင် လာလို့ လချုပ်စာရင်းတွေ ပေးလိုက်သေးတယ်။ စစ်ကြည့်လိုက်ဦး။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ကလည်း တစ်မြို့တည်းနေပြီး မတွေ့ရတာ ဘယ်နှလရှိပြီလဲ။ ကိစ္စရှိရင် မင်း ကောင်လေး ကျော်လွင်နဲ့ပဲ ပြောပြောနေရတာ ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီဝပ်ရှောလုပ်ငန်းဘက်ကို လှည့်ကိုမကြည့်နိုင်တာ ...၊ ဦးလေးရှိနေလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဦးလေးကို အစစအရာရာ လွှဲအပ်လို့ရတော့ ကျွန်တော် ဝန်ပေါ့တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရာ ...”

“အောင်မာ ... ကျေးဇူးတင်ချင်းတင် ငါကတင်ရမှာပါကွာ။

ငါ့မှာလည်း မင်းရှိနေလို့ တော်သေးတာပါ။ နောက်မို့ဆို အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ကားလည်း မမောင်းရ၊ တခြားအလုပ်လည်း မလုပ်တတ်နဲ့ တစ်မိသားစုလုံး ထမင်း ဖတ်မှာ မောင် ...”

ဦးမြင့်ဆောင် အပြောကြောင့် သူက ရယ်မိသည်။ ဦးမြင့်ဆောင်က နောက်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နိုင်စွမ်းရေ ... အအေး ပျော်ပေးပါဦးဟေ့ ...”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရင်း ...

“မင်း လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာရုံသက်သက်ပဲလား။ တခြားကိစ္စ အထွေအထူး ရှိသေးလား လူလေး ...”

“ဦးလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ အကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ။”

“အေး ... ပြောလေ၊ ဦးလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သို့အတွက် ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်လောက် ရှာပေးနိုင်မလား ဦးလေး။ ရိုးရိုးသားသား ကျိုးကျိုးနွဲ့နွဲ့ထဲကပေါ့ဗျာ။ ကားမောင်းလည်း ကျွမ်းကျင်၊ မတော်တဆ ကားပျက်ခဲ့ရင် ကားအကြောင်း နားလည်ပြီး သေးသေးမွှားမွှားလောက်ကတော့ ကိုယ်တိုင်ပြင်တတ်မယ့် လူမျိုးပေါ့။”

“မင်းက ဘယ်အရွယ်လောက် လိုချင်တာလဲ ...”

“အသက်ကြီးကြီးတော့ မလိုချင်တော့ဘူး ဦးလေး။ ဦးစိုးအောင်လို ဖြစ်မှာစိုးရတယ်။ ယဉ်မောင်းသက်ရင့်တာ

ကောင်းပေမယ့် အသက်အရွယ်အရ ကျန်းမာရေးအရ သိပ်
ပြီး ၁၈၆၆ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ လူငယ်ထဲကပဲ လိုချင်တယ်၊
ပြီးတော့ သိပ်အဆင့်အတန်း နိမ့်နိမ့်ပါးပါးထဲကလည်း
မလိုချင်ဘူး၊ ရုပ်ရည်ကအစ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဆို ပိုကောင်း
မယ်၊ အကျင့်စရိုက်လည်း အောက်တန်းကျကျကြီးထဲက
မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဟား ... လူလေးရ၊ မင်းဟာက ဒရိုင်ဘာ ရွေးမှာလား၊
မော်ဒယ် ရွေးမှာလားဟ ...”

ဦးမြင့်ဆောင်က အရွှန်းဖောက်တာမို့ မင်းဝဏ်က
ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“ဦးလေး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သိက ချေးများတယ်လေ၊ သူ့
ကားပေါ် ပါလာမယ့်သူက လူရည်မသန့်ရင်လည်း မကြိုက်
ဘူးတဲ့၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း လူမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့”

“ဒါကြောင့် မင်းက သို့အတွက် ဒရိုင်ဘာကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ခေါင်းခေါက်ရှာချင်တာလား၊ အေးလေ ဒီလောက်
အလုပ်များတဲ့သူက မိန်းမကား မောင်းပေးဖို့ ဒရိုင်ဘာကို
ဒီလောက် ဦးနှောက်အစားခံပြီး ကိုယ်တိုင်ရှာတယ် ဆို
ကတည်းက မိန်းမကို ဘယ်လောက် အလေးထားတယ်
ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတာပါပဲ ...”

“အလုပ်လျှောက်လွှာ ခေါ်ပြီး အကြောင်းမသိတဲ့ တစ်စိမ်း
တစ်ယောက်ကို ခန့်မယ့်အစား ဦးလေးရဲ့ အသိအကျွမ်း
တပည့်လက်သား အကြောင်းသိထဲက ခန့်ရင် ပိုပြီး စိတ်ချ

ရမယ်ထင်လို့ပါ ဦးလေးရာ၊ အပြင်သွားရင် ကျွန်တော့်
မိန်းမနဲ့အတူ တောက်လျှောက်ပါနေမယ့်သူက စိတ်ချရတဲ့
သူဖြစ်မှ ကျွန်တော်လည်း စိတ်အေးရမှာ ...”

“ဦးလေး ... အအေး ရပါပြီ ခင်ဗျ”

“ဪ ... အေး ... အေး၊ လာ ... ဒီမှာချလိုက်”

မင်းဝဏ် စကားပြောနေတုန်းမှာ ကောင်လေးတစ်
ယောက်က အအေးဗန်းကိုကိုင်ကာ မင်းဝဏ်ရှေ့မှာ လာရပ်ပါ
သည်။

ဦးမြင့်ဆောင်က ရှေ့တိုးဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တော့မှ ခါး
ကိုင်ကာ ဗန်းထဲက အအေးနှစ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ရိုရိုသေသေ
ချပေးလိုက်သည်။

မင်းဝဏ်က ထိုလူရွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြ
ကာ ကျေးဇူးတင်သည့် သဘောမျိုး အသာအယာ ခေါင်းဆတ်ပြ
လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ သန့်ပြန့်ရည်မွန် တည်ငြိမ်သည့်
ထိုလူရွယ်၏ ရုပ်သွင်ကို မင်းဝဏ်က သတိထားမိလိုက်သည်။

မင်းဝဏ်က အအေးခွက်ကို လှမ်းယူသောက်ရင်းက
ထိုလူရွယ် ပြန်ထွက်သွားသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒီကလေးက လူသစ်လား ဦးလေး”

“သိပ်အသစ်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်
ကမှ ရောက်လာတာ၊ မင်းလည်း ဒီကိုမရောက်တာ သုံးလ
လောက် ကြာပြီဆိုတော့ ဒီကလေးကို ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊

အလုပ်သမား အင်အားတိုးတဲ့ စာရင်းတော့ မင်းရုံးကို တင်ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဦးလေး သင့်တော်လို့ ခန့်တဲ့သူဆို ပြီးရောဆိုပြီး ကျွန်တော် သေချာတောင် ယူမကြည့်မိပါဘူး”

“ကောင်လေး အသက်က ၂၇-၂၈ လောက်တော့ ရှိပြီ၊ ဦးလေးတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကပဲ၊ မကျန်းမာတဲ့ သူ့အမေကို လုပ်ကျွေးရင်း ညီလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျောင်းထားပေးနေရတာ၊ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝပ်ရှော့က ဖျက်သိမ်းလိုက်လို့ ဒီကိုပြောင်းလုပ်တာ ...”

“ကောင်လေးက တော်တယ်ကွ၊ ကြိုးလည်း ကြိုးစားတယ်၊ လူမှုရေးလည်းနားလည်တယ်၊ ခုဆို ဝပ်ရှော့တစ်ခုလုံး သူ့လက်သူ့ခြေတောင် ဖြစ်လာပြီ၊ ကားပြင်တဲ့ နေရာတင်မဟုတ်ဘူး၊ အားရင်အားသလို ကားပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဘက်မှာလည်း လာကူညီ၊ စာရင်းဇယားလည်းလုပ်၊ ဧည့်သည်လာရင်လည်း သူပဲ အဆားပြေးဖျော်၊ ကော်ဖီပြေးဖျော်နဲ့ ဂျီကာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဆောက်သက်ကြွလှိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ မရိုးမသား မလုပ်ဘူး”

မင်းဝဏ်က အအေးခွက်ကို ပြန်ချကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“သူမြင်ရတာ အရင် ဝပ်ရှော့ကို အလုပ်ဝင်စက ကျွန်တော် ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်မြင်ရသလိုပဲ ...၊ အဲဒီလို ကြိုးစားတဲ့

လူငယ်လေးတွေ မြင်ရရင် ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ ဟိုတုန်းက အချိန်တွေကို ပြန်သတိရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရှင်သဘောကျအောင် သူ့လိုပဲ ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ နေရာတကာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရတာ ...”

“မင်း သူ့ကို လိုချင်လား ...”

မင်းဝဏ်က ဦးမြင့်ဆောင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်

၏။

“မင်း သူ့ကို သဘောကျလားလို့ မေးတာ၊ မင်း သဘောကျရင် ခေါ်ပြောလိုရတယ်၊ မင်း လိုချင်တဲ့ ဒရိုင်ဘာအရည်အချင်းက သူနဲ့ကိုက်ညီတယ်၊ ငါတော့ သူ့ပဲ မြင်တယ်၊ သူက ကားလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနိုင်တယ်၊ သူ့ကိုတော့ ဦးလေး အာမခံနိုင်တယ်”

“သူက ဝပ်ရှော့မှာ တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီမဟုတ်လား ဦးလေးရဲ့၊ ဒရိုင်ဘာတော့ ပြောင်းလုပ်ပါ့မလား”

“ပြောင်းလုပ်စေချင်ရင် လခကောင်းကောင်းတော့ ပေးရမှာပေါ့ကွာ ...”

“ခါပေမယ့် ဒရိုင်ဘာအလုပ်က တက်လမ်းသိပ်မရှိဘူးလေ၊ ဝပ်ရှော့အလုပ်က ပိုပြီး နိုင်မာတာပေါ့ ...”

“တက်လမ်းဆိုတာကို မင်းက ဖန်တီးပေးလို့ ရတာမဲ့လူလေးရဲ့၊ ငွေကြေး အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုး မင်းဘာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့ပေးလို့ သူ့မိသားစု အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် သူ ဒီအလုပ်ကို မက်မောလာမှာပေါ့၊ သူ လုံးဝ

ဒါရိုင်ဘာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အချိန်ကျရင်လည်း
မင်း လုပ်ငန်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူမနစ်နာပါဘူး”
“ဒါဆိုလည်း ဦးလေး ခေါ်လိုက်လေ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့
စကားပြောကြည့်လိုက်မယ်”

ဦးမြင့်ဆောင်က ရုံးခန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားသော
ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... မိုးတာ၊ နိုင်စွမ်းရော ...”

“ရှေ့မှာ ဆရာ၊ ကားတစ်စီး ဂီယာဘောက် ချနေတယ်”

“ငါ့ဆီ ခဏလာဦးလို့ သွားပြောလိုက် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ခဏကြာတော့ နိုင်စွမ်း ဆိုသော လူငယ်လေးက
ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

“လာ ... နိုင်စွမ်း၊ ထိုင်ဦး ... မင်းကို သူဌေးက စကားပြော
ချင်လို့တဲ့၊ ဒါ ... ဒီဝပ်ရှောပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးမင်းဝဏ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းပါခင်ဗျ”

နိုင်စွမ်းက သူဌေးကို ရို.ရို.ကျိုးကျိုး ပြန်ပြောရင်း
သူဌေးရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူဌေးက သူ့ကို တရင်းတနှီး ပြုံးကြည့်နေတာမို့
သူက မရဲတရဲ ပြန်ပြုံးပြမိသည်။

ဦးမင်းဝဏ်ဆိုတာ သူဌေးဆိုပေမယ့် မောက်မာဟန်
လုံးဝမရှိ၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသည့် ပုံစံမျိုးလည်း မရှိတာမို့
သူက သူဌေးကို သဘောကျမိပါသည်။

ဦးမင်းဝဏ်အကြောင်းကို ဦးမြင့်ဆောင် ပြောပြလို
ကြားဖူးထားပေမယ့် ဒီလောက် ငယ်ရွယ်ကြည့်ကောင်းမှန်းတော့
မသိခဲ့ပါ။ တမင် ဟိတ်ဟန်မထုတ်ရပါဘဲ သူ့အလိုလို အရှိန်အဝါ
ဘစ်မျိုး လင်းဖြာနေသည့်လူမျိုး ...။ မျက်လုံးတွေက စူးရှသော
လည်း ကြည်လင် နွေးထွေး နူးညံ့သည်။ ပြောဆိုပုံ၊ လှုပ်ရှားပြုမူ
ပုံ ဟန်ပန်ကအစ အဆင့်အတန်းရှိကာ တည်ငြိမ်ထည်ဝါလျက်
နှစ်လိုဖွယ် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးလည်း ရှိနေသေးသည်။

လူကြီးဆန်ဆန် ပုံရိုးရိုး ဘေးခွဲဆံပင် မတိုမရှည်ကို
သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားလျက် မိချောင်း ရပ်ကလေးပါသည့် စပို့ရှပ်
လက်ရှည်နှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ ခါးမတ်မတ်နှင့် ခြေထောက်ချိတ်ထိုင်နေတာမို့ ပြောင်
လက်နေသော ရူးဖိနပ်ကိုလည်း မြင်နေရသည်။ အနည်းငယ်ပါး
သော နှုတ်ခမ်းအစုံက အပြုံးပျူပျူ ခိုတွဲနေကာ သူ့ကိုကြည့်နေပုံက
နွေးထွေးနေပါသည်။

မင်းဝဏ်ကလည်း ကိုယ့်ရှေ့က လူငယ်လေးကို ပြုံး
ပြရင်း လူငယ်လေးရဲ့ သွင်ပြင်ကို သဘောကျနေမိပါသည်။

လူငယ်လေးရဲ့ နှိမ့်ချစွာ ပြုမူပြောဆိုတတ်ပုံဟာ
သူ ငယ်ငယ်က အတိုင်းပင်။ ရုပ်သိပ်မချောသော်လည်း ယောက်ျား
ပီသသော မျက်နှာ၊ ရိုးသားသန့်စင်သော မျက်ဝန်းအကြည့်များ။
ရှည်မတ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါးညွတ်ကိုင် ရို.ကျိုးပြနေပုံကလေး
ကို သူက သဘောကျနေမိသည်။ ဒီလူငယ်လေးကိုပဲ ရွှေ့ချယ်
လိုက်ဖို့ သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်မိကာ ...

“မင်း... ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မလား နိုင်စွမ်း”

“ခင်ဗျာ...”

“ငါ့ကုမ္ပဏီအကြောင်းတော့ မင်းသိထားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင် ပြောလို့ သိထားပါတယ်”

“ဒီလိုကွာ... ငါ့ကုမ္ပဏီမှာက ပန်ထမ်းတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် ငါ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ငါ့မိသားစုကိစ္စအတွက်ပါ နိုင်လို့ရတဲ့သူက တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါ့အတွက် လူယုံသဖွယ်ဖြစ်မယ့်လူမျိုးကို လိုချင်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ မင်းကိုထားချင်တယ်။ မင်းအလုပ်က တစ်ခုတည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ငါ့ကားကို မောင်းရတဲ့အခါလည်း ရှိမယ်။ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ ငါ့အိမ်ကိစ္စမျိုးတွေကို လုပ်ပေးရတာမျိုးလည်း ရှိမယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ငါ့အမျိုးသမီးရဲ့ ကားကို မင်း မောင်းပေးရမယ်။ သူ သွားစရာ မရှိတဲ့နေ့မျိုးတွေ၊ နေ့တစ်ပိုင်း အားလပ်တဲ့နေ့တွေမှာ ငါ့ရုံးကိုလာပြီး ကုမ္ပဏီကိစ္စလေးတွေ လုပ်ပေးရမယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ အသုံးပြုတဲ့ ကားတွေကို စစ်ဆေးထိန်းသိမ်းပေးရမယ်။ မင်းတာဝန်က အဲဒီလောက်တောင် များတာဆိုတော့ ငါပေးမယ့် လခကလည်း မင်း အခုရတဲ့ လခထက် သုံးဆပိုများမယ်။ ဘယ်လိုလဲ... လုပ်ချင်သလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... လုပ်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

နိုင်စွမ်းက မဆိုင်းမတွပင် ဖြေ၏။

“အိုခေ... ဒါဆို မနက်ဖြန်က စပြီး မင်း ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆင်းတော့၊ အလုပ်ချိန်က မနက် ၉ နာရီကနေ ညနေ ၅ နာရီ”

ဦးမြင့်ဆောင်က နိုင်စွမ်း၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ကာ ရယ်မောရင်း...

“ငါမပေးနိုင်တဲ့ လခကို သူဌေးက ပေးတော့ မင်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အတွက်ကတော့ လက်ရုံးတစ်ဖက် ပြုတ်တာပဲဟေ့၊ ကဲ... ကဲ... သွား၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့...”

“ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ”

နိုင်စွမ်းက ဦးညွှတ်၍ ခွင့်တောင်းပြီး ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဦးမြင့်ဆောင်က မင်းဝဏ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်းပြောတော့ သိအတွက် ဒရိုင်ဘာဆို၊ ဘယ်နှယ် မင်းရုံးကို အလုပ်ဆင်းခိုင်းရတာတုန်း...”

မင်းဝဏ်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သိအတွက် အဆင်ပြေနိုင် မပြေနိုင် သိရအောင် ကျွန်တော် အရင်ခိုင်းကြည့်ရင်း လေ့လာဦးမယ်လေ ဦးလေးရာ၊ စိတ်ချရပြီဆိုမှ သိကားကို ပေးမောင်းခိုင်းမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ သိကားကို ရုံးဖယ်ရီမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီး ခဏ ဝင်မောင်းပေးပါလိမ့်မယ်”

၉၆ ❀ ပုညဇင်

“ဟား ...လူလေးတို့ကတော့ မိန်းမအတွက် စဉ်းစားပေးတဲ့
နေရာမှာ အကွက်ကို စေ့နေတာပါပဲဗျာ”

ဦးမြင့်ဆောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း
ပြောလိုက်တာမို့ မင်းဝဏ်က ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ပြုံးမိ၏။

သူ သို့ကို သိပ်ချစ်တာ လူတကာက သိပါသည်။

သို့သော် ...သိကတော့ သူ့အချစ်ကို ခုချိန်ထိ အလုံး
စုံ မသိနိုင်သေးချေ။



(၁၁)



“ဒေါ်လေးရေ ...ဒေါ်လေး”

“ရှေ့ချည်း မဲခေါ်မနေနဲ့၊ နောက်မှာ ရည်းစား ပါလာတယ်
ဗျို့။”

“အမလေး ...”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းတို့ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
ရင်း အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်ကာ ဝင်သွားတာမို့ ရုံးမှ
ပြန်လာသော နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါနောက်သို့ အသာကပ်လိုက်သွား
ပြီး နားနားကပ်၍ အော်လိုက်ပါသည်။

ခက်ဝါက လန့်ဖျပ်လျက် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လန့်လိုက်တာ နိုင်ရယ်၊ ရင်တုန်ပြီး နားအူသွားတာမ
အံ့မယ် ...သန့်နေပါလား”

ခက်ဝါက ရှုပ်ဖြူလက်တို့နှင့် ယောပုခိုး နက်ပြာ

လေး ဝတ်ကာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးခြားသန့်ပြန့်နေသော နိုင်စွမ်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို နိုင်က တိရုပ်အနွမ်းကလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ဟောင်းဟောင်းကိုသာ ဝတ်တတ်သည်။ နိုင်အလုပ်က ဝပ်ရှော့မှာမို့ သိပ်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကြီးလည်း ဝတ်လို့မဖြစ်။ နိုင်ဟာ အဝတ်အစားကို ဘယ်လောက်ဟောင်းဟောင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက် ဝတ်တတ်မြဲဆိုပေမယ့် ခုလောက်ကြီးတော့ သစ်လွင်သပ်ရပ်စွာ မတွေ့မြင်ဖူးပါ။

နိုင်စွမ်းက ရှပ်ကော်လံကို ဆွဲမလိုက်ရင်း ...
 “သန့်ဆို ငါက အခု ဝပ်ရှော့မှာမှ မလုပ်တော့တာကိုး”
 “ဟင် ... ဒါဆို အခု ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ၊ ငါလည်း ဘာမှ မသိရပါလား နိုင် ...”
 “နင့်ကို တိုင်ပင်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ဘူး၊ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းက အရမ်းကောင်းနေတာနဲ့ ချက်ချင်း ခေါင်း ညိတ်လိုက်ရတာ ...”
 “အဲမယ် ... ကြားလိုက်တာ၊ နင့်အလုပ်က ဘာမို့လို့လဲ”
 “အဟမ်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... သူဌေးရဲ့ အနီးကပ် လှယုံဆိုပါတော့ဟာ၊ ငါတို့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် သူဌေးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ရတာ ...”
 “ဦးမြင့်ဆောင်ကြီးက ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားသေးတာလား”
 “နင့်အဘ ...၊ ဦးမြင့်ဆောင်က သူဌေးမှ မဟုတ်တာ၊ သူက မန်နေဂျာ၊ ခုဟာက ပိုင်ရှင်သူဌေး ...”

“ဒါဆို နင်က အခု အဲဒီမှာ အလုပ်ဆင်းနေပြီပေါ့”

“အေးလေ ...”

“ဘယ်နရက် ရှိပြီလဲ”

“တစ်ပတ်ရှိပြီ ...”

“ကဲ ... ကဲ ...”

“ဟ ... ဟ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်း ပခုံးကို တအားလှမ်းထုလိုက် ဘာမို့ နိုင်စွမ်းက ကိုယ်ကိုယ်မိန်းကာ ရှောင်ရှားနေရသည်။ ခက်ဝါက ခါးထောက်လိုက်ရင်း ...

“အလုပ်ဝင်တာ တစ်ပတ်ကြာတာတောင် ကိုယ့်ရည်းစားကို အကျိုးအကြောင်း အသိပေးရကောင်းမှန်းမှ မသိတာကိုးဟဲ့၊ အလုပ်ဝင်ခါနီး တိုင်ပင်ဖို့ အချိန်မရရင်တောင် ဝင်ပြီးရင် တော့ ငါ့ကို အသိပေးရမှာပေါ့”

“နင်က နင့်အမေနဲ့ မြောင်းမြ ပြန်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူးထင်လို့ပါ ခက်ဝါရဲ့ ...၊ ဒီတစ်ပတ် အလုပ်ပိတ်ရက်ကျရင် နင့်ဆီ လာမလို့ပါ”

“ဟဲ့ ... ကလေးတွေ ခြံမှာ ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေကြတာလဲ၊ လာကြ ... လာကြ ... ပြောစရာရှိရင် အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ပြောလေကွယ် ...”

“ဟော ... ဒေါ်လေး ခေါ်နေပြီ၊ ငါတို့ကို တစ်မျိုးထင်သွားပြီ တွေ့လား၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့် ...”

“ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကြောင့်ပါ၊ နင်ပဲ ပလွတ် ပလွတ် ပြောနေတာ...”

“နင် အလုပ်မဟုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဟဲ့...”

“ဟဲ့...ကလေးတွေ၊ လာလေ...ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဟော...တွေ့လား၊ ခေါ်နေပြီ၊ မြန်မြန်လာ...”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး အုတ်လှေ ကား သုံးထပ်ကို နင်းကာ နိုင်စွမ်းရဲ့ သစ်သားအိမ်ကလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားနှင့်သည်။

“ဒေါ်လေးရေ...ဒေါ်လေးစားဖို့ မြောင်းမြက ငါးရုံခြောက် ရယ်၊ ဖျာပုံ ပုစွန်ခြောက်ရယ် ဝယ်လာလို့ လာဖို့တာ၊ နိုင်နဲ့ ခြံမှာတွေ့နေလို့ စကားများနေတာ၊ သူက အလုပ် ပြောင်းတာ ခက်ဝါကို မပြောဘူးလေ...”

“သမီးကရော ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်လဲ”

“ဒီနေ့ပဲ ဒေါ်လေး...”

“အေးလေ...သမီး ပြန်မရောက်သေးလို့သာ သူမပြောရ သေးတာပေါ့၊ သားက သမီးကို အလေးထားပါတယ်ကွယ်၊ ဟယ်...ငါးရုံခြောက်တွေက ကြီးလိုက်တာ၊ ဆားပေါ့ ခြောက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊ ဆားပေါ့တယ်၊ ပုစွန်ခြောက်ကလည်း ရေချိုးပုစွန်ခြောက်၊ မလေးဘူး...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေးက မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်သူဆိုတော့ ငါးပိ ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက်ဆို

ကြိုက်ပြီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့ သမီး မေမေရော နေကောင်းရဲ့ လား...”

“မေမေကတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ ဒေါ်လေး၊ ခုလည်း သူ့ဆိုင်မှာ ပြန်ရောင်းဖို့တဲ့ ငါးခြောက်တွေရော၊ ပုစွန် ခြောက်တွေပါ သယ်လာတယ်လေ...”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ သူကတော့ စီးပွားရေး အကွက်မြင်တယ်၊ အန်တီလည်း သမီးတို့ဆီ လာလည် ချင်ပေမယ့် စိတ်ပဲရောက်ပါတယ်ကွယ်၊ ခုတလော ဆောင်း ဝင်လာပြီဆိုတော့ ညည ဆေးလာရင် ရင်ကကြပ်ပြန်ရော၊ ညအိပ်မရရင် နေ့ခင်းကျ လူက မောနဲ့ပြီး အားမရှိသလို ပြစ်ပြစ်နေတာ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ စားချင်တာ ရှိရင်လည်း ခက်ဝါကို ပြော၊ ခက်ဝါ ဝယ်လာပေးမယ်”

မေမေ့ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ကောင်းပြောနေသော ခက်ဝါကို နိုင်စွမ်းက ပြုံးကြည့်နေမိပါသည်။
“ဒီလိုမြင်ကွင်းကို တွေ့တိုင်း သူ ကြည့်နဲ့ရမိပင်...”

ကိုယ့်ချစ်သူလေး ခက်ဝါဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သွက်သွက်လက်လက် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိလှသူကလေးပင်။

ခက်ဝါ မေမေနဲ့ နိုင်စွမ်း မေမေက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပြီး ဇာတိရပ်ရွာကနေ ရန်ကုန်ကို မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ပြောင်း ဆွဲလာကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ နယ်ကလူအချင်းချင်း ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံတွေ့လျှင် ပိုပြီး ရင်းနှီးစည်းလုံးကြမိမို့ ခက်ဝါတို့ သားအမိနဲ့

နိုင်စွမ်းတို့ သားအမိက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလို ရိုင်းပင်း ချစ်ခင်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က စပြီး ခက်ဝါနဲ့ နိုင်စွမ်းဟာ ချစ်သူများ ဖြစ်လာကြပါသည်။

သူငယ်ချင်း ဘဝကနေ ချစ်သူဖြစ်လာကြသူများမို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြောမနာ ဆိုမနာ၊ နင်ဟယ် ငါဟယ်နှင့် တရင်းတနီး ပြောမနာ ဆိုမနာ ရှိလှပါသည်။

ခက်ဝါတို့က နိုင်စွမ်းတို့ထက်စာရင် စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်းပါသည်။ ခက်ဝါအမေက နန္ဒဝန်ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားသည်။ ခက်ဝါကလည်း အဝေးသင်တက်ရင်း အိမ်မှာ ခွေငှားဆိုင်နှင့် စာအုပ်ငှားဆိုင်လေး တွဲဖွင့်ထားသည်။ နိုင်စွမ်းလိုပဲ ခက်ဝါမှာလည်း အပေ မရှိတော့ပါ။

နိုင်စွမ်း မေမေကတော့ ပန်းနာရင်ကြပ် ရောဂါရှိသူမို့ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်ရှာ။ ခက်ဝါ မေမေလို စီးပွားရေးအမြင်လည်း မရှိတာမို့ အိမ်တာဝန်ကို နိုင်စွမ်းကပဲ ယူရပါသည်။

နိုင်စွမ်းတို့ ငှားနေသော အိမ်က မြောက်ဒဂုံ ၃၆ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိပြီး ခက်ဝါတို့က တောင်ဥက္ကလာ နန္ဒဝန်ဈေးနားမှာ နေသည်။ ပါရမီလမ်းအတိုင်း ကားစီးလာရင် တစ်ပြောင့်တည်း ရောက်တာမို့ ခက်ဝါက မကြာမကြာဆိုသလို သူတို့အိမ်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ သူကတော့ ခက်ဝါလို ကိုယ်ပိုင်အလုပ် မဟုတ်တာမို့ ခက်ဝါတို့ အိမ်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

အရိုးခံ စိတ်ရင်းကလေးဖြင့် မေမေအပေါ် အလေး

ထား ဆက်ဆံပေးသော ခက်ဝါကို နိုင်စွမ်းကလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ရယ်ဒီမိတ် အပျော့သားအင်္ကျီ အဝါရောင်လေးနှင့် ခိမ်းဝါရောင် ထဘီစကတ် ရှည်ရှည်ပျော့ပျော့လေး ဝတ်ထားကာ ကျောလယ်တိတိ၊ နဖူးတိတိ ဆံပင်ထူထူအိလေးဖြင့် လိုက်ဖက်သော မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းလုံးလုံးလေးက အရမ်းအလှကြီး မဟုတ်သော်လည်း ဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

“ဟဲ့ ... သား ... အံ့မယ် ... အံ့မယ် သူ့ရည်းစားကို ကြည့်နေလိုက်တာများ ဒီက အမေကိုတောင် မရှက်နိုင်တော့ဘူး”

“အာ ... မေမေကလည်းဈာ”

အမေက ချစ်စနိုး မျက်စောင်းထိုးရင်း လှမ်းနောက်လိုက်တာမို့ သူက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကုပ်လျက် ခက်ဝါကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြမိရင်း ...

“သူ့ရုပ်က လှဖြင့်မလှဘဲနဲ့ ကြည့်ချင်စရာ မရှိလှပါဘူး အမေရာ ...”

“အေးပါ ... ဒါဆိုလည်း နင် မကြည့်ချင်ဘဲ ကြည့်နေရမှာစိုးလို့ ငါ ပြန်လိုက်တော့မယ် နိုင် ...”

“အာ ... အဲလိုတော့လည်း ဟုတ်သေးဘူးလေဟာ၊ ဟဲ့ဟဲ့ ခက်ဝါကလည်း စိတ်ချည်းပဲ ...”

ဒီတစ်ခါတော့ ခက်ဝါက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပါသည်။ မေမေကတော့ ရယ်မောရင်း ငါးခြောက်တွဲနှင့် ပုစွန်ခြောက်ထုပ်ကို ယူကာ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်လွှားသည်။

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါဘက်သို့ မသိမသာ တိုးရွှေထိုင် လိုက်ရင်း...

“ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေထဲ မှာ နင်က အလှဆုံးပါ ခက်ဝါရယ်...”

“အပိုတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ဟိုဘက်တိုး အိုက် တယ်”

“ဪ...တော်တော် ကဗျာဆန်ပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူလေးပါလား”

“ကဗျာဆန်ဆန် အပြောလေးတွေ ပြောပြီး တကယ် မချစ် တဲ့သူတွေမှ အများကြီး၊ ဘာလဲ ...နင်က အပေါ်ယံ ရွှေမှုန် ကြို ချစ်သူမျိုး လိုချင်တာလား၊ ဒါဆို ...အဟင့် ...မောင် ရယ် ...ချစ်ကလေး မောင်ကို ချစ်ပေမယ့် အရမ်းတွေ့ချင် ပေမယ့် ...လွမ်းရပေမယ့် ...မောင်ဆီကို ဘောလိတ်တား ကျော်ပြီး လာရတာ ဝေးလို့ မလာနိုင်တော့တာ ခွင့်လွှတ် နော်ဆိုပြီး မလာဘဲ နေလိုက်ရမလား၊ အမလေး နမူနာ ပြောကြည့်တာတောင် လျှာရှက်လိုက်တာ...”

ခက်ဝါက ငရုပ်သီးစပ်သလို လျှာလေးထုတ်ပြီး လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ယပ်ခတ်သလိုလုပ်၍ ပြောတာမို့ နိုင်စွမ်းက ရယ်မောမိပါသည်။ ခက်ဝါက အဲဒီလိုလေးတွေ ချစ်ဖို့ကောင်း အောင် ပြောတတ်သည်။

“ကဲ ...ငါ့ကို အလုပ်အကြောင်း ပြောဦးလေ ...နိုင်၊ နင့် အလုပ်ရှင် သူဌေးက သဘောရော ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ဦးမင်းဝဏ်က စိတ်သဘောထား ပြည့်တယ်ဟ၊ အရမ်း လည်း တော်တယ်၊ သူ့ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်လည်း စေတနာ ထားတယ်၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူဆို ပျိုးထောင်ပေးတယ်၊ ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင် ပြောတာတော့ ဦးမင်းဝဏ်က သူ ကိုယ်တိုင် အရမ်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အဆင်မပြေတဲ့ သူတွေကို စာနာဖေးမတတ်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ...နင် သူ့ဆီမှာ လုပ်ရတာ ကံကောင်းတာပေါ့ နိုင်...”

“အေး ...ငါလည်း ဒီအလုပ်ရလိုက်လို့ အရမ်းပျော်နေတာ၊ လခကလည်း အရင်လခထက် သုံးဆတောင် ပိုရတယ် ခက်ဝါရဲ့...”

“ဟယ်...တကယ်၊ ကောင်းလိုက်တာ နိုင်ရယ်၊ နင်အဆင် ပြေသွားတာပေါ့”

“အဆင်ပြေရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမယူဖို့ပါ စုလိုရပြီဟ”

“အဲမယ် ...ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောသေးလို့လဲ”

“အခုမယူလည်း နောင် ယူရမှာပဲလေ၊ နင်အမေကလည်း ငါတို့ သားအမိကို ခင်ပေမယ့် သူ့သမီးလေးကို ငွေရေး ကြေးရေး အဆင်မပြေတဲ့သူ လက်ထဲတော့ ဘယ်ထည်နိုင် ပါမလဲ၊ အဲဒါကြောင့် နင်နဲ့နီးဖို့ ငါအရမ်းကြိုးစားရမှာ၊ နင်လည်း ငါနဲ့နီးချင်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

နိုင်စွမ်းက ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေသော ခက်ဝါကို ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ပါသည်။

၁၀၆ ❀ ပုညောင်

“ဖြေလေ ခက်ဝါ ...”

“မဖြေချင်ပါဘူး၊ ဟဲ့...ဟဲ့...နင့်အမေ လာနေပြီ၊ ဟိုဘက် တိုးဟဲ့”

ခက်ဝါစကားကြောင့် နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါနှင့် လူချင်း ခွာထိုင်လိုက်ရင်း လေသံကို မြှင့်ကာ...

“အဟမ်း...အဟမ်း...အဲဒီတော့ နင်က အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့မှ ပြန်လာရတယ်ဆိုပါတော့...”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်တာမို့ နောက်ဖေး ချောင်မှ ပြန်ထွက်လာသော အမေက နိုင်စွမ်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟိုကောင်လေး၊ အပိုတွေ လုပ်ပြမနေနဲ့၊ နင့်အကြောင်း များ မသိရင် ခက်မယ်ဟဲ့”

“ဟာဗျာ...အမေကလည်းဗျာ”

နိုင်စွမ်းရဲ့ ရှက်ရှက်နှင့် ပြောလိုက်သံကြောင့် အမေ က ရယ်ပြီး ခက်ဝါက ရှက်သွေးလေးဖြာကာ ခေါင်းငုံ့နေလေ သည်။



(၁၁)



မင်းဝဏ်သည် နိုင်စွမ်း မောင်းနေသည့် ကားနောက် ခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်လာရင်း လမ်းဘေးမြင်ကွင်းတွေကို ငေးမော လာလေသည်။

မနေ့က ကျွိုက်ထိုနားမှာ ဟိုတယ်တစ်လုံး ဆောက် ပေးဖို့ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးတကြီး သွားစရာပေါ်လာတာ မို့ နိုင်စွမ်းကို ခေါ်ကာ သူခရီးထွက်လာခဲ့ရသည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ က မိုးချုပ်သည်အထိ မပြီးပြတ်တာမို့ ကျွိုက်ထိုဟိုတယ်မှာ တစ်ည အိပ်ပြီး ဒီနေ့မနက်စောစောကျမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာနိုင်တာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းဝဏ်က လမ်းဘေးမြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောနေ ရာမှ နိုင်စွမ်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ နိုင်စွမ်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ကားမောင်းနေသည်။ ညက မိတ်ဆွေတချို့နှင့်အတူ ဒင်နာသုံးဆောင်ခဲ့သောတာမို့ ညဉ့်

နက်မှ အိပ်ပြီး ခုမနက်စောစော ထလာခဲ့ရသည်။ မင်းဝဏ်က လမ်းမှာ တစ်နာရီနီးပါး ပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သေးသည်။ နိုင်စွမ်းလည်း ညက သူ့ကိုစောင့်ပေးနေရတာမို့ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သည်။ နိုင်စွမ်းကို ကြည့်ရတာတော့ အိပ်ရေးမဝသည့် ပုံစံမျိုး မလန်းမဆန်း ဖြစ်မနေခဲ့ပါ။

“နိုင်စွမ်း... မင်း ရဲရဲလား”

“ခင်ဗျာ ...”

“မင်း ကားမောင်းရတာ အဆင်ပြေလား၊ တကယ်လို့ အိပ်ငိုက်လာရင် တစ်နေရာမှာ ကားခဏရပ်ပြီး နားလို့ ရတယ်နော် ...”

“ကျွန်တော် အဆင်ပြေပါတယ် ဆရာ၊ အိပ်လည်း မအိပ် ငိုက်ပါဘူး၊ ဆရာ အိပ်ချင် အိပ်လေ၊ ကျွန်တော် ဆရာအိပ် လို့ အဆင်ပြေအောင် ကားကို speed မှန်မှန်နဲ့ မောင်း ပေးနေတာ”

“အေး... အဲဒါကြောင့် စောစောတုန်းက ငါအိပ်ပျော်သွား တာ၊ ခေါင်းနောက်နေတာ ပြန်ကြည့်လာလို့ လူလည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း ညအိပ်မယ် ဆိုတာ မင်းအိမ်ကို မပြောခဲ့ရတော့ မင်းအိမ်က စိတ်ပူနေ မလား”

“ကျွန်တော် ကျိုက်ထိုက်နေ ပုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ပြောထား ပါတယ် ဆရာ”

“အိမ်မှာ ပုန်းရှိလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခါသုံး ပုန်းကတ်လေး ဝယ်ပေးထားပါ တယ်”

“ငါလည်း အိမ်ကအမျိုးသမီးကို ညအိပ်မယ် မပြောဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ၊ အမျိုးသမီးကတော့ ငါပြန်အလာကို မျှော် နေတာဆိုတော့ ညအိပ်မယ်ဆိုတာ ပြောမသွားရကောင်း လားဆိုပြီး စိတ်ကောက်လေရဲ့ကွာ”

သူဌေးက ကိုယ့်ကို တိုင်တည်သလိုမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက ပြုံးနေမိသည်။

“မင်းအိမ်မှာ စိတ်ကောက်မယ့်သူ မရှိတာ တော်သေးတာ ပေါ့၊ မင်း လူပျိုမို့လို့ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ် လုပ်လို့ ရတာ၊ အိမ်ထောင်ကျရင်တော့ မင်းလည်း လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ သူတို့ ယောက်ျားရဲ့ အချိန် တွေကို သူတို့ပဲ ရာခိုင်နှုန်းများများ ပိုင်ချင်တာကွ”

သူဌေးက ခုလိုပဲ ကြုံရင်ကြုံသလိုသူ့ဇနီးအကြောင်း ကို ထည့်ထည့်ပြောတတ်၏။ ထိုသို့ပြောတိုင်းလည်း မျက်နှာထား က နူးညံ့နေတတ်သည်။ သူဌေးဟာ သူ့ဇနီးကို တော်တော်ချစ်ပုံ ရပါသည်။

ခုဆို ဦးမင်းဝဏ်ဆီမှာ သူ့အလုပ်ဝင်တာ တစ်လ ပြည့်တော့မည်။ ဒီတစ်လအတောအတွင်းမှာ ဦးမင်းဝဏ်နှင့် အနီး ကပ် တတွဲနေရတာမို့ ဦးမင်းဝဏ်ရဲ့ စိတ်သဘောကို တော် တော်လေး နားလည်ကာ သံယောဇဉ်လည်း ရှိလာရပါသည်။ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ပြတ်သားထက်မြက်သော်လည်း စိတ်နှလုံး

နူးညံ့သော ဦးမင်းဝဏ်ကို သူက အထင်ကြီး လေးစားမိသည်။
ဦးမင်းဝဏ်နားမှာ နေရတာ အတုယူစရာတွေ အများကြီး တွေ့မြင်
ပြီး ပညာလည်းရသလို စိတ်လည်းချမ်းသာရပါသည်။ လခက
လည်း ကောင်းသေးတာမို့ သွားရွှေအိုးထမ်းလာတာ ဒါမျိုးလားဟု
တောင် မှတ်ထင်မိသေးသည်။

နိုင်စွမ်းက ဦးမင်းဝဏ်အကြောင်းကို တွေးမိနေသလို
ဦးမင်းဝဏ်ကလည်း နိုင်စွမ်းအကြောင်းကို တွေးလာပါသည်။

ဒီကောင်လေးကို ခုချိန်မှာ သူ တော်တော် ယုံကြည်
အားကိုးမိပါသည်။

ကောင်လေးက ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး အလုပ်လုပ်
တဲ့ နေရာမှာလည်း စေတနာလေးထားပြီး လုပ်တတ်သည်။ နိုင်စွမ်း
ကို သူ အကဲခတ်ခွင့်ရဖို့အတွက် သူ့ကားကို အရင်မောင်းခိုင်းပြီး
သူသွားလေရာ ခေါ်သွားကာ အလုပ်ကိစ္စတချို့ကို ခိုင်းကြည့်ခဲ့
တာပင်။

ကောင်လေးက ရုံးက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေနှင့်
ဆက်ဆံတာလည်း တည်တည်တံ့တံ့နှင့် စည်းကလေးထားကာ
ဆက်ဆံသည်။ အရောတဝင် ပရောပရီလုပ်တာမျိုးလည်း လုံးဝ
မရှိခဲ့ပါ။ သူ နိုင်စွမ်းရဲ့ အနေအထိုင် တတ်မှု၊ ဘယ်လောက်
အရေးပေးပေး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိမှုတွေကိုလည်း သဘောကျမိ
သည်။

ခုချိန်မှာ ရုံးကိစ္စတွေကအစ လုပ်တတ် ကိုင်တက်
ရှိလာပြီဖြစ်သော ဒီကလေးကို သို့ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းရမှာ အားနာ

သလို ခံစားရသည်။ သို့သော် သိုအနားမှာ နိုင်စွမ်းလို ဒရိုင်ဘာ
ချီးကိုပဲ သူက ထားပေးချင်ပါသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်း အိပ်ပျော်မသွားအောင်
နိုင်စွမ်းနှင့် တရင်းတနီး စကားစမြည် ဆက်ပြောလာပါသည်။

“မင်း ညီလေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ နိုင်စွမ်း”

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်း ပြေရမှာပါ ဆရာ”

“ဟာ ... ဒါဆို အရေးကြီးပြီပဲ၊ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်
လိုက်ပါကွာ၊ ပညာရေးအတွက် လိုအပ်လို့ ကုန်ကျစရာ
ရှိရင်လည်း ပြောပေါ့ ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ...၊ ခုလောလောဆယ်တော့
ဆရာပေးတဲ့ လခနဲ့တင် တော်တော်လေး အဆင်ပြေနေပါ
တယ်”

မင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်းရဲ့ အဲဒီလို အခွင့်အရေးမယူ
တတ်တာကိုလည်း သဘောကျသည်။ ငွေကြေး မပြည့်စုံပေမယ့်
ပိုက်ဆံကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်တာမျိုးမရှိဘဲ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်
ရောင့်ရဲနေတတ်တဲ့ လူမျိုးပင်။

မင်းဝဏ်သည် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ နိုင်စွမ်းကို
ကားလမ်းလမ်းပြောလိုက်၊ လမ်းဘေးဝန်းကျင်ကို ငေးမောလိုက်၊
မှေးငိုက်လိုက်၊ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်ဖြင့်
လိုက်ပါလာရင်းက ဗိုက်ဆာလာကာ ...

“နိုင်စွမ်းရေ ... ဒီနားဝန်းကျင်မှာ စားသောက်ဆိုင်လေး
ဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ဆရာ ဗိုက်ဆာလိုလား”

“အေး... ဆာသလိုလိုပဲကွ”

“ဒါဆို ခဏလေးပါ ဆရာ”

နိုင်စွမ်းက ကားမောင်းလာရင်းက လမ်းဘေးဝဲယာ
အရိပ်ကောင်းကို ရှာဖွေလာပြီး အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် သစ်ပင်တန်းတွေ
နားမှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။

မင်းဝဏ်က လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ကို လှမ်းကြည့်
ရင်း...

“ဘာဆိုင်မှလည်း မမြင်ပါလား”

“ဒီမှာ ပါလာပါတယ် ဆရာ...”

နိုင်စွမ်းက ဘေးခုံပေါ်မှာတင်ထားသည့် လက်ဆွဲ
အိတ်ထဲက ဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူလိုက်ရင်း...

“ဆရာက ကြုံရာဆိုင်မှာ စားရင် ဝမ်းသွားတတ်လို့ ကျွန်
တော် ဟိုကမထွက်ခင်ကတည်းက စီစဉ်လာခဲ့တာ၊ ထမင်း
ဖြူ ဆီဆမ်းနဲ့ ကြက်ကြော်ပါ ဆရာ၊ အခု ဒါစားထားလိုက်
ရင် အဆာတော့ ပြေသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ငါ့ညီရာ၊ မင်း ရှိပေလို့ပဲ”

မင်းဝဏ်က အနွေးဘူးလေးနှင့် ထည့်ယူလာသော
ထမင်းဆီဆမ်းနှင့် ကြက်ကြော် ကြွပ်ကြွပ်လေးကို အားပါးတရ
စားရင်း တယ်တော်တဲ့ နိုင်စွမ်းပါလားဟု စိတ်ထဲကနေ ချီးကျူး
ရသည်။ မခိုင်းရပါဘဲ ကိုယ့်ကို ဂရုတစိုက် စေတနာထားတတ်
တာလေးက ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

သူ ထမင်းစားပြီးတော့မှ နိုင်စွမ်းက ကားကို ဆက်
မောင်းလာသည်။ ထို့နောက် နိုင်စွမ်းကလည်း ဦးမင်းဝဏ်ကို
ဂရုစိုက်၊ ဦးမင်းဝဏ်ကလည်း နိုင်စွမ်းကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ စကား
ပြောလာကြသည်။

ဦးမင်းဝဏ် တော်တော်ကြာကြာ ငြိမ်နေတော့မှ
နိုင်စွမ်းက ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဦးမင်းဝဏ်ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း...

“ဆရာ... သိချင်းနားထောင်မလား ခင်ဗျ”

“အေး... ခွေရှိရင် ဖွင့်ကွာ၊ အပျင်းပြေတာပေါ့”

နိုင်စွမ်းက စီဒီကက်ဆက်ထဲကို အခွေထည့်၍ ဖွင့်
လိုက်သည်။

စိုင်းထီးဆိုင် သိချင်းက ခပ်တိုးတိုးငြိမ်ငြိမ် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

မင်းဝဏ်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကိုယ့်အကြိုက်ပါလား၊ ကိုယ် စိုင်းထီးဆိုင်ကြိုက်မှန်း
မင်း သိနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ဆရာ ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်ခါတလေ စိုင်းထီး
ဆိုင် သိချင်း ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ထားတာ ကြားမိလို့ပါ”

“မဆိုးဘူး၊ မင်း လေ့လာအား ကောင်းတယ်”

မင်းဝဏ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ
ဒူးလေးကို ပုတ်ရင်း စိုင်းထီးဆိုင် သိချင်းကို နားထောင်လာသည်။
တစ်ခါတစ်ခါခပ်တိုးတိုး လိုက်ဆိုသည်။

နိုင်စွမ်းက ဦးမင်းဝဏ်၏ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွင်ပြင်ကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။

“ငယ်စဉ်က ကလေးတို့ဘဝမှာ ပျော်ပါးဖို့ရာလွယ်ပါတယ် x x ကိုယ်ရတာနဲ့ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ စားချိန်မှာ ဝင်စားမယ် အိပ်ချိန်မှာ ဝင်အိပ်မယ်...”

အပူအပင်ကင်းတဲ့ ကလေးလေး ဘဝသာ တစ်ခါပြန်ပြီး ရချင်သေးတယ် x x အပြစ်မသိသေးတဲ့ ကလေးလေးဘဝကို တစ်ခါပြန်ပြီး ရောက်ချင်သေးတယ် x x ”

ဦးမင်းဝဏ်က ခိုင်းထိုးဆိုင်ရဲ့ “ပျောက်ဆုံးနေသော နိဗ္ဗာန်ဘုံ” သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုးလိုက်ဆိုရင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒီသီချင်းကို နားထောင်ရင် ကိုယ့် ငယ်ဘဝကို တစ်မျိုးလေး လွမ်းဆွတ်ပြီး နှမြောသလို ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းသလိုလို ခံစားရတယ်ကွ၊ မင်းကတော့ ငယ်သေးတော့ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ဘယ်သိပ်သိဦးမလဲ...”

ဟု လှမ်းပြောပြီး ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ခေါင်းမောမှေးမှိုရင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပါသည်။

တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ...။ ပြီးတော့...

“လက္ခဏာဆရာက ပြောတယ် မေရယ်...”

နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတယ် x x

မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမြဲတမ်းပဲ ကံဆိုးနေမယ်

အခန့်မသင့်ရင် အချစ်ရေးအတွက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိုယ့်အသက်တောင် ရန်ရှာလိမ့်မယ်

မျက်ကန်းအချစ်သမားတဲ့ x x ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲဒီသီချင်းဆိုရင်တော့ ပိတ်လိုက်တော့ကွာ၊ အဲဒီ သီချင်းကြီး ကြားရင် နိမိတ်မရှိသလိုပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ခါမှ ကံမဆိုးဖူးတော့ ဒီသီချင်းကြားရင် ကြောက်သလိုလိုနဲ့ ကြက်သီးထတယ်ကွ”

သီချင်းနားထောင်နေရင်းက ထိုသီချင်းပိုဒ်အရောက်မှာ ဦးမင်းဝဏ်က တားမြစ်တာမို့ နိုင်စွမ်းက သီချင်းကို လှမ်းပိတ်ချိန်ရသည်။

နောက်တော့ ကားထဲမှာ စကားသံတွေရော၊ သီချင်းသံတွေပါ တိတ်ဆိတ်ကာ ဦးမင်းဝဏ်က အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။



“ဟာ ... ကိုယ်လည်း အိပ်သွားလိုက်တာ၊ ဘယ်တောင်ရောက်နေပြီလဲ”

အိပ်ရာမှ နိုးလာသော ဦးမင်းဝဏ်က ခေါင်းထောင်တော်၍ ခပ်မတ်မတ် ပြန်ထိုင်လျက် ကားအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း နိုင်စွမ်းကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပဲခူး ကျော်လာပါပြီ ဆရာ...”

“ဪ ... ရောက်တော့မှာပဲ၊ ဖရဲသီးဆိုင်တန်းတွေ တွေ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရင် ခဏရပ်ပေး... ကိုယ့် အမျိုးသမီးက ဖရဲသီးကြိုက်
တယ်လေ၊ သူ့ကိုဖားဖို့ ဝယ်သွားရဦးမယ်”

ဦးမင်းဝဏ်က ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောရင်းက သူ့ခေါင်းကို
လက်ဖြင့် ဖိထားတာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရ
သည်။

နိုင်စွမ်းက ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ရင်း...
“ဆရာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေါင်းကိုက်လို့လား”

“ခေါင်းထဲမှာ ငြိုးစိစိနဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲကွ၊ အသက်ရှူ ကြိမ်
သလိုလိုပဲ”

“ဒါဆို ကားခဏရပ်ပြီး အပြင်ထွက်ပြီး လေကောင်းလေး
သန့် ရှူလိုက်ပါလား ဆရာ၊ ရှေ့ အင်းတကော်နားမှာ
ရွှေပြည်ရှိဆော့ ဆိုတဲ့ အပန်းဖြေနားနေလို့ကောင်းတဲ့ နေရာ
လေးရှိတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ကားခဏဝင်ရပ်လိုက်မယ် ဆရာ”

“အေး... ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါတော့ကွာ”

နိုင်စွမ်းက ကားကို ရှေ့ဆက်မောင်းလာပြီး လမ်း
ဘေးသို့ ကွေ့ဆင်းလာပါသည်။

အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာချိန်မှာ ကွေ့ကောက်နီနီ
ဖြင့် မြေနှီလမ်းကလေးတွေနှင့် သာယာပြန့်ပြူးသော ရေကန်
လှပသော တံတား၊ စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်း၊ စိမ်းညိုသော
သစ်ပင်အုပ်များနှင့် လျှိုမြှောင်ချိုင်ဝှမ်းများကြားက ကုန်းမြင့်ကလေး
ပေါ်မှာ မေးတင်၍ ဆောက်ထားသော သစ်သားဘန်ဂလိုလေးတွေ
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တသြကြည့်

ရင်း...

“ဟ... သာယာလှချည်လား၊ ငါ ဒီရှေ့က ခဏခဏဖြတ်
နေတာ ဒီအတွင်းပိုင်းထဲမှာ ဒီလောက် သာယာတဲ့ အပန်း
ဖြေစရာနေရာ ရှိမှန်းမသိဘူး၊ မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ
ကွ...”

“ဒီမှာလာတည်းတဲ့သူ တစ်ယောက်ရဲ့ ကားပျက်လို့ ဝပ်ရှော့
ကို ပုန်းဆက်တာနဲ့ ကျွန်တော် လာပြင်ပေးရင်း သိတာ၊
တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်ပြီးရင် ဟိုး ကုန်းမြင့်ထိပ်က သစ်သား
ဘန်ဂလိုလေးနားကို သွားနားတာပေါ့ ဆရာ”

နိုင်စွမ်းက ကားကို ဥယျာဉ်လမ်းတစ်ပတ် ဖြည်း
ဖြည်းလေး မောင်းလာပြီး ကုန်းမြင့်ထိပ်က ဘန်ဂလိုလေးရှေ့
ထားပါကင်မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဘန်ဂလိုမှာ လောလောဆယ် တည်းခိုနေထိုင်သူ
မို့တာမို့ ဘန်ဂလိုရဲ့ ဝရန်တာလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

မင်းဝဏ်က ဝရန်တာမှာ ရပ်၍ လျှိုမြှောင်တောအုပ်
နဲ့ ရေကန်တွေ၊ မြက်ခင်းတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း လေကောင်း
ဆသန့်ကို ရှိုက်၍ ရှုမိသည်။

ဒီနေရာလေးက သာယာလိုက်တာ၊ သိနဲ့အတူ လာ
ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ...”

“ဘန်ဂလိုအတွင်းထဲကို ကြည့်ချင်တယ်လို့ ဝန်ထမ်းကို
သွားပြောလိုက်ကွာ”

၁၁၈ ❀ ပုညဝင်

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

နိုင်စွမ်းက ရီဆက်ရှင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
ခဏကြာတော့ ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဝန်ထမ်းက ဘန်ဂလိုသော့ကိုဖွင့်ပေးတာမို့ မင်းဝဏ်
နှင့် နိုင်စွမ်းက အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

သစ်လုံးအခြမ်းများဖြင့် အလှဆင်ထားသော နံရံ
များ၊ သဘာဝသစ်များဖြင့် အလှဆင်ထားသော ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း
မီးဖိုချောင်...။ သဘာဝအလှကို မြင်တွေ့နိုင်သည့် ဝရန်တာ
ကျယ်ကျယ်။ အားလုံးကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဒီနေရာလေးမှာ သိနှင့်
အတူ တစ်နေ့တာ လာရောက်ကုန်ဆုံးဖို့ စိတ်ကူးရသွားခဲ့သည်။

သူက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း...
“အိုခေ... ကိုယ်ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်
လည်နေ့ကျရင် ဒီနေရာလေးကို လာရမယ်”



(၁၂)



နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဦးမင်းဝဏ်က
နိုင်စွမ်းကို တာဝန်တစ်ခု ပေးအပ်လာလေသည်။

“ကိုယ့် အမျိုးသမီး ကားကို မောင်းပေးဖို့ မင်းကို တာဝန်
ပေးချင်တယ် နိုင်စွမ်း...။ ကိုယ့်အမျိုးသမီးက တော်ရုံ
ဒရိုင်ဘာနဲ့ အဆင်မပြေတတ်ဘူး၊ မင်းကိုတော့ ငါလည်း
သဘောကျတယ်၊ အမျိုးသမီးလည်း သဘောကျမယ်လို့
ထင်တယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မင်း သူ့ကားကို မောင်း
ပေးစေချင်တယ်၊ အမြဲ ကားချည်းမောင်းနေရမယ်တော့
မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သူ သွားစရာမရှိတဲ့အချိန်ဆို ရုံးကိုပြန်လာ
ပြီး ရုံးက ငါ့အလုပ်တွေကိုလည်း ဝိုင်းလုပ်ပေးပေါ့၊ အဲ့ဒီလို
ဆို မင်း အဆင်ပြေနိုင်မလား”

“ပြေပါတယ် ဆရာ...”

နိုင်စွမ်းက အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညှိတလက်ခံ

ခဲ့သည်။ သူ့အလုပ်ကိုက သူ့ငွေရဲ့ အနီးကပ် လှယုံမို့ သူ့ငွေရဲ့ မိသားစုကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စတွေကို လိုအပ်ရင် လုပ်ပေးရမည်ဟု နားလည်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ မနက်မှာပင် နိုင်စွမ်းက သူ့ငွေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သူ့ငွေအိမ်ကို သူတစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးပေ ...။ ရုံးချိန်တိုင်းမှာ သူက ရုံးကိုသာ သွားရပြီး ဦးမင်းဝဏ် သွားစရာကိစ္စတွေရှိလျှင် လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ဦးမင်းဝဏ်အတွက် အကြိုအပိုကိုတော့ တခြား ဒဂုံဘာတစ်ယောက်က လုပ်ပေးနေခဲ့သည်။

“တိ ... တိ ... တိ ...”

နိုင်စွမ်းကို လိုက်ပို့သော ရုံးကားတစ်စီးက ခြံဝန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်၍ ကားဟွန်းတီးလိုက်သောအခါ ခြံတံခါးက ခပ်ဟဟ ပွင့်လာပြီး ခြံစောင့်နှင့်တူသူ တစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ...”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူက ကားရှေ့ခန်းမှ ခေါင်းပြူးကာ ...

“နိုင်စွမ်းပါ ခင်ဗျ။ ဦးမင်းဝဏ် လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ခြံစောင့်ကြီးက ကားဝင်ပေါက် တံခါးမကြီးကို ဆေးသို့ တွန်းဖွင့်မည်ပြုစဉ် ...

“မဖွင့်နဲ့တော့ ခင်ဗျ ...။ ကားက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့တာပါ။ အစ်ကို ... ကျွန်တော် ဒီကပဲ လျှောက်ဝင်သွားလိုက်တော့မယ်”

နိုင်စွမ်းက ကားမောင်းသူကိုပါ လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

လိုက်ပို့သော ကားက မောင်းထွက်သွားခဲ့ပြီ။ သူက လှဝင်ပေါက် တံခါးလေးမှတစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

နိုင်စွမ်းသည် စိမ်းစိုလှပသည့် မြက်ခင်းအလယ်က လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာရင်း ခြံထဲက လှပခမ်းနားမှုတွေကို တအံ့တဩ ငေးမောလာခဲ့ရသည်။ ဒီလို သူ့ငွေမိသားစု နေထိုင်သည့် ခြံမျိုးကို သူ တကယ် မရောက်ဖူးပေ။

သူ့ငွေကတော်ကိုလည်း သူ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ သူ့ငွေကတော်ကို တွေ့ဖူးသော ရုံးက လူတွေအားလုံးကတော့ တော်တော်လှတာဟု ပြောကြပါသည်။

နိုင်စွမ်းက အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်တန့်လိုက်စဉ် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ...

“ဘယ်သူလဲကွယံ ...”

ကျွန်တော် နိုင်စွမ်းပါ။ ဆရာကတော့ ကားကို မောင်းပေးဖို့ ဦးမင်းဝဏ် လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

သူ ဒုတိယအကြိမ် ပြောပြန်သည်။

“ဪ ... လာ ... လာ ... ဝင်ထိုင်၊ သိ အခုပဲ ဆင်းလာပါလိမ့်မယ်”

အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ခိုင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူက ဧည့်ခန်းမှာ ကုပ်တုပ်ရီရီ

လေး ဝင်ထိုင်လျက် ဒေါ်ပန်းနုသီ ထွက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ဧည့်ခန်းနံရံဆီက ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်တို့ရဲ့ ကြီးမားသော စုံတွဲ ဓာတ်ပုံကြီးကို မော့ကြည့် ငေးမောနေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ခြေသံ ဖွဖွရှပ်ရှပ်လေးနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံထဲကထက် သာလွန်လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လာခဲ့သည်။ ဒါ ဆရာကတော် ဒေါ်ပန်းနုသီပဲဟု သိမှတ်လျက် သူ ကမန်းကတန်း ထရပ်၍ အရိုအသေပေးရသည်။

“မင်းက နိုင်စွမ်းလား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး”

“ခင်ဗျာ...”

ဒေါ်ပန်းနုသီက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ် သလို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ သူက ဒေါ်ပန်းနုသီကို နား မလည်သလို ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါ်ပန်းနုသီက တစ်ချက် ပြုံးလိုက် ရင်း...

“အဟင်း... မင်းအကြောင်းကို မင်းဆရာက တဖွဖွပြော ပြီး ချီးကျူးထားလွန်းလို့လေ...။ မင်းအကြောင်း ကြား ကြားနေတာတော့ ကြာပြီ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ရင်တော့ အတွေ့ပဲလို့ သူ့ကိုပြောထားတာ၊ ခု တွေ့လိုက် တော့ သူ ပြောထားတဲ့ ပုံစံနဲ့ မကွာလို့ မဆိုးဘူးလို့ ပြောမိတာပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ့ဒီလို မရဲတရဲ ပြောတာမျိုး၊ မရဲတရဲ ဆက်ဆံတာမျိုး

တော့ မလုပ်နဲ့လေ...’ တို့က အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား စည်းခြားပြီး သီးသန့် အထက်စီးက နေတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုပုံစံ ဆက်ဆံရေးပဲ ကြိုက်တယ်၊ ပြော စရာရှိရင် ရဲရဲပြော၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆက်ဆံ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကတော်”

“အိုး... ကျွတ်၊ အဲ့ဒီ အခေါ်အဝေါ်ကြီးကို တို့ သိပ်မုန်း တာ၊ တို့ကို ဆရာကတော်လို့ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ ဟို့က မင်းထက်ကြီးတယ်၊ မောင်နှမအရွယ်လေ၊ မမလို့ ခေါ်နိုင် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ...”

“ကဲ... ကဲ... ပြန်ထိုင်ပါတော့ဟယ်၊ ဒီလောက် ခါးကြီး ကိုင်းထားတော့ ခါးနာသွားပါဦးမယ်”

မမက ရယ်သံစဖြင့် ပြောတာမို့ နိုင်စွမ်းက တွေ့ တွေ့ချင်း ချွေးတွေပြန်နေရာက စိတ်သက်သာရာရကာ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်မိစဉ်...

“ဘယ်လိုလဲ... အဖြေ ရပြီလား”

“ခင်ဗျာ...”

“ဟင်း... ဟင်း... ခုန တို့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး မင်း နားမှာ ရပ်လိုက်တာတောင် မင်းက တို့ကို ချက်ချင်းမမြင် ဘဲ ဟိုဓာတ်ပုံကြီးကို အငေးကြီး ငေးနေတာလေ၊ အဲဒီ နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူပိုချောသလဲ စဉ်းစားနေတာလား လို့၊ အဖြေရရင် တို့လည်း သိချင်လို့ပါ...”

ဒေါ်ပန်းနုသီက တစ်ဖက်သားကို နောက်ပြောင်ကျီ စယ်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သည့် သူမျိုးပင်။ နိုင်စွမ်းမှာ တော့ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီးမှ ...

“ဟို ... နှစ်ယောက်စလုံး ချောပါတယ် မမ”

“မရဘူးလေ ...၊ ဖေကြီးနဲ့ မေကြီး အတူတူချစ်တယ် ဆိုတာမျိုး ကလေးတွေလို ပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြော ...”

“မမက ပိုချောပါတယ်”

“ကဲ ... ကြည့် ... အဲဒါပဲ၊ ဒါ အသိသာကြီးပဲလေ နော်၊ အဲဒါကိုများ မင်းဆရာက သူပိုချောသလေး ဘာလေးနဲ့ ကပ်ကပ်ငြင်းနေတာ၊ ကြည့်ပါလား သူ့ရုပ်ကို၊ ရုပ်ကလေး ချောချင်ရက်နဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး လျှောက်လုပ်ပြီး အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားရပါများတော့ မျက်ခုံးကြားနေရာ က အရစ်ပေါ်ပြီး ရှုံ့နေတာတွေလား၊ ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ် သူ မမထက် ပိုချောပါတယ် လုပ်နေသေးတာ ...”

နိုင်စွမ်းက မမကို ခင်မင်စိတ်ကလေး ဖြစ်လာကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဆရာက အလုပ်အကြောင်းချည်း အမြဲ စဉ်းစားနေတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ဘယ်လောက် အလုပ်များများ မမအကြောင်း စဉ်းစားပြီး မမအကြောင်း ကြုံရင် ကြုံသလို ပြောပြောနေတတ်တဲ့ သူမျိုးပါ”

“အဲမယ် ... ဒီတပည့်လေးက ဆရာဘက်က ရှေ့နေလိုက် တဲ့ နေရာမှာ တယ်တော်ပါလား၊ ဟင်း ... ဟင်း ... သူက မမဆီ ဆယ်ခါ စိတ်ရောက်ရင်တောင် မမနဲ့အတူ တစ်ခါ လောက် အပြင်ထွက်လည်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တဲ့ လူမျိုးလေ၊ ကဲ ... မမ အပြင်သွားဖို့ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါ်နုရေ ... အအေး ဖျော်လာခဲ့ပါဦး”

“ရောက်ပါပြီ သီ ...”

ဒေါ်နုက အအေးလင်ဗန်းလေး ကိုင်ကာ အသင့်ရပ် နေပြီဖို့ ပန်းနုသီက ဒေါ်နုရဲ့ ပါးအိုအိုကြီး တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လိမ်ဆွဲဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီလို ပေါ့ပါးသွက်လက်လွန်းလို့ ဒေါ်နုကြီးကို ချစ်ရ တာ...”

ဟုပြောကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်နုက အအေးခွက်ကို နိုင်စွမ်းရှေ့မှာ ချပေးလိုက် ပြီး သူ့ပါးသူပွတ်ကာ ...

“မင်းဆရာကတော်က အဲဒီလိုပဲ သိပ်နောက်တတ်တာ ကွယံ၊ အသက်သာကြီးလာတာ တစ်ခါတစ်ခါ ကလေး စိတ်က မပျောက်ချင်ဘူး၊ စိတ်လည်း သိပ်ကောက်တတ် တာ၊ သူ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောလည်း စိတ်မဆိုး ပါနဲ့ မောင်နိုင်စွမ်းရယ်၊ သူ့ခမျာ သားသမီးကလည်း မရ၊ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကလည်း အလုပ်များ၊ ရန်ကုန်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းဆိုတာမျိုး တရင်းတနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ပေါင်းလိုရတဲ့ အဖော်အပေါင်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိတော့ အထီးကျန်ပြီး အဖော်မင်ရှာတယ် ... ၊

“အိမ်မှာဆိုလည်း အဒေါ်ကိုပဲ ဆွေမျိုးသားချင်းလို တရင်းတနီး ပေါင်းနေရတာ၊ အဒေါ်လည်း သူ့သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ ဖြဲနေတာ၊ ဟိုအရင် ဒရိုင်ဘာတွေတုန်းကတော့ ဝှကျကျ အဘိုးကြီးတွေဆိုတော့ သူ့ဘော်ဒါလုပ်ဖို့ အဆင်မပြေဘူးလေ၊ မင်းကျတော့ သူ့မောင်အရွယ်လည်းဖြစ်၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ပုံစံမျိုးလည်း ဖြစ်တော့ သူ ခင်ချင်ရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ် ... ၊

“ရော ... ဒီမှာ ဒါက ကားဂိုထောင်သော့၊ ဒါက ကားသော့၊ အအေးလေးတော့ အရင်သောက်လိုက်ဦးနော် မောင်နိုင်စွမ်း၊ ပြီးမှ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားနှင့်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဒေါ်”

နိုင်စွမ်းက အအေးသောက်ပြီးတာနှင့် သော့တွဲကို ယူကာ ကားဂိုထောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဂိုထောင်တံခါးဖွင့်၊ ကားကိုဖုန်သုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ပေါ်တံကိုအောက်သို့ မောင်းယူလာကာ မမထွက်အလာကို ကားဘေးမှာ ရပ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာတော့ မမက အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

အဖြူရောင် အသားပျော့တွဲတွဲ မြန်မာအင်္ကျီ ခါးတို

ဆလနှင့် အဖြူခံပေါ်မှာ အနီရောင် အခက်အနွယ်သေးသေးလေးတွေပါသော မြန်မာလုံချည်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဝတ်ဆင်ထားကာ အနီရောင် ဖိနပ်ပါးကလေးဝတ်ထားသော မမပုံစံက ပေါ့ပါးလှပခုံမက ကျက်သရေလည်း ရှိသည်။ ဆံပင်ရှည်ကို ရှေ့ဘက်သို့ ဆားတစ်စောင်းလေး ဆွဲယူချထားပြီး ဆံပင်ရင်းမှာ နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားပုံက ရိုးရှင်းစွာ ကဗျာဆန်နေသည်။ လက်ဝတ်လက်စားဆိုလို့ ဘာမှ အထွေအထူးဝတ်မထားဘဲ ပုလဲကုံး အတိုလေး တစ်ကုံးနှင့် နားရွက်ဖျားမှာတော့ ပုလဲ တစ်လုံးစီကိုသာ ဆင်ယင်ထားလေသည်။

မမ၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကသာ လူကြီးဆန်သယောင် ထင်ရသော်လည်း သွားလာ လှုပ်ရှားပုံက ဖျတ်လတ်ကာ မျက်နှာထားက နုနယ်ကြည်လင်နေသည်။

သူက ရိုးရိုးသားသား ငေးကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ အားနာခိတ်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ရှင်း ကားနောက်ခန်းတံခါးကို အသင့်ဆွဲဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။

မမက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီလောက်ကြီး မလိုဘူး နိုင်စွမ်း၊ နောက်ဆို မမဘာသာပဲ ကားတံခါးဖွင့်ပါရစေ ... ”

ဟု ပြောရင်း ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်လေသည်။



မမက ကားပေါ်ကဆင်းရင်း လှမ်းပြောလိုက်တာ
နဲ့ သူက ကြောင်နေမိဆဲ ...

“လာလေ ... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ လိုအပ်လို့ ခေါ်တာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့
ရသည်။

မမက လူရွပ်ရွပ် လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကို ဖြတ်၍ ခပ်
သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းဝတ်စုံတွေ
ရောင်းသည့် ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟော ... မမသိပါလား၊ အတော်ပဲ ... မမသိ မှာထားတဲ့
ဝတ်စုံတွေ ရောက်နေလို့ ဒီနေ့ပဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့ ...
ဒီမှာ မမသိကြိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းရွေးယူပါ၊ ဆိုင်ကတော့ အစုံ
ရှိတယ်”

ဆိုင်ရှင် ကောင်မလေးက အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံအစည်း
တစ်စီးကို ဖြည့်ချကာ မမကို ဝတ်စုံတွေ ဖြန့်ပြနေသည်။ မမက
ဝတ်စုံတွေကို စိတ်ဝင်တစား ရွေးချယ်ရင်း ...

“ဒီလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပုံစံလေးတွေ မမကြိုက်တယ် နီလာ၊
သူငယ်တန်း အရွယ်ကနေ လေးတန်းအရွယ်ထိ ဆိုင်စုံ
တစ်မျိုးကို အစုံ ၅၀ စီ ထည့်ပေးပါ၊ ယောက်ျားလေးဝတ်
ဘောင်းဘီနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီတွေလည်း လေးတန်းထိ အတန်းစုံ
အစုံ ၅၀ စီပဲ ထည့်လိုက်နော်”

(၁၃)



နိုင်စွမ်းသည် မင်္ဂလာဈေးရဲ့ ကားပါကင်မှာ ကား
ကို ဝင်ရပ်လိုက်ရင်း ဒီလိုဈေးမျိုးကို မမ ဘာကြောင့်လာပါလိမ့်
ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

နိုင်စွမ်း သိသလောက်ကတော့ မမတို့လို ချမ်းသာ
တဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဒဂုံစင်တာ၊ Blazonစသည့် ရှော့ပင်း
စင်တာမျိုးတွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနှင့် နေရာကောင်းကောင်းမှာ ဖွင့်လှစ်
ထားသည့် ဖက်ရှင်ဆိုင်တွေကိုသာ သွားလေ့ရှိသည်။ တချို့ဆို
ဘန်ကောက်ကို အိမ်ဦးကြမ်းပြင်သွားကာ ရှော့ပင်း မကြာခဏ
ထွက်တတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဒီလို လက်ကားရောင်းသည့် ဈေးမျိုးကို မမလိုလူမျိုး
အဖို့ လာစရာအကြောင်းမရှိဟု သူ ထင်မိတာပင်။

“မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ ...”

“ခင်ဗျာ ...”

နိုင်စွမ်းက မမ အများကြီး ဝယ်တာကို အံ့သြနေမိသည်။ ဆိုင်ရှင် ကောင်းမလေးက ဝတ်စုံတွေကို ထုပ်ပိုးပြီးတာနှင့် မမက နောက်နားမှာ ရပ်နေသည့် နိုင်စွမ်းဘက်သို့ ခပ်ပြုံးပြုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... လိုအပ်လို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား၊ ဒီအထုပ်တွေ ကားပေါ်ရောက်အောင် ပို့ပေတော့၊ ပြီးရင် ဟိုဘက်ထောင့်အစွန်က စာရေးကိရိယာရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို လိုက်လာခဲ့၊ ဗလာစာအုပ်တွေ သယ်ရဦးမယ်၊ ပြီးရင် မုန့်ထုပ်တွေ သယ်ရမယ်၊ အားလုံးဝယ်ပြီးရင် တောင်ဒဂုံက မိဘမဲ့ ကလေးတွေနေတဲ့ ကျောင်းကို သွားလှူမှာလေ ...”

နိုင်စွမ်းက ခုမှ သဘောပေါက်သွားကာ အထုပ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သယ်ပို့ပေးရပါသည်။

ပစ္စည်းတွေ အားလုံးစုံတော့မှ မမ ညွှန်သည့်လမ်းအတိုင်း တောင်ဒဂုံက မိဘမဲ့ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ မမနှင့်အတူ ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အစား၊ စာရေးကိရိယာနှင့် စားစရာမုန့်တွေ လေးပေးရင်း သူပါ ပျော်လာရသည်။

ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်သည့် မမကိုလည်း လေးစားရပါသည်။ တွေ့စက မမရဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် အပြောအဆို အပြုအမူတွေကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ခပ်လန့်လန့် ရှိခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မမစိတ်က ပေါ့ပျက်ပျက် မဟုတ်တာ ...၊ ဖြူစင်မှု ရှိတာကို သူ နားလည်ရပါသည်။

အပြန် လမ်းမှာ နိုင်စွမ်းက ကားမောင်းနေရင်းက ကားနောက်ခန်းထဲက မမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မမ ... ဒီလိုပဲ အမြဲ သွားသွားလှူနေတာလား ...”

“မမ ... ဒီလိုလူဖြစ်တာ သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး နိုင်စွမ်းရဲ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် အရင်တုန်းက ဒါမျိုးတွေ လုပ်ရကောင်းမှန်း သိပ်မသိဘူး ...၊ အားရင် ဈေးဝယ်ထွက်၊ ဗျူဟာဆလွန်း သွားပြီး ခေါင်းလျှော်၊ မျက်နှာပေါင်းတင်၊ ဟိုတယ်က Health club မှာ Gymသွားကစား၊ အဲ့ဒါမျိုးတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေခဲ့တာ ...”

“နောက်တော့ ဒါမျိုးတွေက မမကို ကြာရှည်မပျော်ရွှင်စေဘူးဆိုတာ သိလာတယ်၊ မင်းဆရာကလည်း မမအတွက် သိပ်အချိန်မပေးနိုင်တော့ တဖြည်းဖြည်း လူက အထီးကျန်လာတယ်လေ၊ သားသမီး မရှိတာလည်း ပါမှာပေါ့ ...”

“ပြီးတော့ မမက မောင့်အသိုက်အဝန်းမှာ သိပ်မဝင်ဆန့်ဘူး နိုင်စွမ်းရဲ့၊ အသိမိတ်ဆွေ သူဌေးကတော်တွေတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေက ပညာတတ်ကြတယ်၊ မမ ပညာအရည်အချင်းက ကိုးတန်းပဲဆိုတော့ သူတို့တွေ ပြောတဲ့စကားထဲ အင်္ဂလိပ်လိုတွေ ညှပ်ပါလားရင်တောင် သိပ်နားမလည်ဘူး၊ ချမ်းသာမှုချင်းသာ ပန်းချင်းယှဉ်နိုင်ပေမယ့် သူတို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်ဖို့ကျတော့

၁၃၂ ❀ ပုညဝင်

ဉာဏ်မမီဘူး နိုင်စွမ်းရဲ့၊ အဲဒီတော့ မမက တဖြည်းဖြည်း
သားရောက်လာတာပေါ့ ... ၊

“ပြီးတော့ သူတို့တွေက သားသမီး ကိုယ်စီနဲ့
ဆိုတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကလေးတွေ ပညာရေးအတွက်
မိဘချင်း တိုင်ပင်ကြ၊ ကျောင်းစုံစမ်းကြ၊ အကြံအပိုလုပ်ရနဲ့
အလုပ်စွပ်နေကြတာဆိုတော့ မမလောက်လည်း မအားပါ
ဘူး ... ၊

“မမကျတော့ တာဝန်ယူစရာကိစ္စ များများ
မရှိဘဲ အားလပ်နေတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ခုတော့ လိုအပ်
နေတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေဆီ သွားသွားဖြည့်ဆည်းပေးရင်း
ဒီအရသာက သိပ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါလားလို့ သိလာ
တာ ... ၊

“ဒီနေ့အဖို့တော့ နိုင်စွမ်းလည်း မမကို ကူညီတဲ့
အတွက် ကုသိုလ်တစ်ဝက် ရပါတယ်”

မမ စကားကို နားထောင်ရင်း သူ မမကို လေးစား
မိခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို မကွယ်မဝှက်
ပြောရဲသည့် ဖြူစင်ပွင့်လင်းမှုကိုလည်း သဘောကျမိ၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မမအပေါ် ရှိန်လန့်မနေဘဲ နွေးထွေး
ရင်းနှီးမှုကို စတင် ခံစားလာရသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။



(၁၄)



“သိ ... မောင် ရွေးပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို သဘောကျရဲ့လား”
“သဘောကျတာရဲ့၊ ဟိုဘက် နှစ်ဘူတာတောင် လွန်နေ
သေး ... ”

ည အိပ်ရာဝင်ခါနီး ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားတိုက်ပြီး
ပြန်ထွက်လာသော မင်းဝဏ်က မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်၍ မျက်နှာကို
ဘေးဖြင့် ပုတ်နေသော သို့အနားက ဖြတ်လျှောက်ရင်း မေးမိသော
အခါ သိက မြူးမြူးသွက်သွက်လေး ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

မင်းဝဏ်က ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ သို့အားသို့ ပြန်
သွက်လာပြီး သို့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းမျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... မောင်က သို့အတွက် ဒရိုင်ဘာကို
မောင့်အနားမှာ အရင်ခေါ်ထားပြီး မောင်ကိုယ်တိုင်ပေါင်း

ကြည့်ပြီးမှ သို့ဆီလွတ်ပေးတာကို တွေးမိပြီး ရယ်ချင်သွားလို့ပါ မောင်ရယ် ... ”

“ဟုတ်လို့လား ... ”

“အင်ဟင် ... ဘာကိုမေးတာလဲ”

“အဲဒါကို တွေးမိလို့ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးနေတာ၊ မင်းကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တော်တော် ပျော်နေပုံရတယ်”

“ဪ ... ပျော်တာပေါ့ မောင်ရယ် ... သိ ဒီနေ့ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ သွားဝေလာခဲ့တာလေ၊ အရမ်း ကြည့်နူးစရာကောင်းတာ မောင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ... အဟင်း ... မောင် လွတ်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာလေးကလည်း အလိုက်သိသိ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးဆိုတော့ ပြောလို့ဆိုလို့ လည်းကောင်း၊ ဈေးဝယ်တဲ့ နေရာမှာ အဖော်သဟဲလေးလည်း ရ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုတော့ အဘိုးကြီးတွေ ကားမောင်းသလို ရင်တထိတ်ထိတ်လည်း ဖြစ်မနေရတော့ဘူးလေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတော့ သိက ပျော်တာပေါ့”

မင်းဝဏ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့ကို အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ဒီမိန်းမ စကားဟာ အတည်လား ... နောက်နေတာလားဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါ ဝေခွဲရခက်သည်။

သိက သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲမယ် ... ရုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်နေလိုက်တာ ... ”

“အဘွားကြီးနော် ... ခင်ဗျား အသက်က မငယ်တော့ဘူး”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်ဆယ်ကျော် အပျိုလေး မှတ်မနေနဲ့၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့နော် ... ”

“ဟောတော် ... ဘာလိုင်းကြီး လူကိုလာကြိမ်းနေလိုက်တာ၊ ဒီက ဘာများလုပ်မိလို့ပါလိမ့် ... ”

“ရုပ်ကိုက မချိုမချဉ်နဲ့ ဘာကြစည်နေမှန်း မသိဘူး”

“စပွန်ဆာပေးဖို့ မကြံစည်ရပါဘူး မောင်ရယ်”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ပြောတဲ့ စကားကိုကတည်းက အစွန်းက မလွတ်ချင်ဘူး၊ ဒေါပန်းနသီ ... ခင်ဗျားနော်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကြည့်ပါဦး ... ကြည့်ပါဦး ... ဒေါသတွေ ထွက်လာပြီ၊ ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ် မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“မကြည့်ပါဦး”

“ကြည့်ပါဆို ... ”

“မကြည့်ဘူးကွာ ... ”

“ကြည့်ဆို ... ကြည့် ... ကြည့်”

မင်းဝဏ်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်တာမို့ သိက သူ့ခေါင်းကို လှမ်းကိုင်ကာ မှန်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ် ... လွတ် ... သိမင်း ဝရုတ်မကျနဲ့နော်”

“ကြည့်ဆို ကြည့်နော် ... မကြည့်ကြည့်အောင် ဆွဲလှည့်မှာ”

“ဟာ ... လည်ပင်း ကျိုးတော့မယ်ကွ”

နောက်ဆုံးတော့ မင်းဝဏ်၏ မျက်နှာက သို့ လက်ထဲသို့ ပါသွားကာ မှန်ဘက်ကို မျက်နှာမူမိသွားသည်။ သို့သော် သူက မှန်ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်စိကို တအားမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုခဏမှာ သူ့မျက်ဝန်းတစ်ဖက်က ပျပ်ခနဲ ပူနွေးသွားပါသည်။

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သိက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ သူက အသည်းယားသွားကာ သို့ကို လှမ်းဆွဲဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားနော်... သိပ်ချစ်စရာကောင်းအောင် လုပ်ပြမနေနဲ့၊ ကိုက်စားမိမယ်”

“မောင် စိတ်တိုနေမှန်းသိလို့ ချောတာပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို စိတ်တိုအောင် စရတာ သိ ပျော်လို့ပါ။ ဒီမှာ သေသေ ချာချာမှတ်ထား၊ သိကလေ မောင်အပြင် ဘယ်သူ့မှ မချစ်ဘူး၊ နိုင်စွမ်းကိုတော့ သိုမောင်လေးလို ခင်တာ အမှန်ပဲ မောင်ရဲ့၊ ဒီကောင်လေးက ရိုးသားတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သိ သွားလေရာ လိုက်ပြီး အဖော်သဟဲအဖြစ် စောင့်ရှောက် နိုင်တော့ သိ အားရှိတာပေါ့ ...၊ သူပါတော့ မောင်လည်း စိတ်ဖြောင့်နိုင်တာပေါ့ ...၊

“သိ ခုတလော မောင့်ကို တဂျီဂျီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဂျီဂျီဂျောင့် မကျတော့တာ မောင် သတိထားမိရဲ့လား၊ သိ အခု မရှိဆင်းရဲတဲ့ နေရာလေးတွေ သွားသွားပြီး တတ်နိုင်သလောက်ကလေး လှူလှူနေတာ၊ အဲဒီလို လုပ်နေရရင်

သို့စိတ်ထဲ အထီးမကျန်တော့သလိုပဲ၊ တစ်ခုပဲ မောင့်ကို တောင်းဆိုချင်တယ် သိလား မောင် ...”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“နှစ်တစ်နှစ်မှာ သိ တန်ဖိုးထားတဲ့ ရက် သုံးရက်ရှိတယ်၊ တစ်ရက်က သိမွေးနေ၊ နောက်တစ်ရက်က မောင့် မွေးနေ၊ ပြီးတော့ သိတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့၊ မောင့်ဆီက တခြားအချိန်တွေကို သိ မတောင်းဘူး၊ တစ်နှစ်လုံးမှာမှ အဲဒီ သုံးရက်လေးပဲ သိအနားမှာ နေပေးဖို့၊ တစ်နေ့တာကို သိနဲ့အတူ ကုန်ဆုံးဖို့ မောင့်ကို တောင်းဆိုချင်တယ် ...”

မင်းဝဏ်က သိုခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချ ... သိုစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်”

“ကတိမပျက်ရဘူးနော် ... မောင်”

သိက ခေါင်းမတ်ကာ မျက်နှာတည်တည်လေးဖြင့် မင်းဝဏ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သိ တန်ဖိုးထားပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ အချိန်တစ်ခုကို မောင် တန်ဖိုးမထားရင်တော့ သိ တကယ် စိတ်ဆိုးမှာနော် မောင်”

မင်းဝဏ်က သိုကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေရင်းက ...

“သိ စိတ်ဆိုးရင် မောင့်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မောင့်ကို နာကျင်အောင်လုပ်မှာ”

“ကြောက်စရာကြီး၊ ရိုက်မလို့လား ...”

“အသားတော့ နာအောင် မလုပ်ပါဘူး၊ နှလုံးသားကိုပဲ နာအောင်လုပ်မှာ ...”

“သိ ဘာလုပ်လုပ် မောင်က ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ သို့အပေါ် မှာ မောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”
“သိ မှတ်မိပါတယ်၊ သီတို့ ထွက်ပြေးလာတဲ့ ညက မောင် ပြောခဲ့တာပဲ၊ သိ သစ္စာဖောက်ရင် မောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့၊ မောင် ဘာပြောပြော သို့အသည်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်မိ တယ်၊ မောင်ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းစီတိုင်းကို သိက အလေးအနက်ထားတယ်၊ သိ သိချင်တာတစ်ခုတော့ ရှိ တယ်၊ အကယ်၍ သိ သစ္စာဖောက်ရင် မောင်က သို့ကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သတ်ပစ်မှာ ...”

သိက ပခုံးလေး တွန့်ကာ ရယ်ဟဟဖြင့် ...

“ဟဟဟ ... မောင်လား သို့ကို သတ်ရဲမှာ”

“ဘာလို့ မသတ်ရဲရမှာလဲ ...”

“သို့ကို သတ်ရင် မောင့်ကိုယ်မောင် သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ လေ၊ သိသေရင် မောင့်ဘဝကြီးက သေတာထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးသွားမှာ၊ သိသေမှာကို မောင် အရမ်းကြောက်တာ သိ သိသားပဲ”

“မကြောက်ပါဘူး၊ နောက်မိန်းမယူလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“နောက်မိန်းမကတော့ သိ မသေခင်လည်း ယူလို့ရတာပဲ၊ ယူချင်ယူလေ”

“ဘာ ... ကိုယ့်ယောက်ျားကို အနုမြောမရှိဘူးပေါ့”

“မနုမြောသင်၊ မောင် နောက်မိန်းမယူရင် သိလည်း ...”

“ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းမ”

“ဪ ... မောင်ကလည်း စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင် ဦးလေ၊ မောင် နောက်မိန်းမယူရင် သိလည်း သိလရင် ဝတ်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“သိ ... မင်းနော် ... မင်း”

“အဟင်းဟင်း ...”

“ကဲ ... တောင့်ပြီ ... တောင့်ပြီ၊ စကားနောက် တရားပါ၊ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်မပြောနဲ့တော့၊ သေစကားတွေ လည်း လုံးဝ မပြောနဲ့တော့ ...”

“သေစကား ကြားရင် ကြောက်တယ်ပေါ့”

“ကြောက်တာပေါ့၊ အောင်မလေး ... ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပြီ၊ ကြောက်လွန်းလို့ ဖက်ထားပေးစမ်းပါကွာ၊ လာ ဒီနားကို ...”

“အဲမယ် ... လူလည်း”

မောင်က ဓမ္မရာဇာ ပစ်လွဲကာ သူ့ဘေးနေရာလေး ကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ သိက မောင့်ကို မျက် စောင်းထိုးကာ မောင့်နံဘေးမှာ အသာအယာ လှဲလျောင်းလိုက်ရ လေသည်။



(၁၅)



“နိုင်စွမ်း... လာ... ဒီမှာ လာစား”

“နေပါစေ မမ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ စားလိုက်ပါတော့မယ်”

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက် သစ်ပင်ရိပ်အောက် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်၍ ထမင်းဘူးဖြင့် ထမင်းစားနေသော နိုင်စွမ်း ကို မမက လှမ်းခေါ်သဖြင့် နိုင်စွမ်းက လက်ထဲက ထမင်းဘူးကို မြှောက်ပြရင်း ပြန်ပြောမိသည်။

ခုလို မမ သွားစရာရှိသည့် နေရာတွေကို တစ်နေ့ ကုန် လိုက်ပို့ရသည့် နေ့တွေမှာ နိုင်စွမ်းက ထမင်းဘူးလေး ထည့် လာမြဲဖြစ်ပါသည်။ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထမင်းဝင် စားဖြစ်လျှင် မမက သူနဲ့အတူစားဖို့ ခေါ်တတ်သော်လည်း နိုင်စွမ်း က အားနာမိပါသည်။ မမက အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်ပေ မယ့် တန်းတူရည်တူ မစားအပ်ဟု ခံယူကာ ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် နေတတ်အောင် နေရပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်



“နိုင်စွမ်း... မင်း အမြဲဒီလိုပဲ၊ လာဆိုလာခဲ့... ဒီမှာ လာစား၊ မင်း မလာရင် မမ လာဆွဲခေါ်မှာနော်...”

မမကြည့်ရတာ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မည့် ပုံမျိုးမို့ နိုင်စွမ်းက မမထိုင်နေသည့် စားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ရ သည်။ မမက သူ့ကို မောင်တစ်ယောက်လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆက် ဆံတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပွင့်လင်း ရင်းနှီးသည်။

“ကဲ ... ထိုင် ... ”

သူက မမ ညွှန်ပြသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ မမက သူ့ ထမင်းဘူးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“မှန်း... ဘာဟင်းတွေ ထည့်လာလဲ”

“ချဉ်ပေါင်ကြော်နဲ့ ငါးပိကောင်ကြော်ပါ မမ”

“ဟယ်... ကြည့်ပါဦး၊ စားချင်စရာလေး၊ မမကို နည်းနည်း ကျွေး...”

“ခင်ဗျာ...”

“မင်းဆီက ဟင်းတောင်းစားနေတာလေ၊ ဘာလဲ မကျွေး ချဉ်ဘူးလား”

“ဟို... မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ဟင်းက သိပ်မကောင်းတော့ မမကို ကျွေးရမှာ အားနာလို့ပါ”

မမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း...

“နိုင်စွမ်းရယ်... မင်းက မမကို ရွှေ့နန်းကိုက်ပြီး မွေးလာတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးလို့မျှာ ထင်နေတာလားဟင် မမ ငယ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ငယ်ကဆို မင်းထက်တောင် ဆင်းရဲသေးတယ်၊ နေ့တိုင်း ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်းနဲ့ နယ်ပြီး အကြော်လေးတစ်ခွက်နဲ့ နှစ်ခွက်ဟင်းလုပ်ပြီး စားရတာ၊ ခုလို ချဉ်ပေါင်ကြော်တို့ ငါးပိကောင်ကြော်တို့ စားရတဲ့နေ့တွေဆို မမအတွက်တော့ နတ်သုခ၊ စားရသလိုပဲ ... ၊ အဲဒီလို ဆီနည်းနည်းနဲ့ ခပ်ခြောက်ခြောက် ဟင်းလေးတွေကို ချိန်ထိ မမ စားချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုက သူငွေဖြစ်ပြီဆိုတော့လေ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒေါ်နုကြီးကို ချဉ်ပေါင်ကြော်ခိုင်းရင် ဆီအိဆီစိုနီနီ ပုစွန်ခပ်ကြီးကြီးတွေ ထည့်ထည့်ကြော်တော့ စားရတာ အိပြီး မစားချင်တော့ဘူး၊ အဲဒီလို အခွံမချွတ်တဲ့ ပုစွန်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ခပ်ခြောက်ခြောက် ကြော်ထားတာမျိုး စားချင်နေတာ အတော်ပဲ၊ ရော့ ... မင်းက ဒီဟင်းတွေ ထည့်စား၊ အဲဒါကို မမကို မျှကျွေး၊ ဟင်းချင်း လဲစားတာ ပေါ့ဟယ် နော် ... ”

မမက စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသွားသည့် မွေးပျံ၊ နေသော ကြက်သားပန်းကန်ကို နိုင်စွမ်းရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ရင်း နိုင်စွမ်း၏ ထမင်းဘူးထဲက အညတရဟင်းလေးကို မက်မက်မောမောလေး လှမ်းကြည့်နေတာ မှီနိုင်စွမ်းက ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ မမက အဲဒီလိုမျိုး ဟန်မလုပ်အထာမကိုင် မကြီးကျယ်ဘဲ အရိုးခံကလေးဆန်ဆန်လေး ပြောဆို ပြုမူတဲ့အခါတိုင်း မမကို ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်မြင်လာ ရတတ်သည်။

မမက သူ ထည့်ပေးသည့် ဟင်းတွေကို တမကတမော စားရှာပါသည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲကိုလည်း ဟင်းကောင်းတွေ ထည့်ထည့်ပေးရင်း ...

“စား ... နိုင်စွမ်း၊ များများစား၊ ဟင်းတွေ အများကြီး မှာထားတာ၊ စားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား ... ”

“ကျွန်တော်က ကောင်းပါတယ် မမ၊ မမရော စားကောင်းရဲ့လား ... ”

“ကောင်းမှ ကောင်းပဲ၊ အဲဒီလို ချဉ်ချဉ်ငန်ငန် စပ်စပ်လေး စားချင်နေတာ ကြာပြီ”

မမ အားပါးတရ စားနေပုံကို သူ တအံ့တဩကြည့်ရင်း ပြုံးရသည်။ မမက ထမင်းလည်းစားရင်း စကားလည်းပြောရင်း ...

“နောက်တစ်ခါ သွားရင်းလာရင်း ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ မမ ထမင်းဝင်စားရင် မင်းလည်း မမနဲ့ အတူ စားရမယ်နော် နိုင်စွမ်း ... ၊ ထမင်းဘူးလည်း ထည့်မလာနဲ့၊ မမကို မင်းအလုပ်ရှင်လို့ သဘောမထားဘဲ မောင်နှမတွေလို သဘောထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ မမက အဆင့်အတန်း မခွဲတတ်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ချက်ဆိုတာကို ပိုက်ဆံရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းနဲ့ သတ်မှတ်ကြတာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတဲ့သူက အဆင့်မြင့်တယ်၊ ပိုက်ဆံ ဆင်းရဲ

တဲ့သူက အဆင့်နိမ့်တယ်ဆိုပြီး တကယ်တမ်း အဲဒီပိုက်ဆံကို ဖယ်ကြည့်လိုက်ရင် အဆင့်မြင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အဆင့်နိမ့်တယ်လို့ သတ်မှတ်ခံရတဲ့သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ထက်တောင် ပိုပြီး သေးသိမ်အောက်တန်းကျနေတာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ပိုက်ဆံကို ဂုဏ်ဒြပ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့သူတွေကို တွေ့ရင် မမ ရယ်ချင်တယ် ... ၊

“မင်းတို့ ဆရာရဲ့ အဖေကဆို မမကို ဆင်းရဲလို့ဆိုပြီး သေတဲ့အထိ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုခဲ့ဘူးလေ၊ မမရဲ့ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းကိုလည်း မကြိုက်ခဲ့ဘူး၊ မျိုးရိုးဆိုတာက မမ ဖန်တီးယူလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ နိုင်စွမ်းရဲ့၊ မမကကြံ့ခာခာရ ဒီအမေခိုက်ထဲမှာ ဝင်စားပြီး မွေးဖွားလာခဲ့ရတာလေ၊ ဒါ မမအပြစ်မှ မဟုတ်တာ ... ”

သူ့ကို တရင်းတနှီးပြောပြနေသော မမကိုကြည့်ရင်း သူ သနားလာရပါသည်။ အပေါ်ယံကြည့်ရင် မာနကြီးသလို ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း မမစိတ်က ရိုးသားနိမ့်ချတတ်တာကို သူ တဖြည်းဖြည်း သိလာရသည်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆရာကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့၊ မမကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို့ ချစ်ခင် တန်ဖိုးထားလာရပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မမက သူ့အိတ်ထဲက လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခု ထုတ်ယူကာ နိုင်စွမ်းကို လှမ်းပေးရင်း ...

“နိုင်စွမ်း ... ဒီနေ့ မမ ဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားပြီး သင်တန်းအပ်ရမယ်”

သူ လိပ်စာကတ်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အချက်အပြုတ် သင်တန်း လိပ်စာလေးပင်။ သူက မမကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မမ တက်မှာလား ... ”

မမက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မမတက်မှာ၊ မမ အဲဒီသင်တန်းကို တက်ချင်နေတာ ကြာပြီ၊ မမက ဟင်းချက်တတ်ပေမယ့် မမချက်တဲ့ ဟင်းက မကောင်းဘူးလေ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ချက်ခဲ့ဖူးတာကလည်း ဘဲဥဟင်းတို့၊ ငါးပိချက်တို့ ... ပြောရရင် ချွေတာရေး ဟင်းတွေပေါ့၊ အဆင့်မီမီ ပွဲတိုးတဲ့ ဟင်းမျိုး မမ မချက်တတ်ဘူး၊ စားကောင်းအောင် ဟင်းထဲထည့်ချက်ရတဲ့ ဟင်းခပ်အမွှေးအကြိုင်တို့ ဘာတို့ကအစ မမ မသိဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုက်လန်ဆို တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး၊ ခရုဆီဆိုတာလည်း ဘာမှန်း မသိဘူး ... ၊

“မင်းဆရာကဆို မမ ချက်တဲ့ ဟင်းကို ဘယ်လိုမှ မစားနိုင်ဘူး၊ သူက ဆီဦးထောပတ် အကောင်းချည်း စားလာရတဲ့သူလေ၊ ဒေါ်နုကို ခေါ်ထားလိုက်တော့မှ အဆင်ပြေသွားတာ၊ ဒေါ်နုက အချက်အပြုတ် သင်တန်းပေါင်းစုံ တက်ထားတာ၊ တရုတ်စာ၊ ထိုင်းစာ၊ ကုလားစာ၊ အကုန်အရသာရှိအောင် ချက်တတ်တာကိုး၊ သူ ရောက်လာကတည်းက မမလည်း မီးဖိုချောင်ကနေ အငြိမ်းစားယူလိုက်ရတော့တာ ... ”



www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို ... အခု မမက သင်တန်းတက်ပြီး ဆရာကို အမြဲ ချက်ကျွေးတော့မှာပေါ့ ...”

“အမြဲတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အထူးစပါယ်ရှယ်နေလေး တစ်နေ့ တည်းအတွက် ... အဟင်း”

မမက ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ...

“ဇွန် ၁၂ ရက်နေ့က မင်းဆရာရဲ့ မွေးနေ့လေ ...၊ မမနဲ့ သူက မွေးလအတူတူပဲ၊ မမက ဇွန် ၂ ရက်၊ မွေးရက်ချင်း ၁၀ ရက်ပဲ ခြားတယ်၊ ပြီးတော့ လကုန်ပိုင်း ဇွန် ၂၀ ရက် ကျတော့ မမတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ ...၊ ဇွန်လ တစ်လတည်းမှာ အထူးစပါယ်ရှယ်နေ့ သုံးနေ့လုံးရှိနေတာ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလဲ၊ ပြီးတော့ ဇွန်ဆိုတာ မိုးဦးကျ လလေ ...၊ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ သမီးလေး မွေးရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... သားလေးမွေးရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိုးဦးဝသန်ဆိုတဲ့ နာမည်လေး ပေးမယ်လို့ လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့ကြတာပေါ့!”

မမက ပြောရင်း ခဏလေး မှိုင်နိုင်သွားသည်။ သူ လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ မမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

မမက မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... စကားတွေက ပြောရင်း ပြောရင်း ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟယ်၊ မမ အဓိကပြော ချင်တာက မင်းဆရာ မွေးနေ့ကျရင် မင်းဆရာကို မမကိုယ်

တိုင် အရသာရှိရှိ ဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးချင်လို့ ဒီသင်တန်းကို တက်မှာ၊ သင်တန်းက တစ်လသင်တန်း၊ တစ်ပတ်ကို ၅ ရက် တက်ရမှာ၊ သင်တန်းက သန်ဘက်ခါ စ၊တက်ရမှာ၊ မနက်ဖြန်တော့ မမ ဘယ်မှမသွားဘူး၊ မင်း တစ်ရက်နားလိုက်၊ မနားချင်ရင်လည်း မင်းဆရာရုံးကို သွားပြီး လိုအပ်တာရှိရင် လုပ်ပေးလိုက် ...၊

“မမ သင်တန်းတက်တဲ့အကြောင်းတော့ မင်း ဆရာကို လုံးဝ မပြောရဘူးနော်၊ မင်း နှုတ်လုံရမယ်၊ မမ က အဲဒီနေ့ကျမှ သူ့ကို အံ့သြသွားအောင် လုပ်မှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် မပြောပါဘူး မမ”

မမက ဆရာအပေါ် တစ်ခါတစ်ခါ ဆိုးတယ်ထင်ရ ဆမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ဆရာကို သိပ်ချစ်ကြောင်း နိုင်စွမ်း က တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာခဲ့ရလေသည်။ ဆရာအကြောင်း ပြောတိုင်း အရည်ကြည်ကလေး ဝေဝေရွန်းတောက်လာတတ်သော မမရဲ့ မျက်လုံးများ၊ ပြုံးရိပ်ဆင်လာသော မမရဲ့ နှုတ်ခမ်းများ၊ ကြည်နူးရိပ်တွေ လွှမ်းကာ နုနယ်လာတတ်သော မမရဲ့ မျက်နှာ ကလေး ...။ ခုချိန်ထိ ပျိုမြစ်ဆဲ အချစ်ကို မမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှာဖွေတွေ့နိုင်လေသည်။

ဆရာကရော ဘာထူးလို့လဲ ...။ ဘယ်ကိုသွား သွား၊ ဘာကလေးပဲတွေ့တွေ့ မမဖို့ အမြဲ သတိရတတ်သူ။ မမ အကြောင်း ပြောတိုင်း နူးနူးညံ့ညံ့ ပြုံးတတ်သူ ...။ သူတို့ နှစ် ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာကို သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးနှင့် အနီးကပ်

ဆက်ဆံရသော နိုင်စွမ်းက နားလည်သော်လည်း သူတို့ချင်းကျတော့ အနည်းငယ် နားလည်မှုလေးတွေ လွဲလွဲနေတတ်၏။

မမက ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ အချိန်မပေးနိုင်မှုအတွက် ဝမ်းနည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နေတတ်ပြီး ဆရာကလည်း မမရဲ့စိတ်ကောက်မှုတွေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လိုလွဲချော်မှုမျိုးကြောင့်ပါနည်း။

သူကတော့ ကြုံရင်ကြုံသလို မမကို ဆရာက သိပ်ချစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ အလေးအနက်ထားကြောင်း ပြောပြောပြရသည်။ ဆရာကိုလည်း မမရဲ့ အလေးအမြတ်ထားမှုလေးတွေကို ပြောပြရလွန်းတာမို့ အကျိုးတော်ဆောင်ကလေး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရလေသည်။

“နိုင်စွမ်း ... နိုင်စွမ်း ... ”

“ခင်ဗျာ ... ဗျာ ... ”

မမက ရေသောက်နေရင်းက ရေဖန်ခွက်ကို ပြန်ချပြီး နိုင်စွမ်းဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ အတင်းပြောသလို အသံမျိုးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက လန့်သွားကာ မမလိုပဲ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ထူးရသည်။

“ဟိုမှာကြည့် ... ဟိုအန်တီကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ မသိမသာ ကြည့်နော် ... ”

နိုင်စွမ်းက မမ မေးငေါ့ပြသည့်ဘက်ကို မသိမသာလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းပြောရင်း စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ဝဝအိအိ အန်တီကြီး တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်

ရသည်။ သူ မမဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာတော့ မမက အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“တွေ့လား ... သူ့စိန်နားကပ်ကြီးကို”

“အဲ ... သတိမထားမိလိုက်ဘူး မမ”

“ဪ ... မင်းကလည်းနော် ဟိုပုံပြင်ထဲကလို ဖြစ်နေပြီ၊ ခွေးလေးတွေ ပေါက်နေလို့ သွားကြည့်ခိုင်းတာကို သေချာကြည့်မလာတော့ အထီး ဘယ်နှကောင်၊ အစ်မ ဘယ်နှကောင်၊ ဘာအရောင်ဆိုတာ တစ်ခေါက်စီ ပြန်ပြန်ပြေးကြည့်နေရတဲ့ သူလိုပဲ၊ ကဲ ... နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်လိုက်ဦး”

မမက ဥပမာ ပေးကောင်းတာမို့ နိုင်စွမ်းက ခေါင်းကုပ်လိုက်ရင်း နောက်တစ်ခါ ပြန်လှည့်ကြည့်ရသည်။

“တွေ့လား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိန်နားကပ်လား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ အရောင်ကတော့ လက်နေတာ တွေ့တယ် မမ ... ”

“အေး ... အဲ့ဒါ စိန်အစစ်ပဲ၊ နားကပ် တစ်ဖက်ကို သိန်းနှစ်ရာလောက် တန်တယ်၊ တစ်စုံဆို သိန်း လေးရာပဲ”

“ဗျာ ... ! အဲ့ဒီလောက်တောင် တန်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့ ... ! အဲ့ဒီ အန်တီကြီးကလေး အားရင် စိန်ပဲ လျှောက်ဝယ်နေတာ၊ သူ့အကြောင်းသိတဲ့သူတွေက စိန်သရဲလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဝအိလာတာကို ဝိတ်ပြန်လျှော့ဖို့ သတိမရဘဲ စိန်ချည်း မဲဝယ်နေတော့ စိန် ဘယ်

လောက်ဝတ်ဝတ် သူမလှတော့တာကို မသိဘူး သိလား၊
ဟိဟိ ... စိန်တွေကတော့ ပြူးပြီနေတာပဲ ... ”

မမက ပါးစပ်ကို ပိတ်ကာ ကျိတ်ရယ်လိုက်ရင်းက
“အဲဒါ မင်း သွားပြောပေးစမ်းပါ”

“ဗျာ၊ ဘာသွားပြောရမှာလဲ ... ”

“အန်တီက စိန် ဘယ်လောက်ဝတ်ဝတ် မလှတော့ဘူးလို့၊
စိန်ကသပ်သပ်၊ လူက သပ်သပ်ဖြစ်နေပြီလို့၊ ဝိတ်လေး
လျှော့လိုက်ပါလားလို့ သွားပြောလိုက် ... ”

“ဟာ ... မမကလည်း”

မမ နောက်နေမှန်း သိသွားတော့မှ နိုင်စွမ်းလည်း
ရယ်နိုင်တော့သည်။ မမက ထစ်ခါတလေ ကလေးဆန်ဆန် ဗရုတ်
ကျတတ်၊ နောက်ပြောင်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

“အန်တီကြီးက မမနဲ့ သိလား ... ”

“သိတယ်၊ မောင့်မိတ်ဆွေရဲ့ အမျိုးသမီးလေး၊ မမနဲ့ ခင်
တော့ မခင်ပါဘူး၊ လူတွေ့ရင် ခေါ်ပြီး စိန်အကြောင်းတွေ
ချည်း နားငြီးအောင် ပြောလွန်းလို့ သူတွေ့ရင် အသာလေး
ရှောင်ရှောင်နေရတယ်၊ သူမမြင်ခင် အမြန်သွားရအောင်၊
မမကို အသာလေးကွယ်ပြီး ခေါ်သွားပေး ... ”

မမက စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီးတာ
နှင့် နိုင်စွမ်းက အရင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မမက နိုင်စွမ်း
ကို ကွယ်ရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကားမောင်းထွက်လာရင်း နိုင်စွမ်းက မမကို မေးမိ
သည်။

“မမက စိန် လုံးဝ မကြိုက်ဘူးလား”

“စိန်ဆိုတာ ရတနာတစ်ပါးပဲ၊ မမ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မက်မက်မောမော လိုချင်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး၊
ခုနေ မမကို သိန်းတစ်ထောင်တန် စိန်နားကပ် ယူမလား၊
ယောက်ျားနဲ့ အတူတူ ကမ်းခြေတစ်ခုကို နှစ်ညအိပ် သုံးရက်
ခရီးထွက်ခွင့်ကို ယူမလားဆိုရင် မမက ယောက်ျားနဲ့အတူ
ခရီးထွက်ခွင့်ကိုပဲ ယူမယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့အတူ ပျော်
ရွှင်ရတဲ့ အချိန်ဆိုတာ စိန်ထက် အဖိုးထိုက်တန်တယ်လေ”

မမ၏ ထိုစကားလေးက ချစ်တတ်သူတိုင်း၏ စိတ်
နှလုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းနိုင်လောက်အောင် ပြောင်မြောက်ခဲ့လေ
သည်။



(၁၆)



နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မမက သွားစရာမရှိဘူး
ဟု ဆိုသော်လည်း နိုင်စွမ်းက အနားမယူဘဲ ဆရာရုံးခန်းသို့
သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဆရာ သွားစရာရှိသည့်နေရာ
တွေကို သူ ကားမောင်းပို့ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း ဆရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ရုံးခန်း
က ပြန်အထွက်မှာ ဆရာက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်ခန်းလေးဆီ
အကြည့်ရောက်သွားပြီး ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်လိုက်သည်။

ဆရာ ကြည့်နေသည့်ဘက်ကို သူလှမ်းကြည့်တော့
Pet shop (အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန် အရောင်းဆိုင်) ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာက နိုင်စွမ်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နိုင်စွမ်း လာကွာ ... ဟိုဆိုင်လေး ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

သူ ဆရာနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဆရာက
ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာကာ လှောင်အိမ်လေးတွေထဲက ခွေးပေါက်
စလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်လာရင်း ...

“ရှေ့လ ၂ ရက်နေ့က မင်းအစ်မ မွေးနေ့ကွာ၊ သူ့ကို ဘာ
လက်ဆောင်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ၊ သူက
စိန်တွေဘာတွေလည်း မမက်ဘူး၊ လက်ကိုင်အိတ်တို့၊ ဖိနပ်
တို့ကလည်း သူ့မှာ အရမ်းများနေပြီ၊ သူ မွေးဖို့ ကြောင်
လေး တစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူး၊
လား၊ ဟိုမှာကြည့် ... မွေးရှည်ရှည်နဲ့ ပါရှန်း ကြောင်ကြီး
လှလိုက်တာ၊ သီက ခွေးကြောက်ပေမယ့် ကြောင်ကျတော့
ချစ်တယ်၊ ဒီကြောင်ကြီး ပေးလိုက်ရင် သူ အရမ်းပျော်သွား
မယ်ထင်တယ်”

အမွေးရှည်ရှည်ဖြင့် ဖြူအိနေသော ချစ်စဖွယ် ပါရှန်း
ကြောင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ဆရာက ပြောတာမို့ သူက
ကြောင်ကြီးကို သဘောကျစွာ ကြည့်မိရင်း ...

“ကောင်းတယ် ဆရာ၊ ကြောင်ကြီးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်
တာ၊ မမ ကြိုက်မှာပါ”

“သို့မွေးနေ့ ရောက်ဖို့တော့ လိုသေးတယ်ကွာ၊ မွေးနေ့ကျမှ
လာဝယ်ရင် ဒီလောက်လှတာမရှိတော့မှာလည်း စိုးရတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာ၊ ပိုက်ဆံကိုတော့ ခုကတည်းက
ချေထားပြီး ဒီမှာပဲ ခဏဆက်စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားလို့
ရပါတယ်၊ စောင့်ရှောက်ခ ပိုက်ဆံ ထပ်ဆောင်ပေးလိုက်

ရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ မမ မွေးနေ့ကျမှ ဆရာ ဒီမှာလာယူ
ပြီး ပေးလိုက်ရုံပဲလေ ...”

“အိုခေ ... အဲဒီအကြကောင်းတယ်၊ မင်း တော်တယ်”

ဦးမင်းဝဏ်က ခပ်ဖြိုးဖြိုးပြောလိုက်ပြီး ကြောင်ကြီး
ကို လှမ်းငဲ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

နိုင်စွမ်းက ဆရာဆီက ပိုက်ဆံ တောင်းယူလိုက်ပြီး
ကောင်တာဘက်သို့ လျှောက်လာကာ ပိုက်ဆံ ချေရင်း အကျိုး
အကြောင်း ပြောဆိုညှိနှိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် Pat shop ထဲက ပြန်ထွက်လာကြကာ
နိုင်စွမ်းက ကားမောင်းထွက်လာရင်း ဘေးမှာ အတူထိုင်လိုက်လာ
သည့် ဆရာကို ငဲ့ကြည့်လျက် ...

“ဆရာ ... မမမွေးနေ့ကျရင် ဆရာ ရုံးမတက်ဘူး မဟုတ်
လား”

“မနက်ပိုင်းတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် လာရမယ်ထင်တယ်”

“တစ်နေ့လုံး ရုံးမတက်ဘဲ နေလို့မရဘူးလား ဆရာ”

“မင်းက ငါ့မိန်းမနဲ့ တလေသံတည်း ထွက်တယ်၊ သူက
လည်း အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး သူ့နားမှာပဲနေဖို့ တောင်းဆို
ထားတယ်လေ”

“ကိုယ့်အတွက် ထူးခြားတယ်လို့ ယူဆတဲ့နေ့မျိုးမှာ ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူရှိနေချင်တာ သဘာဝကျပါတယ် ဆရာ၊
ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကိစ္စတွေ
ခဏဘေးဖယ်ပြီး မမနားမှာ ရှိနေပေးစေချင်တယ်”

“အေးပါကွာ ... ငါလည်း နေချင်ပါတယ်၊ နေနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ့မယ်၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့မိန်းမရဲ့
ရှေ့နေတာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲယူထားတာကိုး ...”

နိုင်စွမ်းက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့ မမကို ပျော်စေချင်တာပါ၊ ဆရာ
တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်အားရင် မမနဲ့အတူ ခရီးလေး ဘာ
လေး ထွက်ပါလား ဆရာ၊ အဲဒီလို အခွင့်အရေးသာရရင်
မမ အရမ်းပျော်သွားမှာ ...”

ဦးမင်းဝဏ်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“ငါလည်း အဲဒီလို လုပ်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက
သူဌေးသာဖြစ်တယ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်ပါဘူး၊ ငါ ခုလို
အခြေအနေထိဖြစ်လာရတာဟာ ငါ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်
ပေးခဲ့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ၊ သူ့ကြောင့် စီမံကိန်း
တွေ၊ ပရောဂျက်တွေရပြီး ငါချမ်းသာလာရတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်
ကျေးဇူးဆိုတဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီးက ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ ပိနေတယ်၊
သူ ခရီးစဉ်တစ်ခု ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် ငါ အမြဲလိုက်ရ
တယ်၊ ငါ့အတွက် သူက အရေးကြီးသလို သူ့အတွက်
ငါကလည်း အရေးကြီးတယ်၊ သူကစွန့်လို၊ ခိုင်းစွန့်လို
လှမ်းခေါ်ရင် ညသန်းခေါင်ဆိုလည်း ငါထသွားရတယ်၊
ဒီတစ်ခုတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တဲ့ ငါ့ဝတ္တရားပဲ၊ အဲဒါ
တွေကြောင့် သိအတွက် ငါ အချိန်သိပ်မပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ
လေ”

၁၅၆ ❀ ပုညခင်

ဆရာဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်၏။

မမဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အလယ် နိုင်စွမ်းနေရာက ကြည့်ရင်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက အမှန်တွေချည်းပင် ...။

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့တာမို့ နှုတ်ဆိတ်လို့သာ နေလိုက်မိသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်းဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း

“ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ထားတာ မင်းအစ်မကို သွားမပြောလိုက်နဲ့ဦးနော်၊ သူ့ကို မွေးနေ့ကျမှ surprise လုပ်ချင်လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”



(၁၇)



“နိုင်စွမ်း ... မင်းမှာ ရည်းစားရှိလား။”

“ခင်ဗျာ ...”

ရုတ်တရက်မို့ မမ မေးခွန်းကို သူ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိချေ။ မမက shopping center ထဲက ဆံပင်ညှပ်ကလစ်မျိုးစုံ ရောင်းသည့် ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်၍ ကလစ်တွေကို ငဲ့ရွေးရင်းက နိုင်စွမ်းကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ဟာ မမ ဈေးဝယ်ထွက်သည့်နေ့မို့ သူက မမ ဝယ်မည့် ပစ္စည်းအထုပ်အပိုးတွေကို ကုသယ်ပေးဖို့ မမနောက်က လိုက်လာခဲ့ရခြင်းပင် ...။

“နိုင်စွမ်း ... မမ မေးခွန်းက ဘာထူးဆန်းလို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတာလဲ”

“အဟဲ ... ရုတ်တရက်မို့လို့ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာပါ မမ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိပါတယ်”

“ဆံပင်ရှည်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောလယ်လောက်ထိ ရှည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... ရော့... ဒါလေး ယူလိုက်”

မမက သူ့ရွေးထားသည့် ဆံပင်ညှပ်ကလစ် လှလှလေး တစ်ခုကို နိုင်စွမ်းကိုင်ထားသည့် ဆွဲခြင်းထဲသို့ လှမ်းထည့်လိုက်ရင်း...

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရလေး တစ်ခုခု ဝယ်လာပေးရင် ပျော်တတ်ကြတယ် နိုင်စွမ်းရဲ့၊ မင်းလည်း သွားရင်းလာရင်း ကြိုရင် ကြိုသလို သူ့အတွက် အသုံးအဆောင်လေးတွေ ဝယ်ဝယ်သွားတော့ အမှတ်ရတာပေါ့၊ မင်း ဒါမျိုး တစ်ခါမှ ဝယ်မပေးဖူးဘူးလား...”

“အဟဲ... ဟုတ်၊ ကျွန်တော် မဝယ်တတ်လို့...”

“နောက်ဆို ဝယ်သွား... ကြားလား၊ ဒါလေးကိုလည်း မင်း ဝယ်လာတာလို့ပဲ ပြောပြီး ပေးလိုက်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါ မမ...”

မမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဝဲယာ ကောင်တာတွေပေါ်က စားစရာနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲဆွဲယူကာ နိုင်စွမ်းကိုင်ထားသည့် ခြင်းထဲသို့ ထည့်သွားရင်းက...

“နိုင်စွမ်း... မင်းညီလေးက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေမှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

မမက စာရေးကိရိယာတွေ ထားသည့်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဗလာစာအုပ်နှင့် ဘော်လ်ပဲန်တွေကို လှမ်းဆွဲယူကာ ခြင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်း...

“ဒါတွေက မင်း ညီလေးဖို့...၊ ငြင်းမယ်မကြန့်နော်...”

မမက ဒီလိုပဲ ဈေးဝယ်ရင် ကိုယ်နဲ့ ခင်မင်ပတ်သက်တဲ့ သူတွေမှာ ဘာလိုအပ်မလဲ စဉ်းစားပြီး ဝယ်နေကျ...”

ဟု ပြောပြီး စားစရာကောင်တာဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် အိုဗာတင်းပုလင်းနှင့် မုန့်ထုပ်တွေကို ဆွဲဆွဲယူရင်း...

“ဒါက မင်းအမေဖို့၊ လူကြီးဆိုတော့ အားရှိမယ့် စားစရာလေးတွေ စားပေးဖို့ လိုတယ်၊ နို့လည်း သောက်ရမယ်၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာရင် ကယ်လ်ဆီယမ်ဓာတ် ချို့တဲ့ပြီး အရိုးတွေ ကျွတ်ဆတ်လာတတ်တယ်၊ ကယ်လ်ဆီယမ် အားဆေးလည်း သောက်ဖို့လိုတယ်၊ အားဆေးလည်း ဝယ်ပေးလိုက်မယ်”

“နေ... နေပါစေ မမရယ်၊ မမ ဝယ်ပေးတာ အရမ်းများနေပြီ”

“မမဘာသာ ကုသိုလ်ပြုနေတာကို မနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့၊ နိုင်စွမ်းရယ်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ”

မမက စိတ်တိုသလိုလေး ပြောလိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းမှာ ရှေ့ဆက်မပြောရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ မမက အနှောအတွက်

အားဆေးလည်း ဝယ်သည်။ ခြံထည်ပဝါထူထူလေးတွေ တွေ့တော့
လည်း 'ဒေါ်နုကြီးက ဒါမျိုး သိပ်ကြိုက်တာ' ဟုပြောပြီး ဝယ်သည်။

မမ စေတနာကောင်းတာ၊ ရက်ရောတာကိုတော့
သူ တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့ရပါသည်။ မမက သူဝယ်ပေးတာကို
ငြင်းရင်လည်း မကြိုက်တတ်သူပင်။

ထို့နောက် မမက ရုပ်အင်္ကျီတွေ ရောင်းသည့်ဘက်
သို့ ဆက်လျှောက်သွားကာ Arrow ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်၍ ရုပ်
အင်္ကျီတွေကို ရွေးချယ်ရင်း ...

“နိုင်စွမ်း မင်းဆရာဖို့ အင်္ကျီဝယ်မလို့ ကူရွေးပေးပါဦး၊
မင်းဆရာက အရောင်နုကလေးတွေနဲ့ လိုက်ရဲ့သားနဲ့
အရောင်ရင့်ရင့်တွေပဲ ဝတ်ဝတ်နေတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့
အရောင်ဖျော့ကလေးတွေပဲ ရွေးဝယ်ရအောင်၊ ဒါလေးဆို
ဘယ့်နှယ်လဲ ...”

မမက ရုပ်တစ်ထည် ရွေးကာ မြှောက်ပြလိုက်သည်။
သူက ရုပ်အင်္ကျီလေးကို လှမ်းကိုင်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါမျိုး ဆင်ဆင်တူတာ နှစ်ထည်တောင် ဆရာဝတ်တာ
တွေဖူးတယ် မမ၊ အရောင်ထပ်မနေဘူးလား ...”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ မင်း မဆိုးဘူး၊ မောင့်
အင်္ကျီကိုတောင် မှတ်မိတယ်၊ ဒါဆို ဒါလေးရော၊ မင်းဆရာ
က အသားဖြူတော့ ဒီပန်းဖျော့ရောင်ကလေးနဲ့ လိုက်မယ်
ထင်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ မမ၊ အဲဒါမျိုးတော့ ဆင်တူ သိပ်မတွေ့မိ
ဘူး”

နိုင်စွမ်းက မမနှင့်အတူ ဆရာအတွက် အင်္ကျီရွေး
ပေးနေဆဲမှာ ... ခပ်လှမ်းလှမ်း ကောင်တာတစ်ခုရဲ့ ထောင့်နားမှာ
ရပ်၍ နိုင်စွမ်းတို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော ခက်ဝါကို တွေ့
လိုက်ရပါသည်။

“အဲ ...”

သူလှမ်းခေါ်မည်ပြုစဉ်မှာ ခက်ဝါက ထောင့်အကွယ်
လေးသို့ ဆက်လျှောက်သွားပြီး သူ မမြင်ရတော့။

မမက နိုင်စွမ်းကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲဟင် ... အသိတွေ့လို့လား၊ အသိတွေ့ရင် သွား
နော် ... ရတယ်၊ ပြီးမှ မမကို ဒီအထပ်မှာပဲ ပြန်လာရှာ
လိုက်လေ ...”

“ကျွန်တော့် ... ဟို ... ကျွန်တော့် ချစ်သူကို တွေ့လိုက်
လို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို သွားခေါ်လေ၊ မမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
ပေါ့၊ ပြီးရင် Happy မှာ သုံးယောက်အတူတူ တစ်ခုခု
ဝင်စားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏနော် မမ”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါကို တွေ့လိုက်ရသည့်နေ့ရှာတစ်
နက်သို့ သွားရှာကြည့်သော်လည်း ခက်ဝါကို မတွေ့ရတော့ပါ။

၁၆၂ ❀ ပညောင်

သူက မမဆီ ပြန်လျှောက်လာတော့ မမက သူ့ကို
လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မတွေ့ဘူးလား...”

“မတွေ့ဘူး မမ၊ ပြန်သွားပြီ ထင်ပါတယ်”

မမက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဈေးဆက်ဝယ်နေသည်။

သူကတော့ မမ နောက်ကနေ အထုပ်တွေဆွဲကာ လိုက်လာရင်း
ခက်ဝါရဲ့ မျက်နှာတည်တည်လေးကို မြင်ယောင်ကာ ရင်ထိတ်
နေမိသည်။

ခက်ဝါ... မမနဲ့ သူ့ကို အထင်အမြင်လွဲမှာကိုတော့
သူ တကယ် ကြောက်ပါသည်။



(၁၈)



“အဲဒီအချိန်က မမက ဆရာဖို့ ရှပ်အင်္ကျီ ဝယ်နေတာကို
ငါ ကူရွေးပေးနေတာ၊ မမကလေ ငါ့ကို သူ့မောင်လေးလို
သဘောထားပြီး တရင်းတနှီး ဆက်ဆံတာဟ... ပြီးတော့
သူဈေးဝယ်ထွက်ရင် အထုပ်အပိုးတွေ အများကြီး သယ်ရ
တာဆိုတော့ ငါလည်း လိုက်ကူသယ်ပေးရတာ... ဆရာနဲ့
မမက ငါ့အစ်ကိုနဲ့ အစ်မလိုပဲဆိုတော့ သူတို့ကိစ္စလေးတွေ
ဆို ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ သဘောမထားနိုင်ဘဲ လိုက်ကူညီ
ပေးဖြစ်တာ...”

နိုင်က အားကြိုးမာန်တက် စိုးရိမ်တကြီး ရှင်းပြနေ
တာမို့ ခက်ဝါက ရယ်လိုက်မိရင်း...

“နိုင်ရယ်... အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ
ဘူး၊ နိုင်ကို ခက်ဝါ ယုံပါတယ်”

နိုင်က ခုမှစိတ်အေးသွားပုံဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ
ဖီလိုက်ရင်း...

“အမလေးဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါဖြင့် နင်အထင်လွဲမှာ
စိုးလို့ လူကထူပူပြီး ချွေးတွေတောင် ပြန်လာတယ်”
“ဟုတ်ပါရဲ့... ချွေးတွေလည်းရွှဲလို့၊ ဒီကိစ္စ ရှင်းပြချင်လွန်း
လို့ ငါ့ဆီ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်ချလာတာပေါ့လေ”
“အေးလေ... နင်များ စိတ်ဆိုးသွားသလားဆိုပြီး တစ်နေ့
လုံး စိတ်မအေးတာ၊ မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးတာနဲ့ ဆရာဆီ
ခဏသွားပြီး အမေ သိပ်နေမကောင်းလို့လို့ ပြောပြီး နင်ဆီ
ပြေးလာခဲ့ရတာ...”

ခက်ဝါက နိုင်ကို မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ရင်း
စာအုပ်ငှားစာရင်းမှတ်သည့် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက တစ်ရှူးစလေးတချို့
ထုတ်ယူကာ...

“ရှေ့... ချွေးတွေ သုတ်ပစ်လိုက်ဦး၊ ခဏလေး... နင်
အမောပြေသွားအောင် အအေးဖျော်ပေးမယ်”
“နေပစေ... မပျော်နဲ့တော့၊ နင်မြင်တာနဲ့ အမောပြေသွား
ပြီးပြီ”

“အိမ်ကလီတွေ လာမပြောနဲ့...၊ နင် ဒီလောက် ချွေးတွေ
ထွက်နေတာ ရေသောက်မှ အမောပြေမှာပေါ့...”

“ခက်ဝါကလည်းဟာ... တစ်ခါတလေလည်း သမီးရှည်း
စားပီပီသသ ကဗျာဆန်ဆန်လေး ပြောစမ်းပါဦး၊ နင်က
ပြောလိုက်မှဖြင့် လက်တွေ့ကျကျတွေ့ချည်းပဲ”

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

“ပါးစပ်က ကဗျာဆန်နေမယ့်အစား ရင်ထဲက ယုံကြည်မှု
တွေ မြင့်မားနေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား နိုင်...”

ခက်ဝါက စာအုပ်စင်ထောင့်မှာ ထားသည့် ရေသန့်
ဘူးကြီးထဲက ရေတစ်ခွက် ထည့်ယူလာကာ နိုင်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်
တော့မှ နိုင်က ရေခွက်ကိုယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်
လိုက်သည်။

“ကြည့်... နင် ရေဆာနေရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကိုညာပြောတယ်”
နိုင်က ရယ်ပါသည်။ ပြီးတော့... ခက်ဝါရဲ့ မျက်လုံး
တွေထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင် နေ့ခင်းက ငါတို့ကို မြင်လိုက်တော့ တွေ့တွေ့ချင်း
နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ...”

“အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ နင်တို့အနေအထားက
တစ်မျိုးမြင်စရာပဲ နိုင်၊ မမကြီး တစ်ယောက်က နင့်ကို
ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်ပေးနေသလိုလိုပဲ၊ နင်တို့ပုံစံက အရမ်း
ရင်းနှီးလွန်းတယ်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာကိုပဲ မြင်ရ မြင်ရ မြင်တဲ့သူရဲ့
စိတ်အခံပေါ် မူတည်ပြီး ကောင်းတဲ့အတွေး မကောင်းတဲ့
အတွေးဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ၊ ငါက နင့်ကို နက်နက်ရှိုင်း
ရှိုင်း ယုံကြည်စိတ်ချထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ယုံကြည်မှု
ကို သံသယက မထိုးဖောက်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ချစ်သူဟာ ဘယ်
လိုလူလဲဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ငါ သေသေ
ချာချာလေး ရပ်ကြည့်နေလိုက်တော့ နင်ရဲ့ ရှိသားတဲ့

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

အကြည့်၊ ရိုးသားတဲ့ အပြုအမူကို ငါမြင်လာတယ်။ ဒေါ်
ပန်းနုသီရဲ့ အမူအရာကလည်း ရင်းနှီးပေမယ့် ရိုးသားနေ
တယ် ...

“ငါချစ်တဲ့ ... ငါ့အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ ငါ
ရွေးချယ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အောက်တန်း
ကျကျ အလုပ်တွေ လုပ်တတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ငါယုံပါတယ်။ နင့်ကို ငါ နည်းနည်းလေးတောင် အထင်
မမှားခဲ့ပါဘူး နိုင်ရယ်”

“ခက်ဝါရယ် ... ငါချစ်လိုက်တာဟာ ...”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လှမ်း
ဆွဲယူကာ ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ချစ်သူရဲ့ ယုံကြည်ခြင်းကို ခံရတဲ့ ယောက်ျားလောက်
ကံကောင်းတဲ့ ယောက်ျား မရှိတော့ဘူး ခက်ဝါ။ ငါ နင့်ကို
အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးပါ ... လက်ကိုတော့ လွှတ်ဦးလေ၊ တော်ကြာ အေး
ပြန်လာတော့မယ်၊ စာအုပ်အုပ်တဲ့ သူတွေလည်း ခဏနေ
လာကြတော့မှာ ...”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါ လက်ကို မလွှတ်ချင် လွှတ်ချင်
လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဪ ... နင့်ဖို့ ငါ ကလစ်လေးတစ်ခု ဝယ်လာတယ်
လှတယ်ဟ၊ ဒီမှာ ကြည့် ...”

နိုင်စွမ်းက စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်လာသည့် အိတ်စစ်
ကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဆပ်ညှပ်သည့် ကလစ်လေးကို ခက်ဝါထံ ကမ်း
ဆဲလိုက်သည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ”

ခက်ဝါက ကလစ်ကလေးကို တမက်တမော ကိုင်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နိုင်စွမ်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခါ နင်ဝယ်လာတာ ဟုတ်လို့လား”

“အဟဲ ... ဟုတ်ပါတယ်ဟ”

“မညာနဲ့နော်၊ နင့်ဘာသာ ဝယ်ရင် ဒီလောက်လှတာမျိုး
မရွေးတတ်ဘူး၊ ငါသိတယ်”

နိုင်စွမ်းက ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“မမက အဲဒီလို ပြောလို့ သင်ပေးလိုက်လို့ပါဟ၊ မမက
သူ့ဖို့ ကလစ်ဝယ်ရင်း ငါ့မှာ ရည်းစားရှိလား မေးပြီး ငါ
ရည်းစားဖို့ ယူသွားဆိုပြီး ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ နင့်ဆီ
က အမှတ်ရအောင် အဲဒီလိုပြောဖို့ပါ သင်ပေးလိုက်တာ”

“မမက သဘောကောင်းလိုက်တာနော် ... နိုင်”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... ချမ်းသာပေမယ့် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး
မလုပ်တတ်ဘူး၊ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲဘူး၊ နင့်ကို
ငါမြင်လိုက်တယ်လို့ ပြောမိတော့ သွားခေါ်လာခဲ့တဲ့၊ မန့်
အတူစားမယ်လို့တောင် ပြောတာ ...”

“ငါလည်း သူ့ဌေးကတော်ဆိုတော့ လန့်ရှိန်ပြီး လာနှုတ်

မဆက်ရဲလို့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထွက်လာခဲ့တာ၊ မမက အရမ်း လှတယ်နော် နိုင်၊ သူ့အမျိုးသားက သိပ်ချစ်မှာပဲ”

“ချစ်သလား မမေးနဲ့၊ ဆရာက မမ အတွက်ဆို အသေး စိတ်လေးကအစ လိုက်စဉ်းစားပေးတာ၊ ခုလည်း မမမွေးနေ့ မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ အရမ်းလှတဲ့ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် ဝယ်ပြီး ဆိုင်မှာ ခဏအပ်ထားတယ်၊ သန်ဘက်ခါ မမ မွေးနေ့ကျမှ မမ အံ့ဩအောင် လက်ဆောင်ပေးမှာတဲ့ ...၊ သူတို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ကျရင် နှစ်ယောက်တည်း သွားနားဖို့ နေရာကိုလည်း ခုကတည်းက ရွေးပြီးသား”

“အဟိ ... အားကျစရာကြီးနော်၊ နင်တို့ သူဌေးကရော ချောလားဟင် ... နိုင်”

“ချောတယ်ဟ ...၊ ၄၀ ကျော်ဆိုပေမယ့် နုတယ်၊ အရမ်း ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အရွယ်ရှိ ငွေရှိ ရုပ်ရှိပေမယ့် မိန်းမ ကိစ္စတော့ အရမ်းရှင်းတယ်၊ ရုံးက ဝန်ထမ်း မိန်းကလေး တွေကိုတောင် အရောဝင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဘဝမှာ မမရယ်၊ အလုပ်ရယ်ပဲ ရှိတာ၊ ဦးလေး ဦးမြင့်ဆောင် ပြော တာတော့ ဆရာက မမကို သိပ်ချစ်လို့ အမွေပြတ်ခံပြီး ခိုးပြေးလာခဲ့တာတဲ့၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရုန်းကန်ရင်း ဒီဘဝ ထိရောက်အောင် ကြိုးစားလာခဲ့တာဟာ သူ့အမျိုးသမီးကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားပေးချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်တဲ့ ...”

“မမ ကံကောင်းလိုက်တာနော် ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲတော့ မသိပါဘူးဟာ၊ ဆရာ

က အရမ်းအလုပ်များတော့ မမကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူးလေ၊ အဲ့ဒီအပေါ်မှာတော့ မမမှာ ခံစားချက်ရှိတယ်၊ ဆရာ့ကို ခဏခဏ စိတ်ကောက်တယ် ပြောတယ်”

“ဘယ်သူမဆို အရာအားလုံး ပြည့်စုံတယ်လို့တော့ ဘယ် ရှိပါ့မလဲနော် ...”

ခက်ဝါက ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောမိပါသည်။ နိုင်စွမ်းကတော့ သဘောထားကြီးလှတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူကလေးကိုပဲ တစိမ့်စိမ့် ပြုံးကြည့်နေခဲ့မိလေသည်။



(၁၉)



မနက်ဖြန်ဆို သိုမွေးနေ့ ရောက်ပေတော့မည်။

သိသည် ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာထကတည်းကပင် ဖျော်
ရွှင်စွာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးဆင်းလာခဲ့
ကာ ဒေါ်နုရီရာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာရင်း...

“ဒေါ်နုရေ... ဒေါ်နု”

“ဟေ၊ သီရေ... ဒေါ်နု ဒီမှာ...”

ဒေါ်နုက ထမင်းစားခန်းထောင့် ရေခဲသေတ္တာနားက
နေ လှမ်းအော်သည်။ သီက ဒေါ်နုဆီ လျှောက်သွားကာ ဒေါ်နု
ခါးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း...

“ဒေါ်နုကြီး... သီ မောင့်ဆီက ဒီနှစ် ဘာမွေးနေ့ လက်
ဆောင် ရမလဲ၊ မှန်းကြည့်... မှန်းကြည့်”

“အမလေး... ယားလိုက်တာ သီရယ်၊ လွတ်ပေးပါဟယ်”

ဒေါ်နုက ခါးကို တွန့်လိမ်ကာ ရုန်းထွက်လိုက်တာမို့

သီက ဒေါ်နုကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဒေါ်နုကိုင်ထားသည့် ပန်းကန်
ထဲက ပုစွန်ခြောက် တစ်ကောင် ကောက်ယူကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်
ထည့်၍ ဝါးနေရင်း...

“မောင်က ပြောထားတယ် ဒေါ်နုရဲ့၊ ဒီနှစ်တော့ ထူးခြား
တဲ့ လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်နိုင်လဲဟင်”

ဒေါ်နုက မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြင့်
စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“ဖိနပ်...”

“အင်... ဒေါ်နုကြီးကလည်း ဖိနပ်က ဘာထူးခြားလို့လဲ”

“အိတ်...”

“ဒါလည်း မထူးခြားပါဘူး”

“နာရီ...”

“အဟက်... ဒီလောက်ရိုးတာ”

“ကား...”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခုကားကို သိကြိုက်နေတာ မောင်သိတယ်၊

နောက်တစ်စီး ထပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိန်...”

“ဟင်... ပိုပေးသေး၊ သီ စိန်မမက်တာ မောင် သိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သိတော့ဘူးအေ”

“သိချင်လှပြီနော်... သိချင်လှပြီ၊ မနက်ဖြန် မြန်မြန်ခွေက်
ပါတော့၊ မောင် မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့...”

ဒေါ်နုက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ခရီးထွက်နေတဲ့ သူက ခလုတ်တွေ ဘာတွေ တိုက်ကုန် တော့မှာပဲ သိရယ်၊ ညနေ မောင်းမင်းဝဏ်ကို လေဆိပ် သွားကြိုဖို့ နိုင်စွမ်းကို သေချာမှာထားရဲ့လား။”

“မှာထားပါတယ် ဒေါ်နုရဲ့၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး သိ ဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုတော့ နိုင်စွမ်းကို ညနေကျမှပဲ လာလို့ ပြော ထားတယ်”

“မောင်မင်းဝဏ် ခမျာလည်း သိမွေးနေနားနီးမှ ခရီးထွက် သွားရတော့ ခမျာ စိတ်မှပြောရဲ့လား မသိပါဘူးဟယ်”

“သိမွေးနေ့ မတိုင်ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး အရောက်ပြန်ခဲ့မယ် လို့ သို့ကို သေသေချာချာ မှာသွားပါတယ် ဒေါ်နုရဲ့။”

“အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုရှိလို့ မွေးနေ့အမိ ပြန်မလာနိုင်ရင်လည်း စိတ်တော့ မကောက်ပါနဲ့ သိရယ် နော် ...”

“ဟာ ... ဒေါ်နုကြီးကလည်း မဦးမချွတ်၊ ဖွတ် ... လွဲပါ ဖယ်ပါစေ၊ လာမှာ ... လာမှာ၊ မောင် ဒီညနေ အရောက် ပြန်လာမှာ ...”

သိက ဒေါ်နုကို ပြောခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက် လာခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်နု ပြောကာမှပဲ သို့စိတ်ထဲ ထင့်သွားရသည်။
အို ... ဒါပေမယ့် မောင် သို့ မွေးနေ့ကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုမယ်
-မထင်ပါဘူး။ တစ်နှစ်လုံးမှာမှ သုံးရက်တည်းပဲ မောင်ဆီကတောင်း

ထားခဲ့တာလေ ...။ သိ တန်ဖိုးထားတဲ့နေ့ကို မောင်လည်း တန်ဖိုး ထားမှာပါ။

မွေးနေ့နားနီးမှ မောင်အလုပ်ကိစ္စ ပေါ်လာတာမို့ လွန်ခဲ့သော ၅ ရက်က မောင် စင်ကာပူသို့ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ မောင်အလုပ်ကိစ္စတင်မက မောင်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးသည့် သုဌေးခိုင်းလိုက်သည့် ကိစ္စလည်း ပါသေးတာမို့ ရက်ရွှေ့လို့မရဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာပင် ...။ သို့သော် မောင်က သိမွေးနေ့ မတိုင်ခင် တစ်ရက် ကြိုပြီး အရောက်ပြန်ခဲ့မယ်ဟု ကတိတွေ အထပ်ထပ် ပေးသွားခဲ့ပါသည်။ မောင် ပြန်ရောက်လာမှာပါဟုပဲ သိ ယုံကြည် နေခဲ့သည်။

သိသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ သိချင်းလေး တိုးတိုးညည်းရင်း ညနေ မောင်ကိုသွားကြိုတဲ့အခါ ဝတ်ဖို့ အဝတ် အစားတွေကို ရွေးချယ်နေလိုက်သည်။

လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်က ၅ နာရီမို့ ၄ နာရီလောက် ကတည်းက အိမ်ကထွက်ဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

သိက အဝတ်အစား တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ထုတ်ယူကာ သိုကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်လိုက်၊ ဝတ်ကြည့်လိုက် လုပ်ရင်း အချိန်က တဖြည်းဖြည်း ကုန်လာသည်။

သိက ခပ်စောစောပင် ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး သိချင်း ဘအေးအေးနှင့် ပြင်ဆင်နေသည်။

ညနေ ၄ နာရီ မထိုးခင်မှာပင် သိအလုပ်ပြင်လို့ ပြီးသွားသည်။ သိက သိဆံပင်တွေကို ရှေ့ဘက်တစ်ခြမ်းသို့ ဆွဲချ

ထားကာ ဆံပင်ရင်းမှာ နှင်းဆီနီလေး တစ်ပွင့်ကို ပန်ထားပြီး
မောင်ကြိုက်တဲ့ ရွှေဝါရောင်ပျော့ပျော့ ပိုးပြောင်ဝမ်းဆက်လေး
ဝတ်ထားခဲ့သည်။ သိ မှန်ရဲ့မှာရပ်နေဆဲ ဒေါ်နုက သို့ခန်းတံခါး
ကို လာခေါက်ကာ ...

“သီရေ... နိုင်စွမ်း ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်နု၊ သီ အခုပဲ ဆင်းခဲ့မယ်”

သီက လက်ကိုင်အိတ်ထဲကို လိုအပ်တာတွေ ထည့်
လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်မှ ခက်သွက်သွက်လေး ဆင်းလာပါသည်။

“နိုင်စွမ်းရေ... မမတော့ မင်းဆရာ မနက်ဖြန် မမကို
ဘာလက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေပြီ၊ မင်း
ရော သူ ဘာဝယ်ထားတယ်ဆိုတာ ကြိုမသိဘူးလားဟင်”
“မသိပါဘူး မမ ... ”

မမကို ကြိုမပြောဖို့ ဆရာက ကြိုပိတ်ထားတာမို့
နိုင်စွမ်းက ခပ်တည်တည် ငြင်းရသည်။ မမကတော့ ပုံမှန်ထက်
ပိုပြီး ပျော်ရွှင်မြူးကြွနေကာ ...

“မမကတော့ သူ ဘာပေးမယ်ဆိုတာ အရမ်းသိချင်နေတာ၊
ထူးခြားတဲ့ လက်ဆောင်ဆိုတော့ ဘာများ ဖြစ်နိုင်မလဲ
မှန်းကြည့်စမ်းပါ”

“တိတိ ... တူတူ ... ”

သီ နိုင်စွမ်းကို လှမ်းပြောနေဆဲမှာ ဖုန်းဝင်လာတာ
မို့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ယူကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ”

“သီ ... မောင်ပါ”

“ဟင် ... မောင်၊ ဘယ် ... ဘယ်ကဆက် ... ”

“ဆောရီး သီရယ်၊ မောင် ဒီနေ့ ဘယ်လိုမှ ပြန်လာလို့
မရလို့ပါ၊ မောင်လေ ... ”

သီက မောင့်စကား မဆုံးခင် ဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်
လိုက်ရင်း ...

“နိုင်စွမ်း... မင်း ပြန်တော့၊ ဒီနေ့ မင်းဆရာ ပြန်မလာဖြစ်
ဘူး”

ဟု ပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်၍ အပေါ်ထပ်သို့
တက်လာခဲ့သည်။

နိုင်စွမ်းက မမကို လှမ်းမော့ကြည့် ကျန်ခဲ့ရင်းက
မမတော့ စိတ်ထိခိုက်သွားရှာမှာပဲဟု တွေးကာ သက်ပြင်းချမိပါ
သည်။

နိုင်စွမ်း နားမှာ ရပ်နေသော ဒေါ်နုက ခေါင်းယမ်း
ရင်း ...

“အင်း ... ခက်တယ် ... ခက်တယ်၊ မောင်မင်းဝဏ်က
လည်း မအား၊ သီကလည်း စိတ်ကောက်၊ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲ့ဒီလိုတွေပဲ
ခဏခဏ ဖြစ်နေတော့တာပဲကွယ် ... ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။



(၂၀)



မမရဲ့ မွေးနေ့ မနက်ခင်းတွင် နိုင်စွမ်းသည် ကြောင်ကြီး ထည့်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်းကြီးကို ဆွဲကာ မမတို့ ခြံထဲသို့ ဝင်လာရပါသည်။

ကြောင်ကြီးက အထဲကနေ လှုပ်စိလှုပ်စိမို့ သေချာ ထိန်းကိုင်လာရသည်။

ဆရာက မနေ့ ညက နိုင်စွမ်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ခဲ့သည်။

“နိုင်စွမ်းရေ... ငါ ပြန်မလာဘူးဆိုလို့ သိတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကောက်သွားပြီ၊ ငါ ဖုန်းထပ်ဆက်တော့လည်း မကိုင်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် Pet shop မှာ အပ်ထားတဲ့ ကြောင်ကို မင်းပဲ သွားယူလိုက်ကွာ၊ အကောင်းစား ကြိမ်ခြင်းလှလှတစ်လုံး ဝယ်ပြီး ထည့်သွားလိုက်၊ ရိုးရိုး ပုံတုံးတုံးကြိမ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဖုံးပါတဲ့ ကြိမ်

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

ခြင်းမျိုးလေ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကြောင်သွားယူပြီးရင် ရွှေပုစွန်မှာ သို့အတွက် မွေးနေ့ကိတ် ငါမှာထားပြီးသား၊ အဲ့ဒါပါ ဝင်ယူလိုက်၊ ငါ့ကိုယ်စား မင်းပဲ သွားပေးပေးပါကွာ၊ စောစောလေးသွားလိုက်နော်၊ ငါ သူ့အတွက် ဘယ်လောက် အလေးအနက်ထားပြီး ကြိုစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ပါ ပြောပြပေးစမ်းပါကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ဆရာ”

ဆရာခမျာ အလုပ်မအားတဲ့ ကြားက အသေးစိတ် ညွှန်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဒီမနက် စောစောမှာ နိုင်စွမ်းက ကြိမ်ခြင်းကို အရင် ဝင်ဝယ်ပြီး Pet shop မှာ ကြောင်ဝင်ယူ၊ ပြီးတော့ ကိတ်ဝင်ယူပြီး တက္ကဆီငှားကာ မမဆီ လာခဲ့ရတာပင်။

တက္ကဆီကို ခြံမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကြိမ်ခြင်းကြီး တစ်ဖက်၊ ကိတ်ဘူးတစ်ဖက်ဆွဲကာ နိုင်စွမ်းက မမတို့အိမ်ဆီ လျှောက်လာနေခဲ့ပါသည်။

“ဟယ်... မောင်နိုင်စွမ်း အစောကြီးပါလား။”

ခြံရှေ့မှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော ဒေါ်နုက နိုင်စွမ်းကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“ဟဲ့... လက်ထဲက ဘာတွေတုန်း”

“မမဖို့ ဆရာ ပေးခိုင်းထားတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ၊ ဆရာ ညက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မမဆီ ပို့ဖို့ ပြောထားလို့ပါ”

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်လား... ဒီလိုဆိုရင်တော့ သိများ စိတ်ကောက်ပြေ
သွားမလား၊ ဒါနဲ့ မင်း ခြင်းကြီးက လှုပ်စိစိနဲ့ ဘာကြီး
တုန်း”

“ကြောင်ပါ”

“ဟေ၊ ကြောင်က ဘာလုပ်ဖို့...”

“မမ အဖော်ရအောင် မွေးထားဖို့တဲ့၊ မမက ကြောင်ချစ်
တယ် ပြောတယ်၊ ဒါ ရိုးရိုး ဝမာကြောင်မဟုတ်ဘူးလေ၊
နိုင်ငံခြားကြောင်၊ ဈေးလည်းကြီးတယ်”

“မှန်း... ပြစမ်းပါဦး”

နိုင်ငံစွမ်းက ကြိမ်ခြင်းအပုံးလေး တစ်ခြမ်းကို ဆွဲလှန်
ပြလိုက်တာမို့ ဒေါ်နုက ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ဖြူဖြူမွေးမွေး ပုံပုံကြီး၊ သိတော့
အရမ်း သဘောကျမှာပဲ၊ သီရေ... သီ၊ မောင်နိုင်ငံစွမ်း
လာတယ်၊ လာ... မောင်နိုင်ငံစွမ်း အထဲဝင်...”

ဒေါ်နုက မမကို လှမ်းအော်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့
အရင်ဝင်သွားနှင့်သည်။ နိုင်ငံစွမ်းက ဒေါ်နုနောက်မှ လိုက်လာကာ
ကြိမ်ခြင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချ၍ ကိတ်မုန့်ဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့
လှမ်းတင်လိုက်ပြီး မမကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်နုက ကိတ်
မုန့်ဘူးကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒါက မွေးနေ့ကိတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ကိတ်ပေါ်မှာ ထွန်းဖို့ ရောင်စုံ ဖယောင်းတိုင်
လေးတွေလည်း ဝယ်လာတယ် ခင်ဗျ”

“ဒါဆို... လင်စန်းလေးထဲထည့်ပြီး ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ
စိုက်ပြီး ပြန်ယူလာခဲ့မယ်၊ ဒါတွေတွေ့ရင်တော့ သိ စိတ်ပြေ
သွားမယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ဒေါ်နုက ကိတ်မုန့်ဘူးကို ယူပြီး ထမင်းစားခန်း
ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာ မမက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာပါ
သည်။ နိုင်ငံစွမ်းက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ မမ...”

“ကျေးဇူး နိုင်စွမ်း၊ အစောကြီးပါလား၊ မမကို မွေးနေ့
ဆုတောင်းပေးမလို့ လာတာလား...”

နိုင်ငံစွမ်းက ကြိမ်ခြင်းကြီးကို လှမ်းဆွဲယူကာ မမထံ
ကမ်းပေးရင်း...

“မမအတွက် ဆရာ ပို့ခိုင်းထားတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ
မမ...”

မမက ကြိမ်ခြင်းကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဘာကြီးလဲ...”

“ကြောင်ပါ မမ၊ နိုင်ငံခြား ကြောင်လေ၊ အရမ်းလှတယ်”
နိုင်ငံစွမ်းက ကြိမ်ခြင်းရဲ့ အပုံးကိုဖွင့်ပြလိုက်တော့

မမက မျက်လုံးလေးတွေ ရယ်ဖြူးတောက်ပလျက်...

“ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟုပြောရင်း ကြောင်ကြီးကို ဆွဲငွေ့ယူလိုက်လေ
သည်။

မမက ကြောင်ကြီးရဲ့ အမွေးတွေကို ဖွဖွပွတ်သပ် ပေးရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ နိုင်စွမ်း ... ၊ မမရဲ့ မွေးနေ့ကတော့ မင်း ကြောင့် ပျော်စရာကောင်းသွားပြီ၊ မင်း ပေးတဲ့ လက်ဆောင် ကို မမ အရမ်းကြိုက်တယ်”

“ဟို ... ကျွန်တော် လာပို့ပေးမယ့် လက်ဆောင်ကတော့ ဆရာလက်ဆောင်ပါ။ မမအတွက် ဆိုပြီး မမ မွေးနေ့မတိုင် ခင် တစ်ပတ်အလိုကတည်းက ဆရာ ကြိုဝယ်ပြီး ဆိုင်မှာ ပြန်အပ်ထားတာပါ”

“အို ... ပိုက်ဆံ ပေးထားတဲ့ သူက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင် တကူးတက လာပို့တဲ့ သူကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရ မှာပေါ့ ... ၊ ဒါကို မင်းလာပေးတဲ့အတွက် မင်းလက်ဆောင် လို့ပဲ မမ ယူဆတယ်၊ မင်းဆရာကိုလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ ပြန် ပြောလိုက် ... ”

“ဟို ... ဒါပေးမယ့် ... ”

နိုင်စွမ်းက ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေဆဲမှာ ဒေါ်နုက ကိတ်မုန့်ဗန်းကို ကိုင်လျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ...

“သီရေ ... ဒီမှာ မောင်မင်းဝဏ် မှာပေးထားတဲ့ မွေးနေ့ ကိတ်လေးလေ၊ လာ ... လာ ... မွေးနေ့ရှင်က ဖယောင်း တိုင်မှုတ်ပြီး ကိတ်မုန့်ခွဲလိုက်ဦး ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဒါလည်း နိုင်စွမ်းယူလာတဲ့ လက် ဆောင်ပဲလား”

“အေးလေ ... မောင်မင်းဝဏ် ပို့ခိုင်းလို့ သူလာပို့ရတာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သီကပဲ ကိတ်မုန့်ခွဲပြီး နိုင်စွမ်း နဲ့ ဒေါ်နုကို ကျွေးရမှာပေါ့”

ဒေါ်နုက ကိတ်မုန့်ဗန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေး လိုက်လျှင် မမက ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို လှမ်းမှုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိတ်မုန့်ကို ပလတ်စတစ်ခွက်လေးဖြင့် ခွဲလိုက်ချိန် မှာ ဖုန်းသံ မြည်လာလေသည်။

သီက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... မောင့်ဆီကပဲ”

ဟုပြောလျက် ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ”

“ဟဲလို ... မောင့် အချစ်သီလေး ဟက်ပီးဘတ်ဒေးနော်၊ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... မောင်ပေးတဲ့ဆုအတိုင်း သီပျော်ရွှင် နေပါတယ် မောင်ရဲ့ ... ၊ နိုင်စွမ်း ရောက်လာတော့မှ သီလည်း ပျော်ရတော့တယ်၊ သို့ကို နိုင်စွမ်း လက်ဆောင် ပေးတဲ့ ကြောင်ကြီးက လှမှလှ၊ အရမ်းချစ်စရာ ကောင်း တာပဲ၊ ခဏလေးနော် မောင်၊ ဒီမှာ ကိတ်မုန့်ခွဲလက်စ

တန်းလန်းကြီးမို့လို့ ခွဲကျွေးစရာရှိတာ ကျွေးလိုက်ဦးမယ်၊
ခဏလေး ကိုင်ထားနော်...”

ပန်းနုသီက ပန်းကိုဖွင့်လျက်ပင် စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်း
တင်ထားလိုက်ပြီး ပုံမှန်ထက် ရွှင်မြူးတက်ကြွသော အသံလေး
ဖြင့်...

“ကဲ ... ကိတ်မုန့်ကျွေးပါတော့မယ်၊ လာပို့တဲ့သူကို ကျေး
ဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ အရင်ကျွေးရမယ်၊ ကဲ ... နိုင်စွမ်း
ကိတ်မုန့်လေး စားလိုက်ဦး...”

နိုင်စွမ်းသည် ကိုယ့်ကို တရင်းတနီး ခွဲကျွေးလာ
သော ကိတ်မုန့်ကို မငြင်းရဲလို့သာ စားလိုက်ရသော်လည်း ရင်
ထိတ်နေရတာတော့ အမှန်ပင် ...။ မမ ခုပြောနေတဲ့ စကားတွေ
ကို ပန်းထဲကနေတစ်ဆင့် ဆရာ ကြားသွားမှာကို အားနာနေရ
သည်။

မမက နိုင်စွမ်းကို ခွဲကျွေးပြီးတာနှင့် ဒေါ်နုကို
လှမ်းခွဲသည်။ ဒေါ်နုမျက်နှာကလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံပင်။

သိသည် နှစ်ယောက်လုံးကို ခွဲကျွေးရင်း အသံသာ
သာလေးဖြင့် ရယ်မောလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဆိုဟောပေါ်မှာ ခဏ
ချထားသည့် ကြောင်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ကာ ကျန်လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ပန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ဟဲလို ... မောင်၊ သိတော့ ကိတ်မုန့် ခွဲကျွေးပြီးသွားပြီ
မောင် ဘာပြောစရာရှိလဲ ... ပြောလေ”

ဟု ပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း
တက်လာပါသည်။

တစ်ဖက်က မောင်ရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို သေချာ
ကြားလိုက်ရချိန်မှာ မထိတထိ ပြုံးမိ၏။

သိသည် ကြောင်ကိုပွေ့လျက်ပင် အိမ်ရှေ့ ဝရံတာ
ဆီသို့ လျှောက်လာရပ်တန့်လိုက်ရင်း...

“မောင် ... သိပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ဟဲလို...”

“သိ ... သို့ကို မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သိ တန်ဖိုးထား
တဲ့ နေ့မှာ မောင် သို့အနားမှာ နေဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့အတွက်
မောင် တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် သိ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး
မောင်ကို စိတ်မကောက်ပါနဲ့နော်”

မောင်အသံထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပျော်ဝင်လျက်
တုန်ရင်လှိုက်လှဲနေသည်။ သီက နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာမဲ့လိုက်
ပြီးမှ ခပ်သာသာလေး ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဟင်း ဟင်း ... ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင် မရှိပေ
မယ့်လည်း နိုင်စွမ်း ရှိရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်
မောင်...”

“သိ...”

သီက အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ ပန်းချလိုက်သည်။

“သိ ... သမီး...”

နောက်နားဆီက ဒေါ်နု ခေါ်သံကြောင့် သီက လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

၁၈၄ ❀ ပုညဝင်

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို စကားမျိုး ပြောရတာလဲ သီရိယံ၊
ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားကို ဘာလို့ပြော
ရတာလဲ”

“သီ အဲဒီလိုပြောမှ သူသို့ကို နှမြောရ၊ စိုးရိမ်ရကောင်းမှန်း
သိမှာလေ ဒေါ်နုရဲ့၊ ဒါမှ သူ သို့ကို ပိုဂရုစိုက်ပြီး သို့
အတွက် အချိန်ပေးလာမှာ...”

သီက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်နုကတော့ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး
မထွက်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း ဘုမသီ ဘမသီ ကြားညှပ်ခံရ
မည့် နိုင်စွမ်းကို မြင်ယောင်ကာ ရင်လေးနေရလေသည်။



(၂၁)



“နိုင်စွမ်းရှိရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် မောင်...”

မင်းဝဏ်သည် သို့စကားကို ပြန်စဉ်းစားမိလျှင် ရင်
ထဲမှာ ပူလောင်လွန်း၍ ခုပင် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ဆူလာ
လေမလားဟု ထင်မိ၏။

ဒါ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း ...။

သူ မရှိလည်း နိုင်စွမ်းသာ အနားမှာရှိရင် ကျေနပ်
ပျော်ရွှင်နေကြောင်းကို သို့ရယ်သံတွေကလည်း သက်သေပြနေသည်။

“လာပို့တဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ အရင်ကျွေးရမယ်၊

ကဲ ... နိုင်စွမ်း ကိတ်မုန့်လေး စားလိုက်ဦး”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ တစ်ဆင့် ကြားခဲ့ရသော သီရိ
ချိုမြသော အသံကလေးက နားထဲမှ ခုထိ မထွက်သေးချေ။ ထို
အသံကပင် သူ့ကို အတွေးတွေ ပွားစေသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်အောင်
နှိပ်စက်သည်။

လောလောဆယ်မှာ နိုင်စွမ်းဟာ သူ့ထက်ပိုပြီး သို
နားမှာ အချိန်ကြာကြာ ရှိနေခဲ့တာပဲဟု သတိပြုသွားမိချိန်မှာ
လူက ခေါင်းနားပန်းကြီးလာကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် ထထိုင်
လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ...

နိုင်စွမ်းဟာ ရည်မွန်သန့်ပြန့်သော အရွယ်ကောင်း
ယောက်ျားတစ်ယောက် ...။

သိဟာလည်း အရွယ်တင် နုပျိုလွန်းသော အရွယ်
ကောင်း မိန်းမတစ်ယောက် ...။

အို... ငါဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ...။ မတွေးထိုက်
ပါဘူး၊ မပြစ်မှားထိုက်ပါဘူးဟု ဖြေတွေးကာ အိပ်ရာပေါ်သို့
ပြန်ပစ်လှဲပြီး ပျော်အောင်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားမိစဉ် ...

“သိ ... ပျော်ရွှင်နေပါတယ် မောင်ရဲ့၊ နိုင်စွမ်းရောက်လာ
တော့မှ သိလည်း ပျော်ရတော့တယ်”

ဟူသော သို့ရဲ့ အသံမြူးမြူးလေးက သူ့နားဝမှာ
ကပ်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ ငုတ်တုတ် ထထိုင်မိပြန်သည်။

ဒါ သို့ စိတ်ရင်းလား ...

ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို နောက်နေတာလား ...

ထေ့ငေါ့ ပြောနေတာလား ...

သူ မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ...

နိုင်စွမ်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရမလား ...။

အို... ဒါလည်း မကောင်းသေးပါဘူး။ ဘာမှအပြစ်
မရှိဘဲ အလုပ်ထုတ်မိရင် အရပ်ဆိုးသွားမှာပေါ့ ...။

သူ အိပ်ရာထက်သို့ ပြန်လှဲမိပြန်သည်။

သို့ရဲ့ ရယ်သံကလေးက ဘယ်ကမှန်းမသိ လွင့်လာ

ပြန်သည်။

သူ နားနှစ်ဖက်စလုံးကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်

သည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံ Marina Bay က ဟိုတယ်ကြီးရဲ့
အိစက်သော အိပ်ရာကြီးကလည်း သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်
နိုင်အောင် မကူညီနိုင်ခဲ့ပေ ...။

သို့နားကို သူ မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။



(၂၂)



“ဆရာ...”

လေဆိပ် ခန်းမတွင်းမှ ထွက်လာသော ဆရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားကာ နိုင်စွမ်းက နှုတ်ဆက် ဦးညွှတ်လိုက်၏။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို တွန်း၍ ထွက်လာသော ဆရာက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဪ... မင်း လာကြိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမက ကြိုခိုင်းထားလို့ပါ ဆရာ၊ ဆရာအိတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ”

“မလိုဘူး...”

ဆရာက အိတ်ဆီလှမ်းလာသော နိုင်စွမ်းရဲ့ လက် ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက် သွားနှင့်သည်။ နိုင်စွမ်းက ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်မိပြီး ကား ဆီသို့ အရင်ကြိုရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်လာကာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကားကို လေဆိပ်အဆောက်အဦ ထွက်ပေါက်ဆီသို့ မောင်းယူ လာလိုက်သည်။

ဆရာက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အိတ် ကို ကားနားမှာထားခဲ့ပြီး သူ့အသင့်ဖွင့်ထားပေးသော ကား နောက် ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူက ကားနောက်ပိုင်းကိုဖွင့်ကာ အိတ်ကိုထည့်လိုက် ပြီးမှ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။ ကားမောင်းလာရင်း ဆရာ မျက်နှာကို မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်ရသည်။ ဆရာ အလုပ် ပင်ပန်း လာလို့လား၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာလို့ မျက်နှာ မသာမယာ စိတ်တိုနေတာလား...။

ခရီးမသွားခင်အထိတော့ ဆရာနဲ့ သူရဲ့ ဆက်ဆံရေး က ညီအစ်ကိုတွေလို ရင်းနှီးနွေးထွေးခဲ့တာပင်။ ဆရာက သူ့ကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းခဲ့တာပင်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ကြတာပင်။ သူနဲ့အတူသွားတိုင်း ကားနောက်ခန်းကတောင် ထိုင်မစီးဘဲ သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်စီး လျက် စကားတပြောပြော ရယ်ရယ်မောမော ရှိခဲ့ကြသည်ပင်။

ခုတော့ ဆရာက ခပ်တည်တည် သူ့ဌေးပုံ ပြန်ဖမ်း လျက် နိုင်စွမ်းကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ကလေး ဆက်ဆံပြုမူနေတာကို သူ အံ့သြစွာ သတိထားမိနေသည်။

သူ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်မိတော့ ကားနောက်မှီပေါ်သို့ ခေါင်းမောလှန်ကာ မျက်စိ မှိတ်၍ မှိန်းနေသော ဆရာကို တွေ့ရသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၉၀ ❀ ပုညခင်

သူက စိုးရိမ်သွားမိကာ ...

“ဆရာ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ခေါင်းမူးနေလို့လား ဆရာ”

“မမူးပါဘူး”

“ဒီနေ့ ရာသီဥတုက နည်းနည်းပူစွယ် ဆရာ၊ အအေးဘူး
တွေ လိုရမည်ရ ထည့်ယူလာတယ်၊ သောက်လိုက်မလား
ဆရာ”

“နေပစေ ... ရတယ်”

ဆရာကြည့်ရတာ စကားတောင် ကောင်းကောင်း
ပြောချင်ပုံ မရတာမို့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။

ဆရာတို့ရဲ့ ‘ပန်းလှေစံအိမ်’ ခြံဝန်းထဲကို ကားဝင်
လာတော့မှ ဆရာက ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ
ကားရပ်ရပ်ခြင်းပင် ဆရာက နိုင်စွမ်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နိုင်စွမ်း ... ကားကို ဂိုထောင်ထဲထည့်ပြီး မင်းပြန်လို့ရပြီ၊
ဒီနေ့ ငါပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ သီလည်း ဘယ်မှသွားမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟို ... ဆရာ၊ နောက်ဖုံးထဲက အိတ် ... ”

“ရတယ်၊ ပြီးမှ ဒေါ်နု ယူလာပေးလိမ့်မယ်”

ဆရာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်
သွားခဲ့ပါသည်။



ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၃)



“ဟော ... မောင် ပြန်လာပြီ”

အပေါ်ထပ်ကနေ ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းဆင်း
လာနေသော သို့မျက်နှာက ကြည်လင်ရွှင်မြလျက် ရှိသည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို သိက ခုချိန်မှာ သူပြန်လာတာကို
ပြေးကြိုဖို့ ဝေးစွ ... အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးရင်တောင် ကံကောင်း။
အိပ်ရာထက်မှ အခန်းတံခါးဝကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်ချင်ယောင်
ဆောင်နေလေ့ ရှိတာဟာ သို့ထုံးစံ ... ။ သိ စိတ်ကောက်ပြေဖို့
သူ တော်တော်လေး ကြိုးစားပြီး ချော့မော့ရလေ့ရှိပါသည်။

ခုတော့ ... သိဟာ လုံးဝ စိတ်ကောက်ပုံမပြ။ စိတ်
စနိုးစနောင့် ဖြစ်ဟန်လည်း မမြင်၊ သိနဲ့သူကြားမှာ ဘာမှမဖြစ်
ခဲ့သလိုမျိုး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေရုံမက ပုံမှန်အချိန်တွေထက်
တောင် ပိုပြီး မြူးရွှင်နေသေးသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သီက သူ့လက်ကို လာတွဲကြိုလိုက်တာမို့ သူက သို့ကို ငဲ့ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သီ ... မောင့်ကို စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီလား”

“ဟင် ... မောင်ကလည်း သိဖြင့် စိတ်မကောက်ဘဲနဲ့...”

သီ စိတ်လည်း မကောက်ဘူး၊ စိတ်လည်း မညစ်ဘူး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေနေတာ...”

သီက တကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်သွက်လက်နေခဲ့သည်။

အဲဒီလို ပျော်နေတာကိုက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဟု ထင်မိသည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆို သီ စိတ်ကောက်တာကို သူက အတင်းလိုက်ချော၊ သီက သူ့ကို ထုရိုက် စကားနာထိုး၊ နောက်တော့ သီ စိတ်ပြေကာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည် ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာလေ ...။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဲဒီလို မဖြစ်ရတာကိုက လိုအပ်ချက်ကြီးလို လစ်ဟာ သွေ့ခြောက်နေသည်။ ခံစားမှုတွေ နွေးထွေးလှုပ်ခတ်မနေဘဲ သွေးဆေးခြောက်ကပ်နေသည်။ ထိုအခြေအနေ၌ သူ့ရင်ထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ‘သံသယ’ ဖြစ်သည်။

မင်းဝဏ်သည် သို့ ပြောဆို လှုပ်ရှားပုံကလေးတွေကို မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် လိုက်လိုက်ကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်နေခဲ့မိသည်။

နိုင်စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သို့ကို ဘာမှ

မမေးချင်ပါ ...။ သဝန်တိုစကားလည်း မဆိုချင်ပါ။

ကိုယ်ဟာ နိုင်စွမ်းထက် သာလွန်ကြီးမြတ်သည့်

အနေအထားမှာ ရှိနေသူမို့ ဒီကောင်လေးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဝန်တိုရမှာ ရှက်စရာ၊ သိက္ခာကျစရာဟုထင်သည်။ နိုင်စွမ်းရှိရင် အရာရာ ပြည့်စုံပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို မကျေနပ်ပေမယ့် ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ ပြဿနာမလုပ်ချင်ပါ။

ဒီသံသယစိတ်ဟာ သီနဲ့ မင်းဝဏ်ရဲ့ အိမ်ထောင် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပထမဦးဆုံး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသော သံသယလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်ထဲကို သံသယစိတ် စဝင်လာကတည်းက နိုင်စွမ်းအပေါ်မှာ သူ့အမြင်တွေ မကြည်လင်နိုင်တော့။ နိုင်စွမ်းအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကလည်း ယိုင်နဲ့ချင်လာခဲ့ရသည်။ သံသယမီးပွားတစ်ခု သူ့နှလုံးသားပေါ် စကျလာခဲ့ရပြီမို့ ဒီမီးပွားကလေးကို မီးတောက်ကြီး ဖြစ်မလာအောင် စောစောစီးစီး သတ်နိုင်ဖို့သာ သူ ကြိုးစားရတော့မှာပင် ...။

သီက သီချင်းလေး ညည်းရင်း မင်းဝဏ်၏ အိတ်ထဲက အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကို ထုတ်ယူ ရှင်းလင်းနေသည်။ ကြည့်ရတာ တကယ်ပဲ ပျော်နေပုံရသည်။

မင်းဝဏ် ပြန်လာလို့ ပန်းနုသီ ပျော်တာလား...

မင်းဝဏ် ပြန်မလာခင်ကတည်းက ပန်းနုသီ ပျော်နေတာလား ...။ အို ... ဒါတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့ မင်းဝဏ်ရာ ...။

သို့ကို သူ သံသယဖြင့် လိုက်လိုက်ကြည့်ရင်း ရစ်ထဲမှာ ပူလောင်လာရသည်။

“သီ ...”

“အို ... မောင်”

သူက သို့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲပြီး သို့ခန္ဓာကိုယ် လေးကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“မောင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်ပါဦး ... ဒီမှာ သိ မောင့် ပစ္စည်းတွေ ရှင်းပေးနေတာ”

သီက လူးလွန်ရုန်းဖယ်သော်လည်း သူက လွတ် မပေးဘဲ ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိရင်း ...

“သိရယ် ... သို့ကို မောင် အရမ်းချစ်တယ်၊ နောက်ဆို သို့ နားမှာ အချိန်တွေ အများကြီး နေနိုင်ဖို့ မောင် ကြိုးစားမယ်၊ သို့ကို မောင် အရင်ကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်မယ်နော် သီ ...၊ သီလည်း မောင်ကို မငြိုငြင်ဘဲ အရင်ကလို ချစ်ပါနော် သီ၊ မောင်ကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ကြေး နော် ... သီ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်ရယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သီက ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ညိတ်ကာ ပြန်ပြော ရင်း မောင် မမြင်အောင် ပြုံးရသည်။ မောင် သံသယဝင်အောင် သီ လုပ်ရကျိုး နပ်ပြီပေါ့။ မောင် သို့ကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာပြီပေါ့။ စိုးရိမ်ရကောင်းမွန်း သိလာပြီပေါ့ ...။

သီက မသိမသာလေး တုန်နေသော မောင့်ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်သောအခါ ပုံမှန်ထက် ပို၍ လှုပ်ရှား နေသော မောင့်နှလုံးသားရဲ့ ရင်ခွန်သံ စည်းချက်က သို့ထံသို့ပင် ကူးစက်လာခဲ့ရလေသည်။

အဲဒီညက မောင်အိပ်ပျော်သွားတော့ သီက မောင်

ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ လှဲလျောင်းရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ နေသည့် မောင်မျက်နှာကို ပြုံးစိစိလေး ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

မောင်ကတော့ သို့ ပရိယာယ်ကို မသိရှာပေ။ မောင် မရှိဘဲ သီ တကယ် ပျော်မြူးနေခဲ့တယ်လို့ မောင် ထင်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ မောင် အနားမှာမရှိဘဲ သီ ဘယ်လို ပျော်နိုင်မှာလဲ မောင်ရယ်။ ဘာကြောင့်ပဲ ပျော်ပျော် အဲဒီပျော်ရွှင်မှု ကို မောင်နဲ့အတူ ဖျာဝေခံစားခွင့်မရှိရင် ...၊ မောင်နဲ့အတူတူ မရှိခဲ့ရင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အပျော်ဆိုတာကို ပန်းနုသီ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ သို့နှလုံးသားဟာ မောင်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားအတွက်မှ ပူဇွေး လှုပ်ခတ်ရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပါဘူး။

သီဟာ မောင်အပေါ် သစ္စာစောင့်ထိန်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆိုတာကို သီ ပြောမပြလည်း မောင် ယုံကြည်နေဖို့ တော့ လိုမယ် မောင် ...။

သီဟာ နိုင်စွမ်းအပေါ် ရိုးသားသလား မရိုးသား ဘူးလားဆိုတာ သီ ရှင်းပြစရာမလိုဘဲ မောင့်နှလုံးသားနဲ့ ဝေဖန် ပိုင်းခြားပြီးတော့ အမှန်ကို မြင်စေချင်တယ်။

သို့ ပါးစပ်က နောက်ပြောင် စကားတွေ ဘယ် လောက်ပဲဆိုဆို၊ ထေ့ငေါ့ စကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ အရွဲ့တိုက်တိုက် သီရင်ထဲက အမှန်တရားနဲ့ မောင့် အပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာကို မောင် မြင်စေချင်တယ်။ ဝေးဝေးမှာ မရှာရပါဘူး မောင်၊ သို့မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့် ရုံနဲ့ မောင် မြင်နိုင်ပါတယ်။

၁၉၆ ၁ ပုညောင်

မောင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊
ဘယ်လို မိန်းမသားတွေနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ မောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ
ဖောက်ပြန်မယ့် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလို့ သိ စိတ်ချလက်ချ
ယုံကြည်နေသလို မောင်လည်း သို့ကို ယုံစေချင်ပါတယ်။ ယုံမယ်
လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ် မောင်ရယ် ...။

“အရမ်းချစ်တယ် မောင် ...”

သီက အိပ်ပျော်နေတဲ့ မောင် မျက်နှာကလေးကို
တစ်မိမိမိ ငေးနေပြီးမှ ဖွဖွကလေး မွေးကာ တိုးတိုးလေးပြော
လိုက်ပြီး မောင်ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်ကလေး တစ်ဖက် လှမ်းတင်
လျက် မောင်ပခုံးပေါ် ခေါင်းကလေးငဲ့မီရင်း မျက်ဝန်းတွေကို
မှေးမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မောင် အနားမှာ မရှိတဲ့ ညတွေမှာဆို ဒီလိုမျိုး
နွေးနွေးထွေးထွေး မှေးမှိခွင့်မရတဲ့အတွက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
မပျော်ဘဲ ခဏခဏ လန့်လန့်နိုးတတ်လွန်းလို့ မောင် ညအိပ်
ညနေ ခရီးမထွက်ရပါစေနဲ့လို့ သိ အမြဲ ဆုတောင်းနေခဲ့ရတာ။

မောင် အနားမှာရှိမှ သိစိတ်တွေ လုံခြုံနိုင်ခဲ့တာဟာ
မောင်ကို အလွန်အမင်း အားကိုးမှီတွယ်ခဲ့မိလို့များလား။

သီတို့ရဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာလေးကို ဘာ
အတွက်မှ မပြုပျက်စေရအောင် သီတို့ စောင့်ရှောက်ကြရအောင်ပါ
မောင် ...။



ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

(၂၄)



နောက် ဆယ်ရက် အကြာတွင် မောင် မွေးနေ့သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မနက်မှာ သီက အိပ်ရာနိုးနိုးချင်းပင် မောင်ရဲ့
နဖူးပြင်ကို အသာအယာ နမ်းမွေးလိုက်ရင်း ...

“ဟက်ပီးဘက်ဒေး ... မောင်”

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်တော့ မောင်က သို့ကို ဖွဖွ
ပြန်မွေးသည်။

“ဒီအနမ်းက မောင်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လား သီ”

“အမြဲတမ်း နမ်းနေကျ အနမ်းလေးတစ်ခုကို မွေးနေ့လက်
ဆောင်လို့ ပြောပြီး သီ အချောင်မခိုရက်ပါဘူး မောင်ရယ်၊
မောင်အတွက် ဒင်နာလက်ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။
မောင်မွေးနေ့ ညစာကို သီ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်တာ သို့
လက်ရာစစ်စစ်နဲ့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါ့မယ်ရှင်

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

မောင်က သူ့ကိုငုံမှီးကြည့်ရင်း ပြောနေသည့် သို့ကို နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... သို့လက်ရာ စစ်စစ်နဲ့ ကျွေးမွေးမယ်ဆိုရင်တော့ စားကောင်းပါစေလို့ပဲ ဘုရားတနေရတော့မှာပေါ့နော်”

“လူကို အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ ...”

“မောင်က သို့ကို အထင်မသေးပါဘူး၊ သိကသာ မောင့်ကို ရက်စက်တာ”

“သိ ဘာရက်စက်လို့လဲ ...”

“ဪ ... မောင် မွေးနေ့မှာမှ သို့လက်ရာကိုကျွေးမယ်ဆိုတော့ မရက်စက်ဘူးလား သိရယ်၊ သို့လက်ရာကို မောင် မသိတာလည်း မဟုတ်၊ စားဖူးတဲ့ အရသာကို လျှာဖျားမှာ စိမ့်နေအောင် သိထားတာဆိုတော့လည်း ဟဲ ဟဲ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း”

မောင် ရယ်သလို သိကပါ လိုက်ရယ်တော့ မောင်က သို့ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘာရယ်တာလဲ သိ ...”

“ရယ်ချင်လို့ ရယ်တာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ မောင် ကြည့်နေပါ၊ ညနေကျမှ သို့ဟင်းတွေကို စားပြီး မောင် ဖျားသွားစေရမယ်”

“ဒါဆို မစားတော့ဘူးနော်”

“အဲမယ် ... ဘာလို့လဲ”

“ဖျားမှာ ကြောက်လို့ ...”

“အဟင်း ... သို့ဟင်းက ကောင်းလွန်းလို့ မောင် လက်ဖျားခါသွားစေရမယ်လို့ ပြောတာပါ မောင်ရဲ့၊ ကြည့် ... မောင်နော်၊ သိ ချက်ကျွေးတာ မစားချင်လို့ လှည့်ပတ်ရှောင်နေတာ မဟုတ်လား”

မောင်က ရယ်လိုက်ရင်း သို့ကို လှမ်းဖက်လျက် ...

“သိ မခံချင်အောင် အလကား နောက်နေတာပါ သိရယ်၊ သိ ဘာချက်ချက် မောင်က မောင့်မိန်းမလက်ကလေးနဲ့ ထိတွေ့ ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းဆို စားပြီးသားပဲ၊ ဘာဟင်းမဆို သို့လက်နဲ့ ထိရင် မောင့်အတွက်တော့ နတ်သုခါပဲ ...”

“ပိုပြီ ...”

သိက မောင့်ကို ချစ်မျက်စောင်းကလေးသာ ထိုးလိုက်ရင်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိလေသည်။



(၂၅)



“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ ဆရာ ...”

မင်းဝဏ် ရုံးခန်းထဲ သို့ လှမ်းဝင်လာချိန်မှာ ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက သံပြိုင် ဆီးကြို ဆုတောင်းလိုက်ကြပြီး ဝန်ထမ်းကောင်လေးက သူ့ သက်ထဲသို့ ပန်းစည်းလှလှတစ်စီး လာထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ရုံးခန်း ထဲမှာ မိုးပျံပူဇော်မင်းများ၊ မဲကြိုးလှလှများ၊ Happy Birthday စာစာ ပန်းများဖြင့် အပြည့်အဝဆင်ထားပြီး သူ့စားပွဲပေါ် မှာတော့ ပန်းအိုး လှလှလေးတစ်လုံး တင်ထားပေးလေသည်။

သူ့က သူ့အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩလိုက် ကြည့်မိရင်း...

“သင့်ခံယူ... သင့်ခံယူ... အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟဲဟဲ ... ဒါဆို ညနေကျ မွေးနေ့ဒင်နာကို ဘယ်မှာ စီစဉ် လိုက်ရမလဲ ဆရာ ...”

ပုညခင် စားစုတ်တိုက်

“ဝိုး... မိုက်တယ်၊ ကိုကျော်လွင်ကြီး အားကိုးရတယ်”

ကျော်လွင်က လှမ်းမေးလိုက်တာမို့ အားလုံးက ဝိုင်း အော်လိုက်ကြသည်။

သူက အားလုံးကို လက်မြှောက်ပြလိုက်ရင်း...

“ဒီနေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ နောက်နေ့ကျမှ မင်းတို့ကြိုက် တဲ့ ဆိုင်မှာ ဒင်နာ လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဒီနေ့က ကိုယ့်အမျိုး သမီးအတွက် သီးသန့်လေ ...၊ ညနေ ဒင်နာကို သူ့ကိုယ် တိုင် စီစဉ်ပြီး စောင့်နေမှာ ...”

“ဝါး... Romantic ပဲ”

ဝန်ထမ်းတွေက သံပြိုင်ပြောလိုက်ကြပြန်သည်။

“ခုတောင် ရုံးကို ခဏပဲလာတာ၊ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာ ထိုးပြီး အမျိုးသမီးဆီ စောစောပြန်ရမှာ ...”

ပုံမှန်အတိုင်းဆို သူက ခပ်တည်တည်နေလေ့ ရှိပေ မယ့် ဒီနေ့တော့ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ဆက်ဆံနေမိသည်။

ဒီနေ့အဖို့ သိရဲ့ မနက်ဦး အနမ်းကလေးက သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာအတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် တက်ကြွခြင်း အားအင်ကို ပေးလိုက်နိုင်သည်။

ဒီအချိန်မှာ သံသယတွေကိုလည်း သူမေ့ထားချင် သည်။ သို့ကို ယုံကြည်နေချင်သည်။ နိုင်စွမ်းအပေါ် ခပ်နုနုမှန် ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံနေမိတာကိုတော့ ခုထိ ပြင်လိုရန်မရှိသေး။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရင်ထဲမှာ ခုလုလုလေး တစ်ခုတော့ ရှိနေသလိုပင်။ သို့ရဲ့ 'ခိုင်စွမ်း ရှိရင် အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံပါတယ်' ဆိုသော စကားကိုတော့ သူ မေ့ဖို့ ကြိုးစားရတုန်းပင်။

မင်းဝဏ်သည် ရုံးသို့ရောက်ကတည်းက ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်နေ သည်။ ရုံးခန်းထဲက ကက်ဆက်ကို တိုးတိုးလေးဖွင့်ထားပြီး ခိုင်းထီး ဆိုင်ရဲ့ 'ဘီးကလေးကိုစီး' သီချင်းလေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လိုက် ဆိုနေမိသေးသည်။

သီချင်းဆိုရင်းကပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက သိနဲ့ သမီး ရည်းစား စဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သို့ကို စက်ဘီးနောက်မှာ တင်နင်းပြီး ပုသိမ်တက္ကသိုလ်နှင့် ကန်သုံးဆင့်သို့ ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတာကို မြင် ယောင် သတိရ ကြည်နူးလာခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က မင်းဝဏ်ကိုစောင့်ရင်း ကားပေါ်မှာ ထိုင် ငိုက်နေသည့် ဦးမြဆောင်ကြီးကို ထားပစ်ခဲ့ကာ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ဆီက စက်ဘီးကလေး ငှားပြီး သို့ကိုသွားခေါ်ခဲ့သည်။ သို့ကို စက်ဘီး ကယ်ရီယာခုံမှာ တင်နင်းနေရင်းက စက်ဘီးလက် ကိုင်ကို တမင်ရမ်း၍ လှုပ်ခါအောင် လုပ်လိုက်တိုင်း သီက အလန့် တကြားဖြင့် ကိုယ့်ခါးကို လှမ်းလှမ်းဖက်တတ်သည်။ သီ တစ်ခါ ဖက်လိုက်တိုင်း သူ့ရင်တွေ ဖြောင်းဆန်အောင် ခုန်ခဲ့ရတာကို ခုထိ မှတ်မိနေသေးသည်။

မင်းဝဏ်သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကြည်နူးနေ

ရင်းကပဲ အလုပ်တွေ လက်စသတ်၊ ကွန်ပျူတာ ပိတ်၊ စာရွက် စာတမ်းတွေသိမ်းဆည်းပြီး သူ ရုံးကပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ကျေးဇူးရှင် 'အာ' ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ ရင် ထိတ်စွာ ကိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အာ ...”



(၂၆)



“အမလေး... အမလေး... အံ့ဩစရာကြီးပါလား သီရယ်၊
ဒါတွေကို ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်တောင် ချက်တတ်သွား
တာလဲဟင်...”

ဒေါ်နုသည် စားပွဲဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ လှပစွာ ပြင်ဆင်
ထားသည့် ဟင်းအမည်ပေါင်းများစွာကို ငဲ့ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်
သူ ပြန်ဖိကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သီက အလှလိုထားသည့် မုန့်လာဥနီလေးတွေ၊
သခွားသီးလေးတွေကို ပုစွန်ဟင်းပန်းကန်ပြားဝိုင်းရဲ့ ဘေးနှုတ်ခမ်း
သား ပတ်ပတ်လည်မှာ စီရီအလှဆင်နေရင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မောင့် မွေးနေ့ကျရင် သီကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးချင်လို့
ဟင်းချက်သင်တန်း သွားတက်ထားတာပေါ့ ဒေါ်နုရဲ့...”
မောင် အစားကောင်းကြိုက်တာလည်း ဒေါ်နု အသိပဲလေ၊
သူက ခုလောက် ပိုက်ဆံမရှိခင်ကတည်းက ကားကောင်း

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ကောင်း မစီးရရင် နေပစေ၊ အစားကောင်းစားရပြီးရော
ဆိုတဲ့ လူမျိုး၊ ရည်းစားဘဝက သိနဲ့ ချိန်းတွေ့ရင်တောင်
သူ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဘာဟင်းနဲ့ စားလာတာ၊ ဘယ်လိုကောင်း
တာ ဆိုတာမျိုး ပြောပြောနေတတ်တာ၊ သီတို့အတူ ပုသိမ်
ကနေ ထွက်ပြေးလာကြတဲ့ ညနေက သူ့အိမ်မှာ သူ့နောက်
ဆုံးစားခဲ့တဲ့ ထမင်းတစ်နပ်အကြောင်း ထမင်းစားမကောင်း
တိုင်း အမြဲပြောပြောပြီး စားမြုံ့ပြန်နေတတ်တာ၊ သူက
ဟင်းတွေအားလုံးထဲမှာမှ ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို အကြိုက်ဆုံးမို့
လို့ ဒီနေ့ ပုစွန်ထုပ် အကြီးကြီးတွေ ရှာဝယ်ပြီး အထူး
စပါယ်ရှယ် ပုစွန်ဟင်း ပြင်ဆင်ထားတာလေ...”

“ပုစွန်ဟင်းက လှလည်းလှ၊ မွှေးလည်းမွှေး၊ မောင်မင်းဝဏ်
တော့ ဒါတွေကို သီကိုယ်တိုင် ချက်မှန်းသိရင် အံ့ဩလို့
ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ သီကရော မောင်မင်းဝဏ်
အစားကောင်းကြိုက်မှန်း သိရက်နဲ့ အရင်က ဘာလို့ ဒီလို
သင်တန်းတက်ပြီး ချက်ပြုတ်မကျွေးခဲ့တာလဲ...”

“ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ ဒေါ်နုရယ်၊
ပိုက်ဆံရှိအောင် ကြိုးစားနေတုန်းကလည်း သူ့မှာ အိမ်ကပ်
ရတယ်လို့ကို မရှိပါဘူး၊ တစ်လလုံးနေမှ အိမ်မှာ လေးငါး
နပ်ပဲ ထမင်းစားရတာ၊ သီကလည်း တတ်သလောက်
မှတ်သလောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးတာပါပဲ၊ သီ ချက်တာတွေ
က ခေတ်မမီဘူး၊ တောချက်တွေဆိုပြီး မောင်က အမြဲ
စားမဝင်ဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ သူ ပိုက်ဆံရှိလာတော့ တိုတယ်

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

တွေမှာ စား၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဒင်နာချိန်းစား အဲဒီလို လျှောက်စားနေတာပဲ။ ဒေါ်နုရောက်လာတော့ ဒေါ်နုလက် ရာကို သူ သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နု သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ... သူက အိမ်မှာ ထမင်းစားရတဲ့ အနပ်က နည်းတော့ သိလည်း သူ့အတွက် ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ အာရုံမရှိ တော့ဘူး၊ သူ့မွေးနေ့နားနီးတော့မှ သူ့အတွက် ဘာလေး လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင် အချက်အပြုတ်သင် တန်း တက်ထားပြီး သူ့မွေးနေ့မှာ သူ့ကို အံ့ဩသွားအောင် လုပ်ဖို့ အကြံရသွားတာ”

“သို့အကြံက ဒေါ်နုကို အလုပ်ပြုတ်စေမယ့် အကြံပဲ၊ တော် ကြာ မောင်မင်းဝဏ်က သိုလက်ရာမှ သိုလက်ရာဖြစ်သွား ရင် ဒေါ်နုအတွက် အလုပ်မရှိတော့ဘဲ နေပါဦးမယ် သိ ရယ်”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဒေါ်နုကို သိက ဘယ်တော့မှ အလုပ် မဖြုတ်ဘူး၊ သိ ချစ်လို့ကို ဒေါ်နုကို သိအနားမှာ အမြဲ ခေါ်ထားမှာ ... ဒေါ်နုကြီး အသက်ကြီးလို့ ဘိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်သွားရင် သိက ပြန်ပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးဦးမှာ ... ”
“ချစ်စရာကောင်းတာဟယ် ... ”

ဒေါ်နုက မချင့်မရဲစိတ်ဖြင့် သို့ပါးတစ်ဖက်ကို လှမ်း ဆွဲညှစ်မိတော့ သိက ရယ်မောလေသည်။ သိ ရယ်မောတိုင်း အပျို ပေါက်ကလေးလို ချစ်စဖွယ် နုနယ်သွားတတ်တာမို့ ဒေါ်နုက သို့ မျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သူ့ငွေးကတော်

ဆိုပေမယ့် ဟိတ်ဟန်မရှိတဲ့ ဒီပုံစံလေးကိုပဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရ တာလေ။

“သီ ... ခုကတည်းက ဟင်းတွေ ပြင်ထားတော့ တော်ကြာ မောင်မင်းဝဏ် လာရင် အေးစက်ကုန်ဦးမယ်”

သိက နာရီတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“လာတော့မှာ ဒေါ်နုရဲ့၊ ခု ၆ နာရီခွဲဖို့ ၂ မိနစ်ပဲ လိုတော့ တယ်၊ ၆ နာရီခွဲ နောက်ဆုံးထားပြီး ရောက်လာမှာတော့ သေချာတယ်၊ သူ့ရောက်တာနဲ့ အသင့်စားရအောင်လေ ... ၊ သူ ရေချိုးဦးမယ်ဆိုရင်တော့လည်း မိုက်ခရိုဝေ့ဖ်ထဲ ထည့် ပြီး ပြန်နွေးလိုက်ရုံပဲ၊ အမှန်ဆို သိ သူ့ဆီက အချိန်ကို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တောင်းထားတာ၊ တစ်နေ့လုံး သို့အနားမှာ နေစေချင်တာ၊ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့မှာက အလုပ်တွေနဲ့ဆို တော့ သိ လောဘမကြီးတော့ပါဘူး၊ ညနေ ထမင်းစားချိန် အမိ ပြန်ရောက်ရင် တော်ပြီလို့ပဲ သူ့ကိုပြောလိုက်တာ၊ ရုံးဆင်းချိန် ပြန်မရောက်တာတောင် သိ သူ့ကို ငွေမယူ တော့ဘူးလေ”

“သီ အဲဒီလိုလေး သဘောကောင်းတော့ မောင်မင်းဝဏ် လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ကွယ်၊ သီ အရွဲ့တိုက်ရင် ဒေါ်နုလည်း စိတ်ညစ်တယ် ... ”

“တူတူ ... တိတိ”

သိနဲ့ ဒေါ်နု စကားပြောနေတုန်းမှာ ထမင်းစားပွဲ ဆားက စင်လေးပေါ်မှာ တင်ထားသော သို့ဖုန်းက အသံမြည်လာ

တာမို့ သီက လှမ်းယူကိုင်လိုက်သည်။ မောင့်ဆီက ဖုန်းမို့ သီက မြူးဖျစ်မြင့် ...

“ဟဲလို ... မောင်၊ ပြန်လာနေပြီလား၊ လမ်းမှာလား ...”
သို့ ထမင်းပွဲကတော့ ရယ်ဒီပဲ ဆရာ ...”

မောင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို ... မောင် ကြားရဲ့လား၊ ဖုန်းလိုင်းသိပ်မမီ ဘူးလား ...”

“သိ ...”

မောင့်ဆီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ခေါ်သံတစ်ခု ...။

“သိ ... ဆောရီး၊ မောင်လေ ...”

သိသည် ဖုန်းကိုင်ထားရင်းက ရုတ်တရက် အသက် ရှူကျပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းကိုင်သော လက်က ပို၍တင်းကြပ် သွားသည်။

“သိ၊ မောင် ... အခု အဘတို့ အိမ်မှာ၊ သိ ခိုက်ဆာရင် စားထားနဲ့လိုက်တော့နော်၊ မောင် နောက်ကျမှာမို့လို့”

“အိုခေ ... မောင်၊ ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ သို့အတွက် နောက်ဆံမတင်းပါနဲ့၊ သိ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပဲနော် မောင် ...၊ သိ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

သီက မောင်ကို ပြေပြေလည်လည်ပြောပြီး ဖုန်းချ လိုက်သည်။ သို့သော် သိုရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်နေသည်။ ဝမ်း နည်းတာလား ...၊ ဒေါသဖြစ်တာလား ...။ သို့ကိုယ်သိလည်း မဝေခွဲနိုင်ပါ ...။ ကျေးဇူးရှင်ဆီ သူသွားတာကို ကျေနပ်သင့်ရက်

နဲ့ သီက သဘောထားသေးသိမ်စွာ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေခဲ့တာ လား ...။

“မောင်မင်းဝဏ်က ဘာတဲ့လဲ သိ ...”

“နောက်ကျမှာမို့လို့ စားနဲ့လိုက်တော့တဲ့ ...”

သီက တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ပြီး ဟည်းထအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းပွဲကြီးကို မမှိတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့် ရင်း ငြိမ်သက်နေတာမို့ ဒေါ်နုက သက်ပြင်းချမိဆဲ ...

“မမရေ ... ဒေါ်နုရေ ...”

“ဟော ... မောင်နိုင်စွမ်း လာတယ် ထင်တယ်”

အိမ်ရှေ့ဆီက နိုင်စွမ်းရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်နုက သို့ကို လှမ်းပြော၏။

ငြိမ်နေသော သီက ခုမှ လှုပ်ရှားလာကာ ...

“နိုင်စွမ်းကို ဒီခေါ်လိုက် ဒေါ်နု ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သိ ...”

“နိုင်စွမ်းကို ထမင်းခေါ်ကျွေးလိုက်မလို့ ...”

“ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလိုမဖြစ်ရမှာလဲ ...၊ ဟင်းတွေ ဒီလောက်အများကြီး မကုန်နိုင် မခမ်းနိုင်ဖြစ်နေတဲ့အတူတူ သူ့ကိုပါခေါ်ပြီး အတူတူစားလိုက်ကြတာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဒါ ... ဒါပေမယ့် ...”

“ဪ ... ဒေါ်နုကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ခေါ်လိုက်ပါ

ဆိုတာကို ... ဒေါ်နု မခေါ်လည်း သိပ်ခေါ်လိုက်တော့
မယ်၊ နိုင်စွမ်းရေ... မမ ဒီမှာ၊ ဒီကိုလာခဲ ...”

သီက နိုင်စွမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်နုမှာ
တော့ ရင်ထဲ မတင်မကျနင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ မောင်
မင်းဝဏ်အတွက် သီ အပင်ပန်းခံ ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို
နိုင်စွမ်းကို ကျွေးမယ်ဆိုတာ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ကျွေးတာလား၊ မောင်
မင်းဝဏ်ကို အရွဲ့တိုက်ချင်တာလားဆိုတာ ဒေါ်နု မခွဲခြားတတ်လို့
ပင်။

ဒေါ်နု စိတ်ထဲက ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ နိုင်စွမ်း
က ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ...

“ဟာ ... ထမင်းပွဲကြီးက စပါယ်ရှယ်ပါလား၊ ဆရာ
အတွက် မမ လက်စွမ်းပြထားတာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဆရာက ပြန်မလာဖြစ်တော့
ဘူးတဲ့၊ လာ ... မင်း မမတို့နဲ့အတူ ဝင်စားလိုက် ...”

“ဟာ ... နေ ... နေပါစေ မမ၊ မစားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်
တော်က ဆရာ ထမင်းစားပြီးရင် အချို့တည်းရအောင်
ဆရာကြိုက်တဲ့ စိန်တစ်လုံး သရက်သီးတွေ လာပေးတာပါ၊
ဆရာအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်သဘော
မျိုးလည်း ဖြစ်သွားအောင်ပါ”

“မင်း သရက်သီးကတော့ သူ နောက်နေ့စားလို့ရတာပေါ့၊
လာပါ ... ထမင်းအတူတူဝင်စားလိုက်၊ မမပြောတာ နား
ထောင်၊ ကဲ ... ဒေါ်နုရေ ထမင်းပွဲ ထပ်ပြင်လိုက်ပါဦး ...”

နိုင်စွမ်းက မငြင်းရဲတော့တာမို့ ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ရပေမယ့် ဆရာအတွက် ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို စားရမှာ
မဝံ့မရဲရှိလှပါသည်။

ဒေါ်နုသည်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် နိုင်စွမ်းဖို့
ထမင်းတစ်ပွဲ ထပ်ခူးပေးလိုက်ရသည်။

သီက နိုင်စွမ်း ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ ခပ်ခပ်
ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ...

“စား ... နိုင်စွမ်း၊ ဟင်းတွေ အများကြီးပဲ၊ ရော ... ဒါက
ပုစွန်ထုပ်၊ ဒါက ကြက်ကြွပ်ချိုချဉ်မွှေး၊ အားရပါးရစားနော်၊
ဒေါ်နုကြီးလည်း စားနော် ...”

ဟု ပြောနေသော်လည်း နိုင်စွမ်းမှာ စားရတာ မျိုးလို
မကျ။ ဒေါ်နု လည်ပင်းထဲမှာလည်း ခပ်နင်နင် ရှိလှလေသည်။



(၂၇)



မင်းဝဏ်သည် တသောသော ရယ်မောပြောဆို စားသောက်နေကြသော စားသောက်ပွဲအလယ်မှာ ထိုင်နေရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် ထွက်လာခဲ့သည်။ စောချွေးဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ မယားစော ကပ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားတော့ မသိချေ...။

သို့လေသံကတော့ သူ့ကို အမှန်တကယ် ချွေးပြန်စေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ရတယ် မောင် ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ သို့အတွက် နောက်ဆံမငင်ပါနဲ့၊ သီ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပဲနော် မောင်၊ သီဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဟူသော စကားသံဟာ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အေးစက်ခြောက်ကပ်လျက် ရှိတာကို သူ မခံစားမိဘဲ မနေ ...။ သီ တင်းသွားပြီဆိုတာကို သူ သဘောမပေါက်ဘဲ မနေချေ ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သို့အပေါ်မှာ သူ တော်တော် လွန်ခဲ့ပြီလား ...။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့မှာမှ ဘာဘာက ဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့တာဟာ သူ့အတွက် ကံမကောင်းမှု တစ်ခုလား ...။ ဘာဟာ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းမှုများစွာကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူမို့ ဘာဘာက တစ်ခါတစ်ရံ ပေးတဲ့ ကံမကောင်းမှုတွေကို သူ လက်မခံလို့ မဖြစ်ချေ။

သူက ဘာလို့ တရိတသေ ခေါ်ရတဲ့ ဦးဖေအောင်နဲ့၊ သူက အမေလိုခေါ်ရတဲ့ ဘာဇနီး ဒေါ်ကလျာဝင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဟုတ်၊ မိဘသဖွယ်လည်း ဟုတ်တာမို့ သူက အမြဲ လေးစားတန်ဖိုးထားကာ သူတို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးလေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။ သူတို့က လှမ်းခေါ်ရင်လည်း ကိုယ့်မှာ ဘာကိစ္စပဲ ရှိရှိ ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီး လာရိုးထုံးထုံး ရှိခဲ့ပါသည်။

စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်မှု ရဖို့ သူ ကြိုးစားနေခဲ့ချိန်က ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း လူကြီး သူမတွေကို သူ့အနေနဲ့ အောက်ကျိုနဲ့ခံရတာတွေ ရှိပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ထိုအကြောင်းအရာများနဲ့ ခပ်ဆေးဝေးမှာ တသီးတသန့်လေး ထားခဲ့တာမို့ သိက မင်းဝဏ်ရဲ့ စီးပွားဘက် အသိုက်အဝန်းက လူတွေနဲ့ မရင်းနှီးခဲ့ပါ ...။

“မောင်မင်းဝဏ် မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား ...”

ဘာဘာက လှမ်းမေးတာမို့ သူက ကြိုးစားပြုံးရရင်း “ကောင်းပါတယ် ဘာဘာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အေး... အေး... ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ကွ၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းရင် ချမ်းသာမှုဆိုတာလည်း အလကားပဲ”

“မင်းဝဏ်ရေ... မင်းဘာဘာကတော့ ခုတလော လူတွေ့တိုင်း အဲ့ဒီစကားပဲ ပြောပြောနေတာ...”

“ပြောဆို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာတာ ကိုးကွ၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာကလည်း ခုတလော ပိုဆိုးလာလို့ ဘန်ကောက်က ဆေးရုံကို ပြန်သွားပြရဦးမယ်၊ မင်းဝဏ်... မင်းကိုပဲ ခေါ်သွားရတော့မှာပဲ၊ ရှေ့လထဲ လောက် ထွက်ဖို့ စီစဉ်ဦးနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဘာဘက သူ့စဉ်သည်တွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်

လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်မှာ သားသမီး မရှိတော့ ဒီကလေးကိုပဲ သားအရင်း လို့ သဘောထားပြီး အားကိုးနေရတာဗျ၊ ကျွန်တော် အငြိမ်းစား ယူပြီးပေးမယ် အိမ်ကို အဝင်အထွက်မပျက်၊ အကူအညီ မပျက်တာဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တာ၊ အင်မတန် သဘောထားပြည့်တဲ့ ကလေးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျွပ်သားကို စောင့်ရှောက်ဦးနော်၊ ခုကတည်းက အပ်လိုက်တယ်”

“ဦးပေအောင် အာမခံတဲ့လူဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘယ်တုန်းကများ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ နှောင့်နှေးဖူးလို့လဲဗျာ...”

နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီများနှင့် ချိတ်ဆက်

နေသော ကုမ္ပဏီများ ပိုင်ရှင်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ဘာဘကြောင့် သူရဖို့ သေချာခဲ့သည်။ သူ့ကို စခေါ်ကတည်းက ဒီလိုလူတွေနဲ့ ဆုံတွေ့စေလို၍ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် စဉ်းစားပေးသော ဘာဘကို သူ ဘယ်လို ငြင်းဆန်ရဲမည်နည်း။

သို့သော်... ခုတစ်ခါတော့ သူက အရဲစွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့ခေါင်းကိုသူ လက်ဖြင့်ဖိကာ ရှုံ့မဲ့ ညည်းညူပြလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းဝဏ်...”

“ဟို... ကျွန်တော် ခုတလော ဒီလိုပဲ တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်း အရမ်းကိုက်ကိုက်လာတတ်တယ်၊ လူက ဖျားနာနေမကောင်း ဖြစ်တာမျိုး မရှိပေမယ့် ခေါင်းကတော့ ခဏခဏ ဒုက္ခပေးတယ်...”

“ဒါဆို မင်း ပြန်နားချင် နားလိုက်တော့လေ...၊ ဘာဘနဲ့ ဘန်ကောက်သွားရင် မင်းလည်း ဆေးစစ်ကြည့်ဦးပေါ့... “ဟုတ်ကဲ့ပါဘာ၊ အန်ကယ်တို့ အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ...”

“အိုခေ... အိုခေ... ဆီးယူ၊ take care”

သူ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်လေး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သီကတော့ သူ ပြန်လာတာကို အံ့သြနေမလား။ ပျော်ရွှင်လေမလား...။



(၂၈)



မင်းဝဏ်သည် အသံမသေးဘဲ အိမ်ထဲသို့ တိတ်တိတ်လေး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို သိ ဘွားခနဲတွေ့ပြီး အံ့သြသွားစေချင်လို့ပင် ...။

သိ ... ဘယ်မှာပါလိမ့်။

ခုလောက်ဆို ထမင်းစားခန်းထဲမှာပဲ ရှိဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။

သူက ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခြေဖုန်းရှည် လျှောက်လာပါသည်။

ထမင်းစားခန်းဝသို့ ရောက်လာချိန်မှာ သူ့ ရယ်သံ ချိုချိုလေးကို ကြားလိုက်ရတာမို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ရပ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ တံခါးဝအကွယ်လေးမှာ ရပ်တန့်လျက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သိရဲ့ အရယ်မျက်နှာ

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးကို ပထမ မြင်ရ၏။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးဝဘက်သို့ ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော နိုင်စွမ်းကို မြင်ရလေသည်။

သို့အကြည့်တွေက နိုင်စွမ်းဆီမှာ ...။

သိရဲ့ ရယ်မြူးသံကလေးက နိုင်စွမ်းရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ...။

သို့လက်တွေက ဟင်းခပ်စွန်းကို ကိုင်လျက် နိုင်စွမ်းရဲ့ ပန်းကန်ပေါ်မှာ ...။

သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်မသွားသေးဘဲ ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“စားလေ ... နိုင်စွမ်းရဲ့၊ မင်းဆရာဖို့ ချန်မနေနဲ့၊ သူက ဗိုက်ကားပြီး ပြန်လာမှာ၊ အိမ်ရောက်ရင် ဘာမှ ထပ်စားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရော ... အကုန်စားလိုက်”

သီက မင်းဝဏ် အကြိုက်ဆုံး ပုစွန်ထုပ်ကြီး တစ်ကောင်ကို နိုင်စွမ်း ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ပေးပြန်သည်။ အဲ့ဒီနောက် ...

“ဟယ် ... မောင်”

သီက ရုတ်တရက် ဆိုသလို ထမင်းစားခန်းဝမှာ ခပ်ကွယ်ကွယ် ရပ်တန့်နေသော သူ့ကို လှမ်းမြင်သွားကာ မျက်ခုံးကလေးပင့်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူက ဣန္ဒြေဆည်၍ ပြုံးရင်း ထမင်းစားပွဲအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ထမင်းစားပွဲထိပ်မှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

“မောင် အစောကြီး ပြန်လာတယ်နော်၊ သိက မောင် နောက်ကျမယ် ထင်တာ...”

သူက သိကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထမင်းစားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီ စေ့စေ့စိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေလိုက်ရင်း...

“ဟင်းတွေက စုံလိုက်တာ...၊ ဒါ သိကိုယ်တိုင် ချက်တာ လား...”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ သိကိုယ်တိုင် မောင့်ရဲ့ မွေးနေ့စားပွဲ ကြီးကို အပင်ပန်းခံပြီး စီစဉ်ထားခဲ့တာ...”

“ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ နိုင်စွမ်းအတွက်ပဲ ဖြစ် သွားတော့တာ မဟုတ်လား?”

သိက တစ်မျိုးတမည်ကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မောင် မလာတော့ဘူးဆိုလို့ နိုင်စွမ်းကိုပဲ ကျွေးလိုက်ရ တော့တာလေ...”

“နိုင်စွမ်းကတော့ ကိုယ့်ထက် ကံကောင်းသူပေါ့၊ ဘယ်လို လဲ... စားလို့မြိန်ရဲ့လား နိုင်စွမ်း?”

“ခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့... စားကောင်းပါတယ် ဆရာ”

နိုင်စွမ်းက ကမန်းကတန်း ဖြေရသည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဆရာနဲ့ မမ ပြောနေတဲ့ စကားတွေက ဒေါသမပါပေမယ့်၊ ပျော့ပျောင်းညင်သာပေမယ့် တစ်မျိုးကြီးတွေ ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစား ရသည်။ အပြုံးတွေကိုက ခနိုးခန့်လိုလို ဘာလိုလို၊ ဘာမှန်းကို မသိတော့ဘဲ သူသာ ကြားထဲက အနေခက်နေသည်။

စားပြီးသမျှတွေပဲ ပြန်အန်ထုတ်ပေးရတော့မလို သူ့ ရင်ထဲမှာ ပျို့နှင့်ချင်လာရလေသည်။

ဒေါ်နုခမျာလည်း မျက်နှာက ပျက်ချင်ချင်...”

နိုင်စွမ်းက မမနဲ့ ဆရာကို ပြောပြလည်လည်ဖြစ် စေလိုတာမို့...

“ဆရာ... မမက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကတည်းက ဟင်းချက်သင်တန်း သွားတက်ပြီး ဆရာအတွက် ဟင်းတွေ စီစဉ်ချက်ပြုတ်ထားခဲ့တာပါ!”

“ဟုတ်လား...၊ ကဲ... စား... စား... ဆက်စားကြလေ၊ ကိုယ်တော့ နည်းနည်း ပင်ပန်းလာလို့ သွားနားလိုက်တော့ မယ်”

မင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထမင်းစား ခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသည်။

အခန်းဝင်ဝနားရောက်တော့ တုံ့ခနဲရပ်ကာ ခပ်ပြုံး ပြုံး မျက်နှာဖြင့် နိုင်စွမ်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နိုင်စွမ်း...”

“ခင်ဗျာ... ဆရာ”

“ငါ့မိန်းမရဲ့ ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းကောင်းကို ပထမ ဦးဆုံး စားဖူးတာ မင်းပဲ နိုင်စွမ်း၊ ဒီနေ့ကို မင်း ကောင်း ကောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသင့်တယ်”

ဦးမင်းဝဏ်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင့်၍ ပြော လိုက်ပြီး လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

၂၂၀ ❀ ပုညခင်

နိုင်စွမ်းကတော့ အနေရခက်စွာ ကျန်ရစ်ပြီး ပန်းနု
သိကတော့ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခန်းခနဲ့ အပြုံးလေး တစ်ချက်
ပြုံးလိုက်၏။



(၂၉)



“ဒေါ်လေး ... နိုင်စွမ်း ရှိလား။”

“ဟော ... ခက်ဝါပါလား၊ လာ ... အတော်ပဲ၊ ဒေါ်လေး
လည်း သမီးကို တွေ့ချင်နေတာ”

နိုင်စွမ်း၏ မိခင် ဒေါ်တင်တင်က ခက်ဝါရဲ့ လက်
ကလေးကို ဆွဲကာ အနားမှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။

“သားက ခုတလော ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ မျက်နှာ
သိပ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေး မေးကြည့်တော့
လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ ငြင်းနေတယ်၊ သမီးပဲ သူ့ကို
တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေး မေးကြည့်စမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး၊ သမီး မေးကြည့်ပါ့မယ်”

“အေး ... အေး ... ဒါဆို ဒေါ်လေး ခြံထဲခဏဆင်းပြီး
ပန်းပင်လေးတွေ ရေလောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးတို့ချင်း
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး၊ သားက ရေချိုးနေ

တာ ပြီးပြီထင်တယ်။ သားရေ... ဒီမှာ ခက်ဝါ လာတယ်
ဟေ့ ...”

ဒေါ်တင်တင်က အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်
ပြောပေးခဲ့ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

ခဏနေတော့ နိုင်က အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။
“ခက်ဝါ ... ရောက်နေတာကြာပြီလား၊ ဆောရီး ... ငါ
ရေချိုးတာ ကြာသွားတယ်”

“ခက်ဝါ ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး နိုင်ရဲ့ ...”

ခက်ဝါက နိုင်မျက်နှာကို ငေးရင်း နိုင်မေမေထင်
တာ ဟုတ်သလိုလိုဟု တွေးမိသည်။ ရေချိုးပြီးစမို့ နိုင်မျက်နှာက
လတ်ဆတ်ကြည်သန့်နေသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး
သည့် အရိပ်အယောင်တွေကို တွေ့နေရသည်။ နိုင်မျက်နှာဟာ
အရင်လို စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတာမျိုး မဟုတ်
တာတော့ သေချာသည်။

“ငေးလှချည်လား ခက်ဝါ၊ ငါ့ရပ်က ပိုလှနေလို့လား ...”

နိုင်က ခက်ဝါကို မေးလိုက်ရင်း ခက်ဝါ ဆားခုံမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခက်ဝါက နိုင်ဘက်သို့ တစောင်းလေး လှည့်
ထိုင်ကာ နိုင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိရင်း ...

“နင့်မျက်နှာက တစ်မျိုးပဲ နိုင် ...၊ နင် တစ်ခုခုအတွက်
စိတ်ညစ်နေသလားဟင် ...၊ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ ငါ ခံစားမိတယ် ...”

နိုင်စွမ်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

“နင် ငါ့စိတ်ကို ဖတ်တတ်သားပဲ ...”

“ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ကို မဖတ်တတ်တဲ့အထိတော့ ငါမတုံး
ဘူးလေ နိုင်ရဲ့ ...၊ ချစ်သူဆိုတာ ရင်ဘတ်ချင်းနီးပြီးသား”

“ခက်ဝါ နင်ဟာလေ လူပုံကြည့်တော့ ရိုးရိုးနဲ့ ပါးလိုက်တာ
လှုပ်နေတာပဲ၊ ပြီးရင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကလည်း
အနှစ်တွေချည်းပဲ၊ ဟိုတစ်ခါ နင်ပြောဖူးတဲ့ စကားလေးကို
ငါ ခုထိ ရင်ထဲစွဲနေတယ် ...”

“ဘာစကားလဲ ...”

“ပါးစပ်က ကဗျာဆန်နေမယ့်အစား ရင်ထဲက ယုံကြည်မှု
တွေ မြင့်မားနေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား တဲ့ ...”

ခက်ဝါက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နိုင် ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ခက်ဝါ စကားကို ခုလိုမျိုး နိုင်ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ထား
ပေးလို့ပေါ့ ...”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါရဲ့ လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ခက်ဝါရယ်၊ နင်နဲ့တွေ့ရတာ ငါ့စိတ်တွေတောင် ပြန်
ကြည်လာတယ်”

“လက်ကို လွှတ်ဦး နိုင်၊ ဒေါ်လေး ရှိနေရက်နဲ့ ငါတို့ချင်း
တရင်းတနီးနေရင် လူကြီးကို မလေးစားသလို ဖြစ်နေဦး
မယ်”

“အေးပါ ... ဆော့ရိုး၊ နင့်အပြောလေးကို မချင့်မရဲဖြစ်သွားလို့ အမှတ်တမဲ့ စိတ်လွတ်သွားတာ ...”

နိုင်က ခက်ဝါ လက်လေးတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“နင့် ဘာတွေစိတ်ညစ်နေတာလဲဟင် နိုင်၊ အလုပ်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ ...”

နိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ခုနောက်ပိုင်းမှာ ဆရာ ငါ့ကို ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ၊ အရင်ကဆို ဆရာက ငါ့ကို ညီတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးနွေးထွေးတယ်၊ အားကိုးယုံကြည်တယ်၊ ခုနောက်ပိုင်း ကျတော့ ဆရာ အရမ်းပြောင်းလဲသွားတယ်၊ ငါ့အပေါ် အေးစက်စက်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ အရင်လို မပျော်တော့ဘူး ...”

“နင့်ဘက်က ဘာအမှားများ ရှိခဲ့လဲ ... ပြန်စဉ်းစားပါဦး နိုင် ...”

“ငါ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခုပဲ ...”

နိုင်က စကားမဆက်ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

“ပြောလေ နိုင် ...၊ နိုင် ခံစားရတာ မှန်သမျှ ခက်ဝါကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ ခက်ဝါ နိုင်ကို ဘာအတွက်မှ အပြစ်မတင်ပါဘူး ...”

“အဲဒီတစ်ခုက ငါလုပ်တဲ့အမှားလည်း မဟုတ်ဘူး ခက်ဝါ။

မမက ငါ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတယ်၊ အရေးပေးတယ်၊ အဲဒါကိုများ ဆရာ မကြိုက်တာလား မသိဘူး”

“တခြား ဘာအမှားမှ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ နင်ထင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ် နိုင် ...”

“မမ ငါ့အပေါ် ရိုးသားတာတော့ ငါယုံတယ် ခက်ဝါ၊ ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ မမရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မရိုးသားတဲ့ အရိပ် အယောင်မျိုး မရှိဘူး၊ မမနဲ့တွေ့စတုန်းကတော့ မမ ငါ့ကို ဆက်ဆံတာ ရင်းနှီးလွန်းတော့ ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးပဲ၊ သတိလေးနဲ့ နေနေမိတယ်၊ နောက်တော့မှ မမနဲ့ စကားတွေ ပြောဖြစ်တော့မှ မမစိတ်ရင်းကို နားလည်လာတာ၊ သူက အရမ်း ကလေးဆန်တယ်၊ မရင့်ကျက်ဘူး၊ နောက်တီး နောက်တောက် လုပ်တတ်တယ်၊ ဆရာအပေါ် အရမ်းချစ်ပေမယ့် သူ့အလိုမကျရင် အရွံ့တိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ စိတ်ကလည်း ထိခိုက်ခံစားလွယ်တယ်၊ သူက ပညာလည်း သိပ်မတတ်ရှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်ပြီး သူဌေးကတော် အသိုက်အဝန်းထဲလည်း ဝင်ဆံ့အောင် မနေဘဲ အထီးကျန်နေတာလေ ...၊ ငါ့ကိုကျတော့ သူ့အဖော်သဟာ် လို သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေလို တရင်းတနှီးနဲ့ ခင်မင်အားကိုး ရှာတယ်”

“နိုင်ဆရာရဲ့ စိတ်ကရော ဘယ်လိုမျိုးလဲ ...”

“ဆရာကတော့ မမကို အရမ်းချစ်တယ်ဟ ...၊ အဲဒါ အရမ်းသိသာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမကတော့ ဆရာချစ်တာ

ကို သိပ်နားလည်ပုံ မရဘူး၊ ဆရာဘက်က တစ်ခုခု ပျက်ကွက်ရင် ဆရာကို သိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ငါ့ကို ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တယ် ...”

ခက်ဝါက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရင်းက ...

“နင်တော့ ပဲလှော်ကြားမှာ ဆားညပ်တဲ့ကိန်း ဆိုက်တော့မှာပဲ နိုင်၊ နင်သတိသာထားနေတော့၊ နင် အနေအထိုင် မတတ်ရင် နင်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြားညပ်ပြီး တရားခံ ပြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ပြဿနာပဲဟာ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ခက်ဝါ၊ အလုပ်ထွက်လိုက်ရမလား ...”

“နင်က ထွက်ချင်လို့လား ...”

“ထွက်တော့ ဘယ်ထွက်ချင်ပါ့မလဲဟာ၊ ဒီအလုပ်က အရမ်းလခကောင်းပြီး ငါ့အတွက် အဆင်ပြေတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာနဲ့ မမကိုလည်း ငါ့အစ်ကို အစ်မလိုမျိုး သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ‘စိတ်ရှည်သည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန်၊ လုပ်ရန် ဒီအလုပ်’လို့ နင့်ဘာသာ နင့်အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ စာကပ်ထားပြီး သတိလေး ကပ်ကပ်ပြီး ဆက်လုပ်ရုံပဲပေါ့ ...”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါ ရွတ်ပြတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို သဘော

ကျသွားကာ ...

“စိတ်ရှည် သည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန်၊ လုပ်ရန် ဒီအလုပ်၊ ဟားဟား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပဲ၊ နင်နဲ့ စကားပြောလိုက်တော့မှ ငါ့ စိတ်တွေ ကြည်သွားတော့တယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါ့ထက် ပိုကြည်သွားအောင် နင့်ကို မွေးမွေးတော့ တစ်ချက်ပေးချင်တယ်”

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ဒေါ်လေး လာပြီ”

“ဟာ ...”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းနောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါဘက်သို့ ယိမ်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ရင်း ...

“အမေရေ ... ကျွန်တော် ခုန ဝေချိုးလိုက်တာ နားထဲရေတွေဝင်ပြီး နာအူသွားလို့ ခက်ဝါနားကပ်ပြီး ခက်ဝါအသံကို မနည်း နားထောင်နေရ၊ ဟင် ... ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ခက်ဝါ ... နင်နော် ... နင်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...၊ ပြောတိုင်း ယုံတဲ့ ပုတ်သင်ညို”

အမေ တကယ်မလာမှန်း သိတော့မှ နိုင်စွမ်းက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းကုပ်လိုက်ရင်း ခက်ဝါကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်၏။ ခက်ဝါကတော့ နိုင်စွမ်းကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေလေသည်။



(၃၀)



မောင့်မွေးနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သီနှင့် မောင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

မောင်သည် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း ဖွင့် ထုတ်မလာတော့ဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့၏။

တကယ်တော့ သီက မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်ဖို့လည်း အလိုရှိသူပါ။ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်ချစ် ကြတဲ့အခါ ရင်ခန့်သံတွေ ပြန်လည် ပူဇွေးလတ်ဆတ်လာတဲ့ ခံစား ချက်ကလေးကိုလည်း တမက်တမော ရှိခဲ့ရသူပါ။

သို့သော် လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ မောင်ကလည်း သို့ကို စမချော၊ သီကလည်း မောင့်ကို စမချောဘဲ နှစ်ယောက် အပြိုင် အိုက်တင်ခံလျက် ရှိကြသည်။

မောင့်မွေးနေ့မှာ မောင် နောက်ကျမယ်ပြောပြီးမှ

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

စောစော ပြန်လာတဲ့အခါ သီ ဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်ဆိုတာ မောင် သိပါရဲ့လား။

သို့သော် မောင်က သို့အပျော်တွေကို ဥပေက္ခာပြု လျက် နိုင်စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခနိုးခန့် စကားတွေသာ ပြောသွား ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ နိုင်စွမ်းကို ထမင်းခေါ်ကျွေးလိုက်တာ ဟာ သို့မှာယွင်းမှုမှ မဟုတ်ပဲ။ မောင် ပြန်လာမယ်လို့မှ သီ မသိ ခဲ့တာပဲ။ သီ မပျော်တဲ့အချိန်မှာ သီ ခင်မင်တဲ့ သူတစ်ယောက် နဲ့ စကားပြောရင်း သို့ ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ပြောပျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ ခိတာ သို့အများလား။

သီသည် တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းရင်း၊ အမျိုး မျိုး တွေးတောရင်း၊ မောင့်ရဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံမှုကို ရင်ဆိုင် ရင်း နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးနောက် တစ်ခုသော မနက် ခင်းတွင် ပြက္ခဒိန်ရှေ့မှာ ရပ်မိခိုက် နောက် ၅ ရက်ကြာလျှင် သိတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို ရောက် ပြီပဲဟု သတိရလာခဲ့သည်။

သို့သော် သီတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လတ်တလော ဆက် ဆံရေးကြီးက အနည်းငယ် အေးစက်လျက်ရှိတာမို့ နှစ်ပတ်လည် နေ့ကျရင်ကော နွေးထွေးလာပါဦးတော့မလားဟု သီက စိုးရိမ်မိ သေး၏။

မောင့်ကို သိပ် စချောလိုက်ရင် ကောင်းမလား ...။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

သီက ဝေဝေဝါအတွေးလေးနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ ဒေါ်နုရီရာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်နု ...”

“ဪ... သီ နိုးပြီလား။ မောင်မင်းဝဏ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဂေါ်ဖ်ရိုက်ဖို့ စောစောထွက်သွားလေရဲ့။ ဂေါက်ကွင်းကနေ ရုံးကိုဆက်သွားမယ် ပြောတယ်။ နိုင်စွမ်းကတော့ ဒီရက်ပိုင်း သီ အပြင်မထွက်တော့ ရုံးက ကားတွေကို ပြင်ဆင်စစ်ဆေး မှုလေးတွေ လုပ်ပေးနေတယ် ပြောတယ်။ သီ သွားစရာ ရှိရင်တော့ ပုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါတဲ့”

“ဒေါ်နု ...”

“ဟင် ... ပြောလေ သီ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ ...”

“အင်း ... ပြောလေ”

“ဟိုလေ ... သီ မောင်ကို စချော့လိုက်ရင် ကောင်းမလား လို့”

သို့ရဲ့ တိုင်ပင်ပုံကလေးက ရှက်စနိုးလိုလို မဝံ့မရဲ လိုလို ကလေးဆန်ဆန် ပုံစံမျိုးလေးမျိုး ဒေါ်နုက ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်မိရင်း ...

“ဪ... သီရယ် ... ကောင်းတာပေါ့၊ လင်မယားဆိုတာ ဘယ်သူက အလျှော့စပေးတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ မလိုအပ်ဘဲ မာနတွေ မထားတာ ကောင်းတာပေါ့၊ သီတို့

နှစ်ယောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ် ကြရင် ဒေါ်နုလည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့”

“နောက် ငါးရက်ဆိုရင် သီတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည် နေ့လည်း ရောက်တော့မှာ ဆိုတော့လေ ...”

“အေးလေ ... အေးလေ ကောင်းတာပေါ့၊ အဲ့ဒီနေ့ မတိုင် ခင် အဆင်ပြေသွားတော့ အဲ့ဒီနေ့ကျ ပိုပျော်ရမှာပေါ့၊ မြန်မြန်သာ ချော့လိုက်တော့နော် ...”

ဒေါ်နုကလည်း တိုက်တွန်း၏။ သီကလည်း ပိုအား ရှိသွားကာ ညနေ မောင်ပြန်လာရင် ဘာစကားလေးပြောပြီး ဘာ အပြုအမူကလေးနဲ့ စချော့ရင် ကောင်းမလဲဟု သီချင်းလေးညည်း ရင်း စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

ညနေ မောင် ပြန်လာချိန်နီးတော့ သီရင်တွေ ခုန် လာသည်။ ရေမိုးချိုးကာ မောင့်အကြိုက် သနပ်ခါး ရေကျလေး လိမ်းပြီး ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြန့်ချထားတာမို့ သီကိုယ်ပေါ်မှာ ရှန်ပူနံ့ကလေးနှင့် သနပ်ခါးနံ့လေးက ရောထွေး မွှေးပျံ့နေသည်။

“တီ ... တီ ...”

ခြံရှေ့ဆီက ကားဟွန်းသံကြောင့် သီက အပေါ်ထပ် မှ အပြေးကလေး ဆင်းလာသည်။ မောင် ပြန်လာပြီလေ ...။

သီက အိမ်တံခါးဝမှာ နဲ့နဲ့လေး မှီရပ်ပျောက် ခြံ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မင်းဝဏ်သည် ကိုယ့်ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသည်နှင့် ကိုယ့်နံဘေးက အိတ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်မိသေး၏။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဒီအိတ်ကိုပဲ ငဲ့ကာ ငဲ့ကာ ကြည့်လာခဲ့သည်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ သို့အတွက် ဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် သူ့အတွက် ဝတ်စုံတစ်စုံ ပါလာပါသည်။ ရုံးက အပြန် MK မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ဝယ်လာခဲ့တာပင်။ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကျရင် ဝတ်ဖို့ ဝယ်လာခဲ့သော လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်စုံကလေး နှစ်စုံကို သီတွေ့ရင် ဘာများ ပြောလိမ့်မလဲ ... သိ ရယ်မောလေမလား။

မင်းဝဏ်သည် အိမ်တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝမှာ နွဲ့နွဲ့ကလေး မှီ၍ရပ်နေသော သို့ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ မိုးရွာခါနီး တိုက်လိုက်သော မုတ်သုန်လေကြောင့် သိုလှဲချည်စကလေး တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်သွားပုံက ကဗျာဆန်သလိုလိုနှင့် အလွန် ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

သိသည် မောင့်ကား ဝင်လာတာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရင်း ရင်တွေ ဘာတွေတောင် ခုန်လာသည်။ မောင့်ကို ဘယ်လိုလေးစောပြီး ဘယ်လို အပြုအမူကလေးနဲ့ မှုန့်လိုက်ရရင် ကောင်းမလဲဟု တွေးနေခိုက်မှာပဲ မောင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သိ စကားလုံး ရွေးချယ်လို့ မပြီးမီမှာပင် မောင်က သိထံသို့ လျှောက်လာရင်း မပြုံးတာ ကြာပြီဖြစ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ...

“ရှေ့ ... သို့အတွက်”

ဟု ပြောပြီး စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို သိထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သိ စချောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော နေ့မှာ မောင်က အရင် စခေါ်လိုက်တာမို့ သိက ပျော်သွားသော်လည်း အိုက်တင်ခံကာ ...

“ဘာလဲ ... မယူချင်ပါဘူး”

“မူမနေနဲ့၊ လာ ...”

မောင်က သို့ကို လှမ်းဖက်၍ဆွဲခေါ်လာသည်။ သိက မောင်နှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်လာရင်းက သိတို့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည့် ဒေါ်နုဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်လေး လှည့်ကြည့်လျက် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြခဲ့လေသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မောင်က သူယူလာသည့် အိတ်ကို သို့ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်ရင်း ...

“ကြည့်ကြည့်ဦး ... ကြိုက်ရဲ့လားလို့”

သိက သူ့အိတ်ထဲက ပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အနီရဲရဲ ယောက်ျားဝတ် စပို့ရှပ်နှင့် အဖြူဆွတ်ဆွတ် ခူးလောက် ဘောင်းဘီတို တစ်စုံ၊ မိန်းမဝတ် စပို့ရှပ် အနီရဲရဲလေးနှင့် ဘောင်းဘီတို ဖြူဖြူလေးက တစ်စုံ ...။

သိက အဝတ်အစားတွေကို ဖြန့်ကြည့်ရင်းက မောင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိရင်း ...

“မောင် ... ဒါတွေက ...”

“မောင်တို့ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကျရင် ဝတ်ဖို့လေ”

မောင်က သူ့နောက်စေ့ကို ပွတ်ကာ ရှက်စနိုးလိုလို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ပြုံးစေ့စေ့လေး ပြောလိုက်သည်။

သီက ရယ်ချင်လာကာ ...

“သီက ဒီလောက် ဘောင်းဘီတိုတိုကို ဝတ်ရမယ်ပေါ့လေ”

“အင်းလေ ... တစ်ခါတလေ အဲဒီလိုမျိုး ဟောရှောလေး ဝတ်တော့ ပိုပြီး နုပျိုသွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကျရင် မောင်နဲ့သီ ခရီးတိုလေးတစ်ခု တစ်ညအိပ် သွားမှာ၊ အရမ်း အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးတစ်ခု မောင် တွေ့ထားတယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့လည်း မဝေးဘူး၊ အဲဒီကိုသွားနားပြီး တစ်ညအိပ် ကြမယ်လေ ...”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

သီသည် မောင်ကိုကြည့်ရင်း အံ့သြပျော်ရွှင် ရယ်ချင် လာရတာမို့ အသံထွက်၍ပင်ရယ်မိသည်။ မောင်က သို့ကို မျက်လုံး ကြီး ပြူးကြည့်ရင်း ...

“ဒေါ်ပန်းနုသီနော်၊ ခင်ဗျား ကျွပ်ကို လှောင်တာလား”

“ထူးဆန်းလို့ပါ မောင်ရယ်၊ မောင် ဒီလိုတွေ စီစဉ်စိတ်ကူး လိမ့်မယ်လို့ သီမှ ထင်မထားတာ ...”

မောင်က ခပ်ရှက်ရှက်လေး ပြုံးလိုက်၏။

သီက အဝတ်အစားတွေကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါဆို အဲဒီနေ့ကျရင် သီနဲ့ မောင်က ဘောင်းဘီတိုဖြူဖြူ လေးတွေနဲ့ အင်္ကျီနီရဲရဲလေးတွေ ဝတ်ပြီး ငယ်မူပြန်ကြမှာ ပေါ့နော် ... ဟင်း ... ဟင်း”

ဟု မျက်စကလေး ပစ်၍ ပြောတော့ မောင်က ရှက် ရှက်နှင့် သို့ကို ပခုံးနှင့် လှမ်းတိုက်လိုက်သည်။

အဲဒီလို ရှက်နေတဲ့ မောင်မျက်နှာကို သီမှာ ကြည့် လိုမဝနိုင်ခဲ့ပါ။

မနက်ပြန် မောင် ခရီးထွက်ပြီး မင်္ဂလာ နှစ်ပတ် လည်နေ့ မတိုင်မီ အရောက်ပြန်လာမည်ဟု မောင်ပြောတော့လည်း အရင်တုန်းကလိုပဲ မောင် အချိန်မီ ပြန်မရောက်ခဲ့ရင်ဟု မတွေး ခဲ့မိပါ။

မကြာခင် ကျရောက်တော့မယ့် ကံကြမ္မာတစ်ခုကို လည်း သီ ကြိုမသိနိုင်ခဲ့ပါ။



ဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားကို တင်းလိုက်ကာ လေသံမာမာဖြင့် ...

“မောင်က ထုံးစံအတိုင်း ပျက်ကွက်ပြန်ပြီလေ။ သို့ကိုကတိတွေပေးပြီး ပျက်ကွက်ပြန်ပြီ ဒေါ်နုရဲ့ ...။ ဦးဖေအောင်အနားမှာ သူရှိနေမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ခုပဲ ဖုန်းဆက်သွားတယ်”

“သူလည်း မတတ်သာလို့ နေမှာပါ သိရယ်။ ဦးဖေအောင်နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာကို ချဲ့ဖို့ဆိုလား။ အဲဒီအတွက် ဘန်ကောက်က ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ပေးရတာ မဟုတ်လား။ ဆေးရုံကိစ္စဆိုတော့လည်း မပြီးပြတ်သေးဘဲ ဖွတ်ပြန်လာလို့မှ မဖြစ်တာ။ ကျန်းမာရေးကိစ္စဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ သိရယ် ...”

“ကျန်းမာရေးက တအား အသည်းအသန် ဆိုးဝါးနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သိတို့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ ပြီးမှ သွားလည်း ဖြစ်တာပဲ ...”

“ဦးဖေအောင် သွားချင်တဲ့အချိန်ကို လိုက်ပို့ရတာ မဟုတ်လား။ လူကြီးက သွားချင်တယ်ပြောတဲ့အချိန်မှာ ဟိုရက် ဒီရက် မရွှေ့ချင်လို့ နေမှာပေါ့”

“သူ တစ်သက်လုံး အဲဒီမိသားစုရဲ့ ကျွန်ဖြစ်မယ်မှန်းသာ သိရင် ခုလို ချမ်းသာအောင် မကြိုးစားခိုင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်နုရယ်၊ သို့မှတော့ အဲဒီနေ့လေးကို တွေးပြီး စိတ်ကူးသိခဲ့ရတာ။ သူက အဝတ်အစားတွေတောင် ဝယ်လာပေးပြီး

(၃၁)



“ဒေါ်နုရေ ... ဒေါ်နု ...”

“ဒေါ်နုရေ ...”

“ဒေါ်နု ...”

“ဒေါ်နု ...”

သိတို့ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့တွင် သိသည် မျက်ရည်လည်ရွှံဖြင့် ဒေါ်နုကို အော်ခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာနေပါသည်။

ဒေါ်နုက မီးဖိုချောင်ဘက်က အလန့်တကြား ပြေးထွက်လာကာ ...

“သိ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒေါ်နု ... မောင်က ... မောင်က ...”

“မောင်မင်းဝဏ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

သိသည် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုး

သို့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးခဲ့တာ၊ သူ ခေါ်သွားမယ့်နေရာက ဘယ်လိုနေရာမျိုးလေးလဲလို့ တွေးပြီး သီ ရင်ခုန်နေခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ အလကားပဲ ... အားလုံး အလကားပဲ၊ ရတယ်လေ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူလိုက်မပို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သွားလို့ရတယ်”

သီက အံကလေးကြိတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးတက်လာသည်။

ထို့နောက် သီသည် နိုင်စွမ်းထံသို့ ပုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို ... နိုင်စွမ်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

“မင်းကို မေးစရာရှိလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ကျရင် မင်းဆရာ မမကို ခေါ်သွားပို့ စီစဉ်ထားတဲ့ နေရာကို မင်း သိလား”

နိုင်စွမ်းဘက်က တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ သီက ရိပ်မိ

ကာ ...

“မင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ မမကို မညှာနဲ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်”

“ဒါဆို မမကို လိုက်ပို့ ... ”

“ခင်ဗျာ ... ”

“မမ အဲဒီကို သွားချင်တယ်၊ မင်း အခုထွက်လာပြီး မမကို လိုက်ပို့ပါ၊ နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့ ... ”

တစ်ဖက်က အဖြေမပေးခင် သီက ပုန်းချပစ်လိုက်သည်။

နိုင်စွမ်း ရောက်လာချိန်မှာ သီက အဝတ်နှစ်စုံ လောက် ထည့်ထားသည့် အိတ်ကြီးကြီးကို လွယ်ကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သီ၊ ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဒေါ်နုက အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် လိုက်မေးတာမို့ သီက ဒေါ်နုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သီ ဒီည ပြန်လာမအိပ်ဘူးနော် ဒေါ်နု၊ သို့ကို မျှော်မနေနဲ့၊ မောင် ပုန်းဆက်ရင်လည်း အမှန်အတိုင်းသာ ပြောလိုက်”

“သီ ... ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ ... ”

ဒေါ်နုက တုန်လှုပ်စွာ တားမြစ်လိုက်သည်။ သီက ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားဆီသို့ လျှောက်လာကာ ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မောင်းတော့ နိုင်စွမ်း ... ”



(၃၂)



ကန်ရေပြင်၊ မြက်ခင်းစိမ်း၊ မြေခိုလမ်းနှင့် တောအုပ်
စိမ်းစိမ်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သော ဘန်ဂလိုရဲ့ ဝရန်တာလေးတွင် ရပ်
တန့်လျက် အဝေးသို့ ဆွေးဆွေးမြည်မြည်လေး ငေးကြည့်နေသော
မမကို လှမ်းကြည့်ရင်း နိုင်စွမ်း သက်ပြင်းချရလေသည်။

ခံစားချက် ပြင်းထန်လွန်းပြီး ကလေးလည်း ဆန်လှ
တဲ့ မမဟာ ဆရာ ပြန်မလာနိုင်တာကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စိတ်ဖြင့်
အရွဲ့တိုက်လိုသဖြင့် ဒီနေရာကို တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့လေ
သလား...။ နိုင်စွမ်းကတော့ ဆရာ အထင်မှားမှာကို စဉ်းစားမိ
တိုင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးကာ စောချွေးတွေ ပြန်လာတတ်သည်။

သူဟာ ခက်ဝါ ပြောသလို မမနဲ့ ဆရာကြားမှာ
ပဲလျော်ကြား ဆားညပ်သလို ဖြစ်နေရပြီလား...။ ဆရာရဲ့ ဝန်တို
မှုကို နားလည်စွာ ဆရာအပေါ် အားနာရသော်လည်း မမရဲ့
တောင်းဆိုမှုကိုတော့ မငြင်းဆန်ရဲခဲ့ပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဆရာ ပြန်လာလို့ ဒီနေရာကို သူလိုက်ပို့မှန်းသာ
သိခဲ့ရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ...။ ဒီနေ့ကိစ္စဟာ ဆရာရဲ့ သံသယ
မီးတောက်ကို လောင်စာ ထည့်ပေးလိုက်သလိုမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်
ပါ။

နိုင်စွမ်းက သစ်အရိုင်းတွေကို သဘာဝပုံစံမပျက်
အောင် ဖန်တီးထားသည့် ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက မမထံသို့
လျှောက်လာခဲ့ပြီး...

“မမ...”

“အင်း...”

မမက သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ ညနေခင်းရဲ့ ဝါဖန်ဖန်
ကောင်းကင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ပြန်ကြရအောင်ပါ မမ...”

“မမ ဒီည မပြန်ဘူး နိုင်စွမ်း...”

“ဗျာ...”

သူ အံ့သြထိတ်လန့်သွားချိန်မှာ မမက သူ့ကို လှည့်
ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မင်းဆရာက ဒီနေရာလေးမှာ ဒီနေ့ တစ်ရက်ကုန်ဆုံးဖို့
စိတ်ကူးထားခဲ့တာဆိုတော့ မမ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်
တော့မယ်၊ သူ မပါပေမယ့်လည်း သူ ရည်ရွယ် စိတ်ကူး
ထားတဲ့ နေရာလေးမှာ မမ ရှိနေချင်တယ်၊ မင်းမမကို
ထားပြီး ပြန်ချင်လည်း ပြန်လို့ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မမကို

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူးဆိုလည်း ဘန်ဂလို ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်လိုရတယ်”

မမ စကားကြောင့် နိုင်စွမ်း တော်တော် အခက်တွေ့သွားခဲ့ရပါသည်။ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာက ရန်ကုန်နဲ့ ပဲခူးကြားက အင်းတကော်နားမှာ။ လူနေအိမ်ခြေတွေနဲ့လည်း ဝေးတဲ့နေရာ ...။ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ရွှေပြည်ရီဆော့ဆိုတာ ရေမြေ တောအုပ် သဘာဝအလှ ကျယ်ပြန့်သော်လည်း ဘန်ဂလိုနည်းနည်းပဲရှိတဲ့ ...။ အလွန် ဆိတ်ငြိမ် လူပြတ်တဲ့နေရာ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မမကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ဖူး စိတ်မချနိုင်ပါ။

မမ တည်းခိုနေတဲ့ ဘန်ဂလိုဟာ သာမန် အိမ်လေးတစ်လုံးစာလောက်တောင် ကျယ်ဝန်းပြီး အိမ်တစ်လုံးမှာ ရှိရမယ့် ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးပိုချောင်၊ ထမင်းစားခန်းတွေပါ အပြည့်အစုံပါဝင်တာမို့ မမက အိပ်ခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်အိပ်၊ သူက အပြင် ဧည့်ခန်းမှာ အိပ်လိုရမယ့် အထင်မှားစရာ အခြေအနေမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။

နောက်ထပ် ဘန်ဂလို တစ်ခန်းမှာကလည်း တည်းခိုနေသည့် သူတွေ ရှိနေတာမို့ တစ်ခန်း သီးသန့်ငှားလိုလည်း မရတော့။ တခြား ဘန်ဂလိုတွေကလည်း ဒီဘန်ဂလိုနဲ့ တော်တော် ဝေးလံပြီး အတွင်းပိုင်းကျနေသည်။ ဒီဘန်ဂလိုကတော့ လမ်းမနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမို့ ပိုပြီး နေပိုသင့်တော်သည်။

မမကတော့ နိုင်စွမ်းလို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးပုံ

မရဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောလိုက်တာပင်။ သူ့မှာတော့ ရင်ထဲလေးလံကာ အခက်တွေ့နေခဲ့ရပါသည်။

မမဟာ နိုင်စွမ်းကို မောင်တစ်ယောက်လို သဘောထားလျက် တရင်းတနီး သံယောဇဉ်ရှိသလို ယုံကြည်မှုလည်း ရှိတာကိုတော့ သူ သိပါသည်။ မမ ရိုးသားတာကို သူယုံသော်လည်း ဆရာ မယုံမှာ စိုးသည်။

မမက အပြေမလေးဘဲ ငြိမ်သက်နေသော နိုင်စွမ်းကို ကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းက မင်းဆရာ တစ်မျိုးထင်မှာကို စိုးရိမ်နေတာလား၊ စိတ်ချ...၊ မင်းဆရာက မမကို ယုံပြီးသား၊ သူပြန်လာရင် မမ ရှင်းပြလိုက်ရုံပဲ၊ တို့တွေက မောင်နှမတွေလို ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ရှင်းရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းပြန်ချင်လည်း ပြန်လိုရတယ်နော်၊ မမ တစ်ယောက်တည်း နေရဲတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့မင်းဆရာအကြောင်း တွေးရုံပဲပေါ့၊ မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ မင်းဆရာ အကြောင်းတွေ ပြောပြလို့ ရတာပေါ့ ...”

“မမတစ်ယောက်တည်းကတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မမကို ဒီလို နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှန်း သိရင် ဆရာလည်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါတော့မယ်”

ထိုစကားကို ပြောမယ့်သာ ပြောရမယ့် သူ့စိတ်

၂၄၄ ၃ ပုညဝင်

ထဲမှာတော့ ဇေဝေဝါ ဂွပ်ထွေးနေဆဲပင် ...။ မမ နားမှာ နိုင်စွမ်း မရှိရင် ဆရာ စိတ်ဆိုးမှာလား ... နိုင်စွမ်း ရှိရင် စိတ်ဆိုးမှာလား မသေချာပါ။ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းစူး အခြေအနေကြီးပါပင်။ မမက စိတ်ရှင်းပေမယ့် ဆရာက စိတ်မရှင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သံသယဝင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...။ ခုနောက်ပိုင်း ဆရာ ကိုယ့် ကို မကြည်တာကိုလည်း ကိုယ်က နားလည် ခံစားမိနေသည်။

ညနေခင်း ရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့တော့မှေးမှိန်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်သည် နီရာမှ ဝါ၊ ဝါရာမှ ညိုလာကာ ဝါပျော့သော နေရောင်သည်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ...။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်ရိသမ်းလျက်ရှိချိန်တွင် ဘန်ဂလို ဝရန်တာမှ မီးပွင့်ကလေးတွေ ခပ်ပျော့ပျော့ လင်းလာခဲ့သည်။

မမသည် ဝရန်တာကို လက်ထောက်၍ ရပ်တန့်နေရာမှ နိုင်စွမ်း ထိုင်နေသော ဝရန်တာ တစ်ဖက်ထောင့်စွန်းလေး ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် နိုင်စွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးရောင်ပျော့ပျော့ အောက်မှာ မမရဲ့ ညှိုးလျလျ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

သူက မမကို နှစ်သိမ့်လိုတာမို့ ...

“ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် ကျွိုက်ထိုက် ပြန်လာတဲ့နေ့က ဆရာနည်းနည်း ခေါင်းနောက်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ ဆရာနဲ့အတူ ဒီနေရာလေးမှာ ခဏဝင်နားဖြစ်တယ်၊ ဆရာက ဒီနေရာကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားပြီး မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကျရင် မမနဲ့ အတူလာမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ အစောကြီးကတည်းက ဒီဘန်ဂလိုကို ဘွတ်ကင်လုပ်ထားခဲ့တာပါ မမ၊ အခြေအနေကြောင့်သာ လွဲချော်ရပေမယ့် ဆရာက မမအပေါ် အလေးထားပြီး သေချာစီစဉ်ထားခဲ့တာပါ၊ ဆရာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမရယ်”

မမက ပျော့တော့ဆော့လေး ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မမက သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး နိုင်စွမ်း၊ သူနဲ့အတူ ရှိနေချင်တဲ့ အချိန်မှာ ရှိခွင့်မရလို့ ဝမ်းနည်းတာပါ၊ မမက အလွယ်တကူ စိတ်ဆိုးတတ်ပေမယ့်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ ပြုမူတတ်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ စိတ်နာ မုန်းတီးမိတာမျိုး မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ မမရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိနေတာက ယုံကြည်မှုပါ၊ မမ သူ့ကို အရမ်းယုံတယ်၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲရှိရှိ သူ မမအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာ မဖောက်ဘူးလို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တခြား မိန်းမတွေလို ယောက်ျားနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါစောင့်ကြပ်တာမျိုး၊ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကန့်သတ်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး ...”

“တစ်ခုပဲ ... သူ့ကို မမနားမှာ အချိန်ကြာကြာ ရှိစေချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပူဆာတာ စိတ်ကောက်တာ အလိုမကျတာလေးတွေတော့ ရှိခဲ့တယ်၊ မမအတွက် အချိန်တွေ အများကြီး ပေးစေချင်ခဲ့တယ်”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မမက ခဏငြိမ်သွားကာ အဝေးသို့ ငေးရီနေပြီးမှ
“မင်း ချစ်သူနဲ့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ်လို့
စိတ်ကူးထားလဲ နိုင်စွမ်း”

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက ခပ်ရှက်
ရှက်နှင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံလေး အသင့်တင့် စုမိရင်တော့ လက်ထပ်မယ်လို့
စိတ်ကူးထားပါတယ် မမ ...”

“ပိုက်ဆံ ... !”

မမက တစ်ခွန်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်
ဆတ် ညှိတ်လျက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အင်းလေ ... ပိုက်ဆံပေါ့၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ အရေးကြီးတာ
တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို မမ တစ်ခုတော့
မှာချင်တယ် နိုင်စွမ်း ... ၊ မင်း ပိုက်ဆံရှာတဲ့အခါ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ဆီက ကြီးမားတဲ့ အကူအညီမျိုးကို မယူမိပါ
စေနဲ့၊ အဲဒီလို ယူမိတာနဲ့ မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖြတ်
သန်းရမယ့် အချိန်တွေကို အဲဒီလူက ခြယ်လှယ်သုံးစွဲသွား
လိမ့်မယ် ... ၊

“မင်းဆရာဆိုလည်း သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ ဦးဖေ
အောင်ရဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ကိစ္စရော မမရဲ့ကိစ္စတွေရော လှည့်မကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊
အဲဒီအတွက် မမ ခဏခဏ နာကျင်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူး

ရှင်ရဲ့ ကိစ္စတွေမို့လို့ မငြိုငြင်သင့်တာကို သိပေမယ့် မမ
စိတ်က အမြဲ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ် ...”

အဲဒီညမှာ မမက ဆရာအကြောင်းတွေကို ပြောပြ
နေခဲ့သည်။ ဆရာနဲ့ သူမရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အမှတ်တရ အဖြစ်
အပျက်ကလေးတွေကိုလည်း ပြန်ပြောင်းပြောပြခဲ့သည်။ မမရဲ့
စကားတွေထဲမှာ ဆရာအပေါ် ချစ်စနိုး လေသံလေးတွေလည်း
ပါဝင်နေခဲ့သည်။

“လူပျိုတုန်းက မင်းဆရာရဲ့ ပုံစံကိုသာ မင်းမြင်ရင် အရမ်း
အံ့သြသွားမှာ နိုင်စွမ်းရဲ့ ... ၊ ခုပုံစံနဲ့ဆို လုံးဝ တခြားစိပ်၊
သူက အလုပ်ကိုလည်း လက်ကြောတင်းတင်း လုပ်ချင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မေးလိုက်ရင် အဖေလုပ်စာ ထိုင်စားမယ်
ဆိုတာချည်းပဲ၊ အချိန်တန်ရင် အဖေအမွေတွေ ရမှာဆိုပြီး
ဇိမ်ကျကျလေး ထိုင်စားချင်တဲ့သူမျိုးလေ ... ၊ သူ့ခမျာ
မမကို ယူတော့မှ အမွေလည်း အဖြစ်ခံရ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
လည်း ရှန်းကန်ရနဲ့ အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတာ ...”

ထိုစကားကို ပြောနေခိုက်မှာ မမရဲ့ မျက်နှာလေးက
အတိတ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားသလို ငယ်နု ပြုံးဖူးနေခဲ့သည်။

“မမတို့ အတူထွက်ပြေးလာတဲ့ ညကဆို မိုးတွေလည်း
အရမ်းရွာနေခဲ့တာ ... ၊ မမရော သူပါ အရမ်းကြောက်ခဲ့
ခဲ့ပေမယ့် သူက မကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မမကို
အားပေးနေခဲ့တာ ... ၊

“ရန်ကုန်ကို မြန်မြန် ရောက်ချင်ပါတယ် ဆိုမှ စက္ကောဆိပ်ကမ်းမှာ ဧကန်ကို မမီလိုက်ဘူးလေ၊ အဲဒီအချိန် တုန်းက ခုလို ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတားတို့ ဘုရင့်နောင်တံတား တို့ မထိုးရသေးတော့ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်ကနေ ရန်ကုန်ကို လာရင် ဧရာဝတီမြစ်နဲ့ လှိုင်မြစ်ကို ဧကန်နဲ့ နှစ်ခါဖြတ်ပြီးမှ ရန်ကုန် ရောက်တာ ...”

“အဲဒီညက မမတို့နှစ်ယောက် မြစ်ဆိပ်မှာ ထိုင်ရင်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ စိတ်ငြိမ်အောင် စက္ကူလှေ လေးတွေ လွှတ်နေကြတာ၊ နောက်ဆုံး လှေကလေး လွှတ် တော့ မမက မမ ပန်ထားတဲ့ ပန်းကို ဖြုတ်ပြီး လှေပေါ် တင်လွှတ်လိုက်တာ ...၊ အဲဒီအချိန်လေးကို သတိတရနဲ့ သူ ဒီအိမ်ဆောက်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ ‘ပန်းလှေစံအိမ်’ လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလေ၊ သူ့ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဒီနာမည်ပဲ ပေးခဲ့တာပေါ့ ...”

မမ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာခဲ့သည်။ မမက နာရီ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... မင်းဆရာအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ရတာနဲ့ မမရဲ့ အလိုမကျစိတ်တွေလည်း ပြေသွားပြီ၊ မမ သွားအိပ်တော့ မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ၊ အိပ်နပ်ပါ၊ ခဏနေမှ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်း မှာ ဝင်အိပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို ... ဂွတ်နိုက်ပါ”

မမက ဘန်ဂလိုထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ သူ ခက်ဝါ ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းလိုင်း က မမိချေ ...။ ဘန်ဂလိုမှာလည်း ဖုန်းမရှိ၊ ညဉ့်လည်းနက်ပြီမို့ သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ထိုင်ခုံရှည် တစ်လုံးပေါ်မှာ လဲ လျောင်း အိပ်စက်လိုက်လေသည်။



(၃၃)



မမတို့ ပန်းလှေအိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်
ဒေါ်နုက အရင်ပြေးထွက်လာကာ ...

“သီရေ ... မောင်မင်းဝဏ် ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ ...”

“ခုမနက်စောစော ဖလိုက်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ သိ ... ဒေါ်နု
ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ပြေပြေလည်လည် ပြောကြ ဆိုကြပါ
နော်”

ဒေါ်နုက တတွတ်တွတ် ပြောဆိုမှာကြားနေချိန်မှာ
ပဲ ဦးမင်းဝဏ်က အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆရာမျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ နိုင်စွမ်း ရင်ထဲ
တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါသဖြင့် တင်းမာနေတာမျိုး
လည်းမဟုတ်။ အေးစက်စက်နှင့် ရက်စက်တော့မည့်အသွင် ဆောင်

နေသည်။ မျက်နှာက ပြုံးသဲ့သဲ့ရှိပြီး မျက်လုံးတွေက စူးရဲတောက်ပ
နေသည်။

ဆရာက တံခါးဝမှာ မှီ၍ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းက
“သိ ပြန်လာပြီလား၊ မောင်လည်း မျှော်နေတာ”

ဟု ပြောရင်း မမထံသို့ လက်ကမ်းလိုက်သည်။

နိုင်စွမ်းက ဆရာဆီ လျှောက်သွားကာ ဆရာရှေ့
မှာ ခပ်ရိုရို ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ... မနေ့က ...”

“အိုခေ ... ကိုယ် သိပြီးပြီ နိုင်စွမ်း၊ ရှင်းပြဖို့ မလိုဘူး၊
ကိုယ် နားလည်တယ်၊ ကံ ... သိ မောင့်ဆီလာပါဦး၊ မောင့်
ဇနီး အပေါ် ပျက်ကွက်မိတဲ့အတွက် ခဏလေး ထွေးဖက်
နစ်သိမ့်ပါရစေဦး ...”

ဦးမင်းဝဏ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာ ရင်ဖွင့်
လျက် ဇနီးသည်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

သိသည် ထူးခြားနေသော မောင့်အပြုအမူကြောင့်
စိမ့်ခနဲ ကြောက်သလိုဖြစ်သွားရလျက် မောင့်ရင်ခွင်ဆီ တရွေ့ရွေ့
တိုးသွားခဲ့မိသည်။

“ကဲ ... အိုခေနော် နိုင်စွမ်း၊ မင်း ပြန်နားလိုက်တော့ ...
ကိုယ်လည်း သို့ကို ပြန်ချော့ရဦးမယ် ...”

ဦးမင်းဝဏ်က သို့ကို ရင်ခွင်မှာ ကပ်၍ ခပ်တင်း
တင်း ဖက်လိုက်ပြီးနောက် သို့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖက်၍ အပေါ်ထပ်
သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

၂၅၂ ❀ ပုညခင်

နိုင်စွမ်းသည် တံခါးဝမှာ ရပ်တန့်လျက် လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားသော ဆရာနဲ့ မမရဲ့ ကျောပြင်ကို လှမ်းမော့ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖျင်းခနဲ ကြက်သီးဖြာထသွားခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့ဟာ မမကို နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်ခွင့်ရလိုက်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိခဲ့ရီ၊ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။



ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၄)



“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ခက်ဝါရယ်၊ နင့်အနေနဲ့ ယုံဖို့ ခက်ခဲမယ်ဆိုရင်လည်း...”

“ဟင့်အင်း... ငါ နင့်ကိုယုံတယ် နိုင်၊ မမနဲ့ နင် တစ်ည အိပ်ခရီး အတူသွားခဲ့ပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ရိုးသားတယ်ဆိုတာ ငါယုံတယ်၊ နင့်အပေါ် သံသယလေး တစ်စိုးတစ်တောင် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

ခက်ဝါက တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်စဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်သွားတာမို့ နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါ မျက်နှာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါ့ချစ်သူဟာ သူတစ်ပါး မိန်းမကို ပြစ်နားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါယုံသလိုမျိုး ဦးမင်းဝဏ်ဘဏ်ကလည်း သူ့ဇနီးဟာ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မဟောက်ပြန်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဘူးလို့ ယုံကြည်ဖို့တော့ လိုမယ်၊ ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလားလို့ ငါ စိတ်ပူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခက်ဝါ၊ ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စိတ်ပူနေတာ၊ ငါ မမကို သွားပြန်ဖို့တော့ ဆရာ ထွက်ကြိုတဲ့ပုံက တစ်မျိုး ကြီးပဲဟာ ...၊ ငါဖြင့် သူ့အပြုအမူတွေကို ကြည့်ရင်း ကြက်သီးတောင် ထတယ်၊ ဒေါသမပါဘဲ ပြောဆိုဆက်ဆံ နေပေမယ့် အေးစက်စက်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ ခုထိ ထင်နေတယ်”

“အေး ... နင်ပြောတာ နားထောင်ရင်း ငါ့စိတ်ထဲတောင် တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်၊ မမအတွက် ငါလည်း စိတ်ပူတယ်”

“ဒီကိစ္စကြောင့် ကွတာကွာတာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်လောက် ပါဘူးနော် ...”

“သူတို့က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ငယ်ချစ်တွေဆို ...”

“ဟုတ်တယ် ခက်ဝါ”

“ချစ်သလောက် ယုံကြည်နိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ နိုင်၊ မမကို ဦးမင်းဝဏ် ယုံကြည်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့ မှာပဲ၊ နင်နဲ့ တစ်ညအတူ တစ်နေရာတည်းမှာ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်က သံသယတော့ ဝင်လောက်စရာပဲ မဟုတ် လား ...”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

နိုင်စွမ်းက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ခေါင်းတဂျစ်ဂျစ် ကုပ် လိုက်ပြီးမှ ...

“အာ ... အကြံရပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလား”

“အင်း ... ပြောပါဦး”

“မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်စောစော ဆရာ ရုံးမသွားခင်အချိန် လောက်ကို မှန်းပြီး ဆရာတို့အိမ်ကို နင်နဲ့ငါ အတူတူသွား မယ်ဟာ၊ နင့်ကို ငါ့ချစ်သူအဖြစ် ဆရာတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး မယ်၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာလို့ ပြောလိုက်မယ်၊ ဆရာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်နေရာ လစ်လပ်ရင်လည်း နင့်ကို လုပ်ခွင့်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလိုက်မယ်လေ ...”

“အင်း ... မဆိုပါဘူး၊ နင့်အတွက် ကာတာဖြစ်သွားတာပေါ့၊ မမအတွက်လည်း ပိုကောင်းသွားမယ်၊ ငါ တကယ် အလုပ် ရလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ငါ့စာအုပ်ငှားဆိုင်က ညနေ ရုံးက ပြန်လာရင် လုပ်လို့ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါဆို ဆရာလည်း သံသယ ရှင်းသွား နိုင်တယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် မနက်စောစော နင် ငါ့ကို ဝင်ခေါ်လေ”

“အိုခေ ...၊ ခုမှပဲ စိတ်ပေါ့သွားတော့တယ်ဟာ”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါရဲ့ လက်ဖျားကလေးတွေကို ဆွဲယူ ဖျစ်ညစ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။



(၃၅)



“ဟင် ... အိမ်ရှေ့မှာ ကားတွေ များလှချည်လား”

နိုင်စွမ်းက ပန်းလှစံအိမ်ရဲ့ ခြံနံနံထဲသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

ခြံဝမှာ ခြံစောင့် မရှိ၊ ခြံတံခါးလည်း ဟင်းလင်းပွင့်နေကာ ခြံထဲမှာ ကားတွေပြည့်နေသလို ခြံအပြင်ဘက်မှာလည်း ကားတွေ ရပ်ထားတာကို တွေ့ရ၏။

ခက်ဝါနှင့် နိုင်စွမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ချာခနဲ လှည့်၍ ချောက်ချောက်ချားချား ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထို့နောက် လက်ချင်း မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်လျက် ခြံထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်မိလျှင် အိမ်နံရံခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

နံရံခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကော်စောတွေ ဖြန့်ခင်းထားပြီး လူတော်တော်များများက မျက်နှာမကောင်းစွာ ထိုင်နေကြ၏။ အားလုံးရဲ့ အလယ်နားလောက်မှာ ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရတာက မမ ပန်းနုသီရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးဖြစ်ပြီး ထိုဓာတ်ပုံရှေ့မှာတော့ ဦးမင်းဝဏ်က မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

“မမ ...”

နိုင်စွမ်းက ပါးစပ်လှုပ်ရှားလေး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းရဲ့ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း တစ်ချက် ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဒေါ်နုက မျက်ရည်လည်၍ ရှိုက်ငင်လျက် နိုင်စွမ်းတို့ဆီ လျှောက်လာခဲ့ကာ ...

“နိုင်စွမ်းရေ ... မင်းအစ်မတော့ ဆုံးရှာပြီကွယ်”

နိုင်စွမ်းသည် တုန်ရီစွာဖြင့် ဒေါ်နုရဲ့ လက်တွေကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဒေါ်နု ... မမ ... ဘယ်လိုဖြစ် ...”

“မနေညက လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခေါင်းကိုထိခိုက်ပြီး ဆုံးသွားရှာတာပါပဲကွယ် ...”

ဒေါ်နုက ပြောရင်းငိုလေသည်။ နိုင်စွမ်းသည်လည်း မျက်လုံးတွေ နီရဲလျက် အံတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ ခက်ဝါကတော့ ရင်တွေတုန်နေလျက်ကပင် ဒေါ်ပန်းနုသီရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးရှေ့မှာ ငြိမ်သက်စွာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသော ဦးမင်းဝဏ်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ခက်ဝါ ကြည့်နေချိန်မှာပဲ ဦးမင်းဝဏ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“ဪ ... မင်း ရောက်လာပြီကိုး”

ဟု နိုင်စွမ်း မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအကြည့်၊ ထိုအသံ၊ ထိုစကားလုံးတွေကြောင့် ခက်ဝါမှာ ကြက်သီးပျန်းပျန်း ထသွားခဲ့ရသည်။

ခက်ထန်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အကြည့်ခံရသူကို အသည်းထဲအထိ စိမ့်ဝင်စူးနစ်သွားစေမည့် အေးစက်စူးရှသော ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ရှိနေသည်ဟု ခက်ဝါက ထင်မိပါသည်။

နိုင်စွမ်းက ဦးမင်းဝဏ်ထံသို့ လျှောက်သွားကာ ဦးမင်းဝဏ်ဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“ဆရာ ... ကျွန် ... ကျွန်တော် တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“အေးလေ ... မင်းလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ ...၊ သို့အတွက် ကားမောင်းစရာ မလိုတော့ပေမယ့် မင်းအလုပ်တော့ ထွက်ဖို့မလိုဘူးနော်၊ ရုံးကားတွေ မင်း မောင်းရမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ထို့နောက် ဦးမင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်းကို စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီမို့ နိုင်စွမ်းက ဦးမင်းဝဏ်အနီးမှ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ပန်းလှစံအိမ်က အပြန်မှာ နိုင်စွမ်းက နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် မမ၏ပုံရိပ်နှင့် မမ၏ စကားသံတွေကို ကြားယောင်ကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။

ခက်ဝါက တစ်ရှူးစလေးတွေ ထုတ်ပေးတာမို့ သူက မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီနေ့က မမကို နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်းပဲလို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ခက်ဝါရယ်၊ အဲဒီညက မမက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆရာနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြနေခဲ့သေးတာ၊ ငါ့ကိုလည်း နင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပိုက်ဆံရှာတဲ့အခါ ရှောင်သင့်တဲ့ အချက်တွေကို ပြောပြနေခဲ့တယ် ...၊

“မမက ငါ့အပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့တာပါ၊ သူဈေးဝယ်ရင် အမေအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ အမြဲ ထည့်ထည့်ဝယ်တတ်တယ်၊ အဆင့်အတန်း မခွဲဘဲ တန်းတူဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ မမ ရုတ်တရက်ကြီး ဒီလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါတကယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

“သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ဟင့် ... နင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

ခက်ဝါက တွေးတွေးဆဆလေး ရေရွတ်လိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါကို တအံ့တဩ ငဲ့ကြည့်မိသည်။

ခက်ဝါက မျက်ခုံးကလေး တွန့်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်တွေးတောသလို ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

၂၆၀ ❀ ပုညခင်

“ဦးမင်းဝဏ် နင့်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါတောင် ကြက်သီးထသွားတယ်၊ ပြီးတော့ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ နိုင်၊ မနေ့က မနက်က နင် မမကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်၊ ညနေမှာ မမ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ဆုံးတယ်ဆိုတာက ...”

“နင် ... နင် မဟုတ်တာတွေ မတွေးနဲ့နော် ခက်ဝါ၊ နင် ဆိုလိုချင်တာက မမကို ဆရာက တွန်းချတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ၊ သူ ဒီလောက်ချစ်တဲ့ မိန်းမကို သတ်ပါ့မလား ...”

“ဒါကတော့ သေချာမပြောနိုင်ဘူးလေ၊ အခြေအနေတစ်ခုက တွန်းပို့ခဲ့ရင် စိတ်လိုက်မာန်ပါဆိုသလို ...”

“တော် ... တော်ပြီ ခက်ဝါ၊ မဟုတ်တာတွေ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ နင်မို့လို့ ဒါမျိုး တွေးတတ်တယ်၊ ဆရာခမျာ ဒီလောက်ခံစားနေရတာကို နင်မို့လို့ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ...”

နိုင်စွမ်းက ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်သော်လည်း ခက်ဝါကတော့ အတွေးနက်လျက် ရှိပါသည်။



ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၆)



မမ ဆုံးပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဆရာ ဒရိုင်ဘာ ခွင့်ယူထားသဖြင့် ဆရာသွားလိုသော ဆောက်လုပ်ရေးဆိုင်ခရီးကို နိုင်စွမ်းက ကားမောင်း၍ ပို့ပေးရ၏။

ဆောက်လက်စ ၈ ထပ်တိုက် ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တော့ ဆရာက နိုင်စွမ်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နိုင်စွမ်း ... လာလေ၊ မင်းပါ လိုက်ခဲ့၊ လုပ်ငန်းသဘောလေးတွေ လေ့လာထားတော့ နောက်ကို ဒီလိုဆိုက်တွေမှာ မန်နေဂျာ သဘောမျိုး မင်းဝင်ကြီးကြပ်ပေးလို့ ရတာပေါ့”

ဆရာက ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်ပြီး နိုင်စွမ်းက နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ဆရာက လှေကားထစ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် နင်းတက်သွားသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အဆောက်အဦက လှေကားထစ်နှင့် ကြမ်းခင်းတွေ ပြီးစီးပြီဖြစ်ပေမယ့် နံရံတွေကတော့ တချို့တစ်ဝက်သာ ပြီးသေး သည်။

ဆရာက ဂ ထပ်အထိ မနားတမ်း တက်သွားသည်။
ထို့နောက် နံရံ အကာအကွယ် မရှိသည့် အဆောက် အဦ ထောင့်စွန်းမှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အထပ်မြင့်မို့ လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လျက်ရှိ သည်။ ဆရာရဲ့ စတိုင်လ် ဘောင်းဘီ စသည်ပင် လေပြင်းကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ဆရာက လေဟာနယ်ကို ကျောပေး၍ အဆောက် အဦ အတွင်းပိုင်းကို မျက်နှာမူကာ ရပ်တန့်နေသည်။ နိုင်စွမ်းက လည်း ဆရာဘေးမှာ ရပ်နေမိသည်။ နိုင်စွမ်းရဲ့ တခြားတစ်ဖက် မှာလည်း အကာအကွယ် မရှိသည့် လေဟာနယ် ...။ သို့သော် နိုင်စွမ်းက အမြင့်ကြောက်သုံမဟုတ်။ ရပ်နေသည့် အနေအထားက လည်း တစ်ယောက်ယောက်ကမှ တွန်းတိုက်မချလျှင် ပြတ်မကျ နိုင်သည့် အနေအထားမို့ နိုင်စွမ်းက ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မရှိဘဲ ခပ်ရဲရဲ ရပ်နေခဲ့သည်။

ဆရာက အဆောက်အဦပတ်ပတ်လည်ကို ဝေ့ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာကတော့ တိုက်ခန်းတွေ ဆောက်တဲ့အခါ ဓာတ်လှေ ကားပါရင် ကွန်ဒို၊ ဓာတ်လှေကား မပါရင် ရိုးရိုးတိုက်ခန်း လို့ သတ်မှတ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ စင်ကာပူမှာဆိုရင်တော့

ရိုးရိုးတိုက်ခန်းလည်း ဓာတ်လှေကား ပါတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီက ကွန်ဒိုတွေမှာတောင် ဖန်တီးမပေးနိုင်တဲ့ ပန်းခြံတို့ ကစားကွင်းတို့၊ ပစ်ကန်စ ဧရိယာတို့ဆိုတာမျိုးတွေတောင် ထည့်ပေးနိုင်သေးတယ်လေ၊ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုး စားဖို့တော့ စိတ်ကူးထားတာပါပဲကွာ ... ”

ဆရာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြနေတာမို့ နိုင်စွမ်းက တလေးတစား နားထောင်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆရာခန္ဓာကိုယ်က နိုင်စွမ်းဘက်သို့ ပြုန်းခနဲ ယိမ်းယိုင်လာခဲ့လေသည်။

“ဟာ ... ”

ရုတ်တရက် ဆရာခန္ဓာကိုယ်က နိုင်စွမ်းကို ဆောင့် တွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာမို့ နိုင်စွမ်းက လေဟာနယ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားကာ အသည်းထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် အချိန်မီကလေး ရှေ့နားက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လှမ်းဆွဲအားပြုလိုက်တာမို့သာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျမသွားခဲ့တာ ပင်။

“ဆောရီး ... ကိုယ် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲမှူးပြီး မင်းဘက်ကို ယိုင်သွားတယ်၊ ခုတလော အဲဒီလိုပဲ ခဏခဏ မူးမူးနေ တယ်”

“ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ၊ ဆရာလည်း စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းထားတဲ့ လူဆိုတော့ ကောင်းကောင်း နားဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်”

၂၆၄ ❀ ပုညခင်

နိုင်စွမ်းက ကိုယ့်လက်က ပွန်းပဲ့ ဆွေးစို့ရာကိုတောင်
ဂရုမစိုက်အားဘဲ ဆရာကို ပြန်ပြောမိသည်။

“အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးတော့ မနားနိုင်သေးပါဘူး
ကွာ...”

ဆရာက ပြောရင်း အဆင်းလှေကားဘက်သို့ ခပ်
မြန်မြန် ပြန်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ဆရာမျက်နှာ နည်းနည်း ခက်ထန်နေတာကိုတော့
သူ သတိထားမိလိုက်ပါသည်။



(၃၇)



“အား ... စပ်တယ်ဟ ...”

“စပ်လည်း အောင်ခဲ၊ အရက်ပြန်လေးနဲ့ ဆေးယေးမှ ရောဂါ
ပိုးမွှား မဝင်မှာပေါ့ နိုင်ရဲ့ ... ၊ ဒီလောက်လေး စပ်ရုံနဲ့
မျက်နှာက ရှုံ့တွနေလိုက်တာ၊ ကလေးကျနေတာပဲ ...”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းရဲ့ လက်က ပွန်းရှုရာကို အရက်
ပြန်နှင့် ပွတ်ပေးပြီးမှ ဘီတာဒိုင်း ဆေးရည်လိမ်းလိုက်ပြီး ...

“နင်ပြောသလိုဆို နင်အဖြစ်က ကံကောင်းလို့ မသေတာ
ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“အေး ... အဲဒီအကြောင်း ပြန်တွေးရင် အသည်းတောင်
အေးပါတယ်ဟာ၊ ဆရာက မူးပြီး ငါ့ဘက်ကို ယိုင်လာ
တော့ ငါ့ကို တွန်းပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ၊ ငါ့သာ
ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လှမ်းမဆွဲမိရင် ခုလောက်ဆို နင်
ငါ့ကို အမျှဝေနေရပြီ ...”

“နင့်ဆရာက တကယ် မူးတာရော ဟုတ်လို့လား”

“တကယ် မူးတာပါဟ ...၊ သူ ခုတလော အဲဒီလိုမျိုး ခဏခဏ မူးနေတတ်တာတဲ့ ...”

ခက်ဝါက မျက်မှောင်ကြွတ်ကြွတ်ဖြင့် ငြိမ်တွေနေပြီးမှ ...

“တွန်းချတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ ... ခက်ဝါတို့ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီကွာ၊ လုံးဝ တွန်းချတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မူးပြီး ယိုင်လာတာပါ”

“အေးလေ ... ဒါပေမယ့် ယိုင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တွန်းလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သူ ငါ့ကို တွန်းချစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“နင် သိနိုင်လို့လား၊ သူ့မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကိုပါ အငြိုးထားပြီး လုပ်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူ့မိန်းမကိုလည်း သတ်၊ နင့်ကိုလည်း သတ် ...”

“ခက်ဝါ တော်ပြီဟာ ... လာနောက်မနေနဲ့၊ ဒါ နောက်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ငါ မနောက်ပါဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဦးမင်းဝဏ်ကို သံသယဖြစ်မိနေတယ်”

“ပြဿနာပဲ၊ မှားပါတယ် နင့်ကိုပြောပြမိတာ ...”

“နင် မပြောပြလို့တော့ မဖြစ်ဘူး နိုင်”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ဦးမင်းဝဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိရင် နင် ငါ့ကိုမပြောဘဲ မနေဘူးဆိုတာ ငါ့ကို ကတိပေး”

“နင့်ကို ပြောရမှာတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ၊ ငါပြောပြရင် နင်က သံသယအတွေးပဲ တွေးဦးမှာ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ကို မပြောဘဲတော့ မနေပါနဲ့ နိုင်၊ ငါ့ကို ကတိပေးပါ”

“အေးပါ ... ပြောပါ့မယ်၊ ပြောပါ့မယ်၊ ကတိပေးပါတယ်”

နိုင်စွမ်းက ခေါင်းကို ဆက်ကာဆက်ကာ ညိတ်ပြတော့မှ ခက်ဝါက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ခုတလော ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထင်ထင်နေတယ် နိုင်၊ အထူးသဖြင့် နင် အလုပ်ချိန်ဆို ငါ့ပိုစိတ်ထင်တယ်၊ နင့်ဆီ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရောက်နေတတ်တယ်”

“ဘာစိတ်ထင်စရာ ရှိလို့လဲ ခက်ဝါရယ်၊ ဆရာက ငါ့ကို ဘာအန္တရာယ်ပေးမှာမို့လို့လဲ၊ ဆရာက ပညာတတ်လူယဉ်ကျေးပါ၊ လူသတ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင်ကူးမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ပညာမတတ်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းက လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားရင် သိသာနိုင်ပေမယ့် ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးကျတော့ ပီပီရီမီးလေး လုပ်ကြံသွားနိုင်တယ်လေ ...”

“ဆရာက ငါ့အပေါ် ညီတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ရှိခဲ့တဲ့ သူပါဟာ၊ မပြစ်မှားပါနဲ့ ...”

၂၆၈ အ ပုညဝင်

“သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ စိတ်မှာ တစ်ချက်ကွက် သွားရင် အမှန်ဆိုတာဖြစ်လာတတ်တာပဲ နိုင်၊ နင် ဦးမင်း ဝဏ်ကို သိပ်တော့ လျှော့မတွက်ပါနဲ့၊ သတိနဲ့နေပါ၊ ငါက နင့်ချစ်သူပါ နိုင်၊ စိတ်ချင်း နက်နက်ရွိုင်းရွိုင်း ဆက်သွယ် နေကြတဲ့ ချစ်သူတွေအချင်းချင်းမှာ ပြောမပြနိုင်တဲ့ အာရုံ သိမှုတစ်မျိုး ရှိနေတတ်တယ်၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့စိတ် ထဲမှာ တစ်မျိုးထင်နေတာဟာ အဲဒီလို အာရုံသိမှုကြောင့်ပဲ”
 “အေးပါ ခက်ဝါရယ်၊ ငါ သတိထားပါ့မယ်၊ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စမျိုးရှိရင်လည်း နင့်ကို ငါ ပြန်ပြောပါ့မယ်”



(၃၈)



“ကျွတ် ... ဒီလက်စွပ်ကကွာ ... ”

ဆောက်လက်စ တိုက်တစ်လုံးရဲ့ နောက်ဘက်က ရေလှောင်ကန်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောဆိုရေရွတ်နေသော ဆရာ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ နိုင်စွမ်းက ဆရာဆီ လျှောက်သွားကာ

“ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဒီမှာကွာ ... လက်ဆေးရင်း ငါ့စိန်လက်စွပ် ရေကန်ထဲ ပြုတ်ကျသွားလို့ ... ”

နိုင်စွမ်းက ရေကန်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။
 ရေကန်က ခပ်နက်နက်မို့ အောက်ခြေကို မမြင်ရ၊ ကုန်းကောက် လို့လည်း မမီနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် ဆင်းကောက်လိုက်မယ် ဆရာ”

“ဖြစ်ရဲ့လား ... ”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ အဟဲ ... ဆရာ ရှေ့ကနေပဲ သွား
စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော် ပုဆိုးချွတ်ပြီး အတွင်းဘောင်းဘီနဲ့
ပဲ ကန်ထဲဆင်းရမှာမို့လို့ပါ ...”

“အိုကေ ... ကိုယ် ရှေ့ကပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်”

ဆရာ ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့မှ နိုင်စွမ်းက
ပုဆိုးကို ချွတ်ကာ ဘေးနားက အုတ်ပုံပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်
သည်။ ဆရာ ရုံးကအပြန်မှာ ဒီဘက် မြို့ပြင်နားက လုံးချင်းအိမ်ရာ
ဆိုက်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တာမို့ ဆိုက်ထဲရောက်တော့ အလုပ်သမား
တွေလည်း မရှိကြတော့ပါ။ အစောင့်ကလည်း အပြင်ခဏထွက်ပြီး
ထမင်းသွားစားသလားမသိ ဆိုက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေ
ဘဲ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ဆရာက ဆောက်လက်စ တိုက်ထဲသို့ဝင်ကာ တချို့
ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးခဲ့တာမို့ အုတ်ကန်မှာ လက်လာ
ဆေးပုံ ရပါသည်။ လက်စွပ်က ဆပ်ပြာနှင့် ချောထွက်ပြီး ရေကန်
ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပုံပင်။

နိုင်စွမ်းက အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုက်လေးဖြင့်ပင်
ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းမည်ပြင်ဆဲ ...

“ဟင် ...”

ရေကန်ထဲသို့ တန်းလန်းကျနေသော လျှပ်စစ်ဓာတ်
ကြိုး တစ်ချောင်းကို သတိထားမိသွားတာမို့ နိုင်စွမ်းက နောက်သို့
ပြန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်ကြိုးလာသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

ဓာတ်ကြိုးက ဆောက်လက်စ အိမ်ရဲ့ အတွင်းဘက်
ဆီကနေ ထွက်လာသော ဓာတ်ကြိုးမို့ ဘယ်ခလုတ်နဲ့ သက်ဆိုင်
တယ်ဆိုတာ မမြင်ရ ...။

မီးခလုတ်ကို ပွင့်ထားမိလို့ ဓာတ်ကြိုးမှာ လျှပ်စစ်
ဓာတ်အား စီးဝင်နေလျှင်တော့ ထိုဓာတ်ကြိုး ကျနေသည့် ရေထဲကို
ဆင်းမိသူအား ဓာတ်လိုက်စေမှာ အသေအချာပင် ...။

နိုင်စွမ်းက ဓာတ်ကြိုးလာရာ အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့
ဝင်သွားကာ နံရံပေါ်က ခလုတ်တစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ
သည်။

“ဟာ ... မီးခလုတ် ပွင့်နေတာပဲ၊ ကံသိပေလို့ပေါ့ကွာ”

နိုင်စွမ်းက မီးခလုတ်ကို ပိတ်၊ မိန်းဆွဲကိုပါ ချလိုက်
ပြီးမှ ရေကန်ဆီသို့ ပြန်လာကာ ဓာတ်ကြိုးကို ရေကန်ထဲမှ ဆွဲ
ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းကာ ဆရာလက်စွပ်
ကို ဆယ်ယူပြီး ရေကန်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

သူက ပုဆိုးပြန်ဝတ်ပြီး ဆရာစောင့်နေမည့် အိမ်
ရှေ့ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာက သူ့ဘက်ကို ကျောခိုင်း၍ ငြိမ်သက်စွာ
ရပ်တန့်နေပါသည်။ သူက ဆရာနောက်နားမှာ ရပ်လိုက်ရင် ...

“ဆရာ ...”

“ဟင် ...”

၂၇၂ ❀ ပုညခင်

ဆရာ သူ့ကိုဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပုံက အထိတ်
တလန့် ပုံမျိုး၊ အံ့သြမှင်သက်သွားသလိုမျိုး ... ။ သူ ခပ်တိုးတိုး
ခေါ်ပါရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် လန့်သွားမှန်း မသိပါ။

“ဆရာ ... ဒီမှာ လက်စွပ်ရပါပြီ”

“ဪ ... အင်း ... ကျေးဇူးပဲ”

သူ လှမ်းပေးသော လက်စွပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည့်
ဆရာလက်တွေက အနည်းငယ် တုန်ရင်နေလေသည်။



(၃၉)



“သေချာတယ် နိုင်၊ ဦးမင်းဝဏ်က နင့်ကို သေကြောင်း
ကြံနေတာ သေချာတယ်”

“ရမ်းမှန်းမပြောပါနဲ့၊ ခက်ဝါရယ်၊ နင့်ကို ပြောပြမိတာ
မှားပါတယ်”

“ငါ့ကို ပြောပြတာက မှားတာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်၊ ဦးမင်းဝဏ်
ကို နင်ယုံနေတာကမှ မှားတာ ...”

ခက်ဝါက အသေအချာ ပြောလေ နိုင်စွမ်းက စိတ်
ရှုပ်ထွေးရလေပင်။ ဆရာ့ကို သူ ဘယ်လိုမှ မထင်ရက်ပါ။

“တစ်ခါဆို ငါမပြောပါဘူး၊ ဒါကို တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ပြောရင်
ရသေးတယ်၊ ခုဟာက တစ်ခါမကတော့ဘူး၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်
စီးဝင်နေတဲ့ ရေထဲကို နင့်ကို တမင်ဆင်းခိုင်းပြီး သေအောင်
လုပ်တာ ...”

“သူဆင်းခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက စပြီး ဆင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“အဲဒီလို ပြောလာအောင် သူက စပြီး အခြေအနေတစ်ခု ဖန်တီးခဲ့တာလေ၊ ဘယ်သူမှ အနားမှာ မရှိတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သူဌေးရဲ့ စိန်လက်စွပ် ရေကန်ထဲ ကျသွားရင် အဲဒီ ရေကန် ထဲကို သူဌေးဆင်းမလား၊ နင်ဆင်းမလား၊ နင်ဆင်းဖို့ သေချာတဲ့ကိစ္စကို သူ ဖန်တီးလိုက်တာလေ...”

“နင် အဲဒီလောက်ကြီး ဇာတ်လမ်းတွေဆင်ပြီး လျှောက် စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဟာ...”

“ဘာ... ငါက ဇာတ်လမ်းဆင်တယ် ဟုတ်လား?”

“အေးလေ... နင်က မူခင်းဝတ္ထုတွေလည်း ဖတ်၊ ရုပ်ရှင် တွေလည်း ကြည့်ဆိုတော့ ဒါမျိုး ကြုံဖန်ဖန် စဉ်းစား ပြီး...”

“နိုင်... ငါ အကောင်းပြောတာကို နင် ပေါ့ပေါ့လေး မတွေ့နဲ့...၊ နင် သူ့ဆီမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်နဲ့တော့၊ နင့်မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ နင့်ကို သူ့ဆီမှာ အလုပ်ဆက် လုပ်ခိုင်းထားတာကိုက တစ်မျိုးပဲ...၊ သူ အချိန်မရွေး ရိုက်သတ်စားချင်တဲ့ ကြက်ကို သူကြက်ခြံထဲ မောင်းသွင်း ထားသလိုမျိုး...”

“တိတိ... တူတူ... တိ...”

ခက်ဝါ ပြောနေတုန်းမှာ ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ နိုင် စွမ်းက အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ခွက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဆက်တာဟ... ”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါကိုပြောပြီး ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“နိုင်စွမ်း...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဆရာ”

“မင်း ဒီညနေ အားလား...”

“အားပါတယ် ဆရာ”

“အားရင် အိမ်ကို လာခဲ့ကွာ၊ ရုံးပိတ်ရက် အိမ်မှာနေနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သိ မရှိတော့ အထိကျန်တယ်ကွ၊ မင်းနဲ့အတူ စားရင်း သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောရင် နည်းနည်း တော့ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး... ဒါဆို ၆ နာရီလောက် ရောက်အောင် လာခဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...”

“ဘာတဲ့လဲ နိုင်...”

နိုင်စွမ်း ဖုန်းပြောနေတာကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး နားထောင်နေခဲ့သော ခက်ဝါက နိုင်စွမ်း ဖုန်းချချချင်း လှမ်းမေး လိုက်ပါသည်။

“သူနဲ့အတူ ညနေစာ လာစားဖို့ ခေါ်တာ...”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“ဘာလဲဟ... ထမင်းအတူစားဖို့ ခေါ်တာပဲဟာ”

“အေး... အဲဒါကိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေတာလေ၊ သူ
 နင့်ကို ဘယ်တုန်းက ဒီလိုခေါ်ဖူးလို့လဲ...၊ နင်နဲ့ ချစ်ခင်
 ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့ အချိန်တွေတုန်းကတောင် ထမင်းအတူစားဖို့
 မခေါ်ဖူးဘဲနဲ့၊ ခုကျမှ ခေါ်တယ်ဆိုတာ မထူးဆန်းဘူးလား”
 “အရင်တုန်းက သူ့ဘေးမှာ မမရှိတယ်လေဟာ၊ အခုက
 သူ့အထီးကျန်နေလို့ ငါ့ကို ခေါ်တာလို့ ပြောပါတယ်”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် မသွားရပါဘူး”

နိုင်စွမ်းက တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိရင်း...
 “ဘာလဲ... ဆရာက ငါ့ကို အဆိပ်ခပ်ထားတဲ့ စားစရာ
 သောက်စရာတွေနဲ့ ဧည့်ခံမှာ စိုးလို့လား...”
 “ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

နိုင်စွမ်းက ဘာရယ်မဟုတ် ခပ်နောက်နောက် ပြော
 လိုက်ပေမယ့် ခက်ဝါ ပုံစံကတော့ အတည်ပေါက်ကြီးပင်။

“ခက်ဝါကလည်းဟာ... နင် စိုးရိမ်တာတွေက အိုတဖြစ်
 နေပြီ”

“နင် မသွားပါနဲ့ နိုင်...”

“အေး... အေးပါဟာ၊ နင် မသွားစေချင်ရင် မသွားတော့
 ပါဘူး”

ခက်ဝါ ဆက်ရစ်နေမှာ စိုးတာမို့ နိုင်စွမ်းက ခပ်
 လွယ်လွယ်ပင် ကတိပေးလိုက်သော်လည်း ညနေကျရင်တော့ ဆရာ
 ဆီ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။



(၄၀)



ပန်းလှေခံအိမ်၏ခြံဝန်းထဲသို့ နိုင်စွမ်း လမ်းလျှောက်
 ဝင်လာချိန်တွင် ရေကူးကန်ဘေးမှာရှိနေသော ဦးမင်းဝဏ်ကို လှမ်း
 မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရေကူးကန်ဘေး စားပွဲပေါ်မှာတော့ ညနေစာကို
 အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဝိုင်ပုလင်းနှင့် ဝိုင်ခွက် နှစ်ခွက်ကိုလည်း
 တွေ့ရသည်။

ဦးမင်းဝဏ်ကတော့ ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ခု
 တစ်ဖက်လှဲ၍ ထိုင်ရင်း စက္ကူလှေဖြူဖြူလေးတွေကို ရေကန်ထဲ
 သို့ လွှတ်နေခဲ့သည်။

ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်ထက်မှာ စက္ကူလှေ ဖြူဖြူကလေး
 တွေ အများအပြား မျောနေခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းက ထူးခြားနေတာ
 မို့ နိုင်စွမ်းက ခပ်ဝေးဝေးကနေ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ မမ ပြောပြ
 ခဲ့ဖူးတာမို့ စက္ကူလှေကလေးတွေရဲ့အကြောင်းကို နိုင်စွမ်း သိထား

ခဲ့သည်။ ဆရာဟာ မမနဲ့အတူရှိခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို တမ်းတစွာဖြင့်
ဒီလိုပြုမူနေတယ်ဆိုတာကို သူ ခံစားနားလည်မိပါသည်။

ခဏနေမှ နိုင်စွမ်းက ဆရာရှေ့နားမှာ သွားရပ်လိုက်
မိတော့ ဆရာက နိုင်စွမ်းကို မော့ကြည့်လျက် ...

“ဪ ... မင်းရောက်လာပြီကိုး”

ဦးမင်းဝဏ်က နောက်ဆုံး လက်ကျန် စက္ကူလှေ
လေး တစ်စင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လျက် ...

“ကဲ ... လာကွာ၊ ဟိုစားပွဲကို သွားကြရအောင်၊ စားဖို့
သောက်ဖို့ကတော့ အသင့်ပဲ၊ ဒါတွေက ဒေါ်နုလက်ရာတော့
မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတယ်ကို လှမ်းမှာလိုက်လို့ သေချာလာပြင်
ဆင်ပေးသွားတာ”

ဦးမင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်း ထိုင်မည့်နေရာကို လက်ပြ
လိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်းက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးမင်းဝဏ်က
လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နိုင်စွမ်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာရဲ့ ပြောဆိုပြုမူပုံ
တွေက ထူးခြားနေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က ရေကူးကန်ပေါ်မှာ မျောနေသည့်
စက္ကူလှေကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“သိနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်အတူ ဘဝစခဲ့တဲ့နေ့က အဲဒီလို
စက္ကူလှေကလေးတွေ လွှတ်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ ... ဒီလို
ရေကူးကန်ထဲမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ရေစီးနေတဲ့ မြစ်
ပြင်မှာပေါ့ ... ”

ဟု ညည်းညူသလို ခပ်တိုးတိုးအသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

“အဲဒီညက မိုးတွေကလည်း ရွာ၊ အေးကလည်း အေး၊
ကြောက်လည်း ကြောက်နေကြတာပေါ့ကွာ၊ မိဘ လုပ်စာ
ကို ခပ်အေးအေး ထိုင်စားနေတဲ့ ဘဝကနေ ခက်ခဲပင်ပန်း
တဲ့ဘဝကြီးထဲကို သိနဲ့အတူ ခုန်ချခဲ့ရတဲ့ အဲဒီနေ့မှာ သို့ကို
တစ်ခုတော့ သေသေချာချာ ပြောခဲ့တယ်၊ သိ ဘာပဲလုပ်
လုပ်၊ သို့မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်ပဲ ရှိရှိ ခွင့်လွှတ်တယ်၊
ဒါပေမယ့် သစ္စာဖောက်ရင်တော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ... ”

သွားစေသံဖြင့် အေးအေးစက်စက် ပြောလိုက်သော
စကားတွေကို နားထောင်ရင်း နိုင်စွမ်း နည်းနည်းတော့ လန့်လာ
မိသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကြည့်ရတာ လန့်သွားတဲ့ ပုံပဲ၊ မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ အများ
လုပ်မထားတဲ့သူဆိုတာ ဘာအတွက်မှ လန့်ထိတ်စိုးရိမ်
နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အများလုပ်ထားရင်တော့လည်း တစ်မျိုး
ပေါ့ ... ”

နိုင်စွမ်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ဦးမင်း
ဝဏ် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်
နိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ဦးမင်းဝဏ်ကိုသဘောကြည့်
နေလိုက်မိသည်။

“ညောင် ... ညောင်”

“ဟော ... ဖြူဖွေးပါလား၊ လာ လာ ...”

မမမွေးနေ့တုန်းက ဆရာလက်ဆောင်အဖြစ် နိုင်စွမ်းကိုယ်တိုင် မမဆီ ယူလာပေးခဲ့ဖူးသော ကြောင်ကြီးက စားပွဲဘေးမှာ လမ်းသလားနေရာကနေ ဦးမင်းဝဏ်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပါသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က ကြောင်ကြီးရဲ့ အမွေးရှည်တွေကို ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီကြောင်ကြီးကို သိက ဘိုနာမည်တွေ မပေးချင်ဘူးဆိုပြီး ဗမာဆန်ဆန်ပဲ ဖြူဖွေးလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလေ၊ အမှန်တော့ နိုင်စွမ်းလို့ နာမည်ပေးသင့်တာကွ ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“အဟွန်း ... နောက်တာပါကွ၊ ဒီကြောင်က သိုဆီ မင်းကိုယ်တိုင် ယူလာပေးရတဲ့ ကြောင်ဆိုတော့ သိက မင်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်လို့ပဲ ယူဆထားခဲ့လို့လေ”

ကြောင်ကြီးက ဦးမင်းဝဏ်၏ ပေါင်ပေါ်မှ ပြန်ခုန်ဆင်းသွားသည်။

နိုင်စွမ်းကတော့ ဆရာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်း ဦးနောက် ခြောက်လာပါသည်။

“အိုခေ ... ကဲ ... စားပွဲသောက်ပွဲလေး အစပျိုးလိုက်ရအောင် ...”

ဦးမင်းဝဏ်က ဝိုင်ပုလင်းကို မ၊ကာ နိုင်စွမ်းရှေ့က ဝိုင်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

နိုင်စွမ်းက အားနာစွာဖြင့် ...

“နေ ... နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဘာသာ ထည့်ပါမယ်”

“ရပါတယ်ကွ ...၊ မင်းက ဧည့်သည်ပဲ၊ ဒီနေရာမှာ အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး”

ဦးမင်းဝဏ်က နိုင်စွမ်းကို ဝိုင်ထည့်ပေးပြီး သူ့အတွက်တော့ အချိုရည် တစ်ဘူးဖောက်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ သွန်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်က ခုတလော ကျန်းမာရေးအရ ဝိုင်၊ ဘီယာ၊ အရက်အားလုံး ရှောင်ထားရတယ်လေ ...”

“ဟို ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်တွေ ဘာတွေ မသောက်တတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘီယာတောင် သောက်တတ်တဲ့ အကျင့်မရှိပါဘူး”

“ဟ ... လူထူးလူဆန်းပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ တစ်ခါတလေပဲဟာ၊ သောက်လိုက်ပါ”

ဦးမင်းဝဏ်က တိုက်တွန်းနေတာမို့ နိုင်စွမ်းက အားနာလာကာ ဝိုင်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး သောက်မည်ပြုစဉ် ...

“နိုင် ... မသောက်နဲ့ ...”

“ဟင် ... ခက်ဝါ”

ခက်ဝါ အသံကြောင့် နိုင်စွမ်းက နောက်တက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်းတို့ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး
လျှောက်လာပြီး စားပွဲဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က ခက်ဝါကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်
သည်။ နိုင်စွမ်းက ဦးမင်းဝဏ်ကို အားနာသွားကာ ...

“ခက်ဝါ ... ဘာလို့ လိုက်လာရတာလဲဟာ”

“နင့်ကို စိတ်မချလို့ပေါ့ ...”

“သူက ဘယ်သူလဲ နိုင်စွမ်း ...”

“ကျွန်မက နိုင်စွမ်းရဲ့ ချစ်သူပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ နိုင်စွမ်းမှာ ချစ်သူ ရှိတယ်လား၊
မဆိုပါဘူး၊ ကြည့်ရတာတော့ သွက်သွက်လက်လက် ထက်
ထက်မြက်မြက်လေးပဲ၊ ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာလေး
ပါ၊ ဒါနဲ့များကွာ ...”

“အဲဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလဲ ဦးမင်းဝဏ်”

“ခက်ဝါ ...”

ခက်ဝါက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်တာမို့ နိုင်စွမ်း
က ခက်ဝါကို တားမြစ်သော်လည်း ခက်ဝါက ဦးမင်းဝဏ်ကိုသာ
စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ဦးမင်းဝဏ်က အချို့ရည်ခွက်ကို မကာ တစ်ကျိုက်
သောက်လိုက်ပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလို ချစ်သူမျိုး ရှိတာတောင် ကိုယ့်ကိုမပြောဘဲ လျှို့ဝှက်
ထားရသလားလို့ ပြောတာပါကွာ ...”

“ဟို ... ဆရာ ... ကျွန်တော်က စကားမစပ်မိလို့သာ မပြော
ဖြစ်တာပါ”

“နိုင် နင် သိပ်နံတာပဲ သိလား၊ ဘယ်သူ့စကားက ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာတောင် နင် မသိဘူး၊ တော်ပြီ ... ဘာမှ
မပြောနဲ့တော့၊ ပြန်ကြရအောင် ...”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခက်ဝါ နင်ပြန်ပါဟာ၊ ငါ ဒီက
အပြန် နင့်အိမ် ဝင်လာခဲ့ပါမယ်”

“ငါ ခုနေပြန်သွားရင် နင် ညကျရင် ငါ့ဆီကို အသက်ရှင်
လျက်တောင် ရောက်လာနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အဲဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့် ...”

ဦးမင်းဝဏ်က ခပ်အေးအေးပင် လှမ်းမေးလိုက်
သည်။ ခက်ဝါက ရွဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင် နိုင်ကို ဆွေကြောင်းကြိုမှာစိုးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ ဦးမင်း
ဝဏ်ရဲ့”

“ဟာ ... ခက်ဝါ၊ နင်ကလည်းဟာ ဘာတွေ လျှောက်ပြော
နေတာလဲ”

ခက်ဝါက နိုင်စွမ်း ပြောနေတာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
ဦးမင်းဝဏ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက် ...

“နိုင်က ရှင်ကို ယုံပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင်ကိုမယုံဘူး
ဦးမင်းဝဏ်၊ ရှင် ဒီအစားအသောက်တွေထဲမှာ အဆိပ်ခပ်
ချင် ခပ်ထားနိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ အထူးသဖြင့် နိုင်
သောက်မယ့် ဝိုင်ထဲမှာ ရှင် အဆိပ်ခပ်ထားနိုင်တယ်”

၂၈၄ ❀ ပညာ

“အဟွန်း... မင်း စုံထောက်ကားတွေ ကြည့်တာ များသွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်မ စွပ်စွဲကာ မမှန်ဘူးဆိုရင် နိုင်ရှေ့က ဝိုင်ကို ရှင်ယူသောက်ပြလေ ...”

ဦးမင်းဝဏ်က ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားကာ ...

“ငါက ကျန်းမာရေးအရ သောက်လို့မရလို့ မသောက်တာလေ ...”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း နိုင် မသောက်ခင် ကျွန်မ နည်းနည်း မြည်းကြည့်လိုက်တာပေါ့ ...”

“မင်း သောက်စရာ မလိုဘူး”

ခက်ဝါက ဝိုင်ခွက်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်ချိန်မှာ ဦးမင်းဝဏ်က ခက်ဝါလက်ကို တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

ခက်ဝါလက်က ဝိုင်ခွက်ကို တိုက်မိလိုက်သဖြင့် ဝိုင်ခွက်က လဲသွားကာ ဝိုင်တွေ စားပွဲအောက်သို့ တစ်စက်စက် စီးကျလာသည်။

“မင်း သောက်စရာမလိုဘူး၊ ဒါ မင်းအတွက် တည်ခင်း ဧည့်ခံတဲ့ ဝိုင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ နိုင်စွမ်းသောက်ရမယ့် ဝိုင်၊ နိုင်စွမ်း တစ်ယောက်ပဲ သောက်ခွင့်ရှိတဲ့ ဝိုင် ...”

ဦးမင်းဝဏ်က မှောက်ကျသွားသည့် ဝိုင်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း မူမမှန်စွာဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေတာမို့ ခက်ဝါရဲ့ သံသယက ပိုခိုင်မာသွားကာ ...

ပညာ စာအုပ်တိုက်

ပန်းလှ ၂၈၅

“ရှင် အဲဒီ ဝိုင်ခွက်ထဲမှာ အဆိပ်ခပ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် နိုင်ကိုပဲ သောက်စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ နိုင်ကိုပဲ သေစေချင်နေတာ မဟုတ်လား ...”

“ညောင် ... ညောင် ...”

ခက်ဝါက ဒေါသဖြင့် ပြောဆိုနေဆဲမှာပင် စားပွဲအောက်မှာ ဝပ်နေသော ကြောင်ကြီး ဖြူဖွေးက ဝိုင်တွေကို လျှာနှင့် အဆက်မပြတ် လျှက်၍ သောက်လိုက်လေသည်။

“ဖြူဖွေး ... သွား ... သွားစမ်း”

“ညောင် ... ညောင် ... ခွီး ... ခွီး ...”

“ဟာ ...”

ဖြူဖွေးသည် စားပွဲအနီးက ပြေးထွက်သွားရင်းကပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်လိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်မှ အမြို့တွေထွက်လာကာ ဘုံးခနဲ လဲ၍ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ခက်ဝါနှင့် နိုင်စွမ်းက ကြက်သေဓာတ် ဖြူဖွေးကို ငုံ့ကြည့်နေမိကြသည်။

ဦးမင်းဝဏ်ကတော့ ဖြူဖွေးကို ဖြူးစိုက်ကြည့်နေရင်းက တုန်ရီလာကာ ...

“ဖြူဖွေး သေပြီ၊ မင်းတို့ကြောင့် ဖြူဖွေး သေပြီ”

ခက်ဝါက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလာကာ ...

“ဒါပေမယ့် သတ်တာကတော့ ရှင်ပဲလေ ဦးမင်းဝဏ်၊ ရှင်သတ်ချင်တဲ့ နိုင်အစား ဖြူဖွေးက သေပေးရတာလေ”

“သတ်တာ ...၊ ဟုတ်လား ... ဖြူဖွေးကို ငါသတ်တာလား၊

ပညာ စာအုပ်တိုက်

၂၈၆ ❀ ပုညခင်

ဟုတ်တယ်... ဖြူဖွေးကိုလည်း ငါသတ်တယ်၊ သို့ကိုလည်း
ငါသတ်တယ်”

“ဟင်...”

ခက်ဝါရော နိုင်စွမ်းပါ အံ့ဩ ထိတ်လန့်စွာဖြင့်
ပါးစပ် အဟောင်းသား ပွင့်သွားခဲ့ရသည်။

ဦးမင်းဝဏ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ခဏချင်းမှာပင်
တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်လာခဲ့ကာ...

“ဟုတ်တယ်... သို့ကို ငါသတ်ခဲ့တာပဲ၊ သို့ကို ငါကိုယ်တိုင်
သတ်ခဲ့တာပဲ၊ သိ သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ ငါ သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ”



(၄၁)



“သိ... ငါမေးတာကို မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ၊ မင်း
နိုင်စွမ်းနဲ့ ဖောက်ပြန်နေခဲ့သလား...”

သိက မဖြေပေ...။ မင်းဝဏ်ကိုသာ မမှိတ်မသုန်
စိုက်ကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးက မထိတရီလေး ကွေး
ညွတ်၍ ပြုံးနေခဲ့သည်။

သီရိယံ... မင်း ငြင်းလိုက်ပါ။ အကျိုးအကြောင်း
ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြပြီး မင်းငြင်းတာကို ငါ ကြားပါရစေ။ ငါ ယုံကြည်
ပါရစေ။

မင်းဝဏ်က သိုမျက်လုံးတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
စိတ်ထဲကနေ တောင်းပန်နေမိသော်လည်း သိက ဘာတစ်ခွန်းမှ
ဖွင့်ဟပြောဆို မလာချေ။

“သိ... ဖြေလေ”

“မောင် ယုံကြည်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ...”

“ဘာ...”

သီက မဲ့ပြုံးလေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မောင်က မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ရင် ဒီကိစ္စဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်က ဟုတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ရင် ဟုတ်တယ်၊ အဖြေက မောင် ယုံကြည်တဲ့ အတိုင်းပဲ...”

“သီ... တော်တော် ရက်စက်တာပဲ...”

“သီက ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သို့ကို မယုံကြည်တဲ့ သို့ကို ဒီမေးခွန်းမျိုး မေးရက်တဲ့ မောင်ကသာ ရက်စက်တာ...”

“မင်း ငြင်းလေ... မင်းမှန်ရင် မင်းပါးစပ်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ငြင်းလိုက်၊ ငါယုံကြည်လေးမယ်”

“မောင် ယုံကြည်လိုက်လေ၊ မောင်သာ သို့ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် သို့ပါးစပ်က ထုတ်ပြီး ပြောဆိုငြင်း ခုန်ဖို့တောင် မလိုတော့ဘူး”

“တောက်...”

မင်းဝဏ်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် တောက်ခတ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်တွေ လှိုင်းတံပိုးထန်လျက်ရှိသည်။

သို့ကို သူ ယုံကြည်ချင်ပေမယ့်လည်း သိနဲ့အတူ သွားဖို့ သူ ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့တဲ့ နေရာလေးကို သီက နိုင်စွမ်းနဲ့အတူ တစ်ညအိပ် သွားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်က လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ မကောင်းတော့ပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့... သီ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားများ...

“မောင်ကို သီ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်၊ အထီးကျန် လွန်းလို့ သီအမှားလုပ်မိရင် မောင် သို့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ခက်တာက မောင်က မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက် ကို မသိတာပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုတစ်ခု တည်းနဲ့တင် ကျေနပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်၊ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တောင့်တမှုတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မောင် သိသင့်တယ်”

“နိုင်စွမ်းရှိရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် မောင်”

“သီ ပျော်ရွှင်နေပါတယ် မောင်ရဲ့၊ နိုင်စွမ်း ရောက်လာ တော့မှ သိလည်း ပျော်ရတော့တယ်”

သီ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတွေက သူ့ရဲ့ သံသယ စိတ်ကို ထိုးဆွနေခဲ့သည်။

သီကတော့ လုံးဝ မငြင်းဘဲ သူ့ကို နာကြည်းသလို အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“သီ... မင်းကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းအတွက် ငါ ဘယ်လောက်တောင် စွန့်လွှတ် ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ရဲ့လား၊ ငါ့ဘဝ ငါ့မိသားစု ဘဝကို မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ငါလဲလှယ်ခဲ့ရတယ်၊ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ငါ့ဘဝမှာ မင်းက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လွဲရင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ မင်းကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထား နိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ အားမာန်တစ်ခုနဲ့ ငါ ဒီအခြေအနေထိ တက် လှမ်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ မင်း ကလေးမမွေးနိုင်ပေမယ့် မင်းကို ငါ တစ်ချက်ကလေး အပြစ်မပြောခဲ့ဘူး၊ မငြိုငြင်ခဲ့ဘူး၊ မင်းကလွဲပြီး တခြား မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် မဖောက် မပြန် မယိမ်းမယိုင်ဘဲ သစ္စာရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက တော့ ...”

“သိက မောင့်အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီလို့ ယုံကြည်လိုက်တာ လား၊ ဒါဆိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မောင် ...”

“သိ ... မင်း”

“မောင်က သိအတွက်ဆိုတဲ့ အားမာန်နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရတယ် ဆိုပေမယ့် မောင်မှာ မောင်အလုပ်၊ အောင်မြင်မှု၊ မောင် အသိုက်အဝန်းဆိုတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ မောင်မှာ အပန်း ဖြေစရာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ မောင် ဂေါ်ဖ်ရိုက် မယ်၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သွားလာတွေ့ဆုံမယ်၊ ကိုယ်ကြိုက် တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေခွင့်ရတာကလည်း အပန်းဖြေခြင်း တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား၊ သို့ကမ္ဘာမှာတော့ မောင်ကလွဲရင် ဘာမှမရှိလှပါဘူး မောင်၊ ဒါကြောင့် မောင်ကိုပဲ တွယ်ချင် တယ်၊ မောင်နဲ့ပဲ သွားလာ ပျော်ရွှင်ချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ သိမျှော်လင့်ချက်တွေကို အမြဲ ရိုက်ချိုးတယ်၊ သိ တန်ဖိုးထားတဲ့ အချိန်တွေကို မောင် တန်ဖိုးမထားခဲ့ ဘူး”

“မင်းက တစ်နှစ်လုံးမှာ အဲဒီ သုံးရက်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားတာ လား သိ၊ ငါကတော့ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့အချိန်တိုင်းကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ မင်းရဲ့ ခင်ပွန်း လင်ယောက်ျား နေရာ မှာ နေခွင့်ရနေတဲ့ နေ့တိုင်းဟာ ငါအတွက်တော့ နေ့ထူး နေ့မြတ်တွေချည်းပဲ ...”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကလေးဆန်ရ တာလဲ၊ နယ်ပယ်တစ်ခုမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ ယောက်ျား တွေရဲ့ စနီးမယားဆိုတာ အဲဒီယောက်ျားရဲ့ အရိပ်အာဝါသ နဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ခံစားရပေမယ့် ကိုယ့်ဆန္ဒ တော်တော် များများကို ချိုးနှိမ်ထားရတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း နားမလည် ခဲ့ဘူးလား၊ မင်းက နိုင်စွမ်းလို့ ယောက်ျားမျိုး တစ်ယောက် လောက် မင်းအနားမှာ အမြဲတပူးတွဲတွဲ ရှိနေမှ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ မိန်းမလား ...”

သိက မင်းဝဏ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့ ပါသည်။ အေးစက်မာကျောသွားသည့် သိမျက်ဝန်းတွေက ကြောက် စရာကောင်းလာသည်။

သိက မင်းဝဏ်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လျက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

မင်းဝဏ်သည်လည်း ကိုယ့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်အိပ်နေလိုက်သည်။

သိ ဘာလို့မငြင်းတာလဲ ... သိ တကယ်ပဲ နိုင်စွမ်း နဲ့ ဖောက်ပြန်နေခဲ့ပြီလားဟူသော သံသယက သူ့နှလုံးသားတစ်ခု

လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ထားသလို အသက်ရှူကြပ်လျက် မောဟိုက် နာကျင်နေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်အထိ သီက စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်မလာသလို မင်းဝဏ်ကလည်း အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်မလာ။

မှောင်ရိပ်ချိန်ကျမှ မင်းဝဏ်က အိပ်ခန်းနှင့်တွဲလျက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ရေပန်းအောက်မှာ ရပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေချိုးကြွေကန်ထဲသို့ ရေဖွင့်ချ၊ ပန်းရနံ့သင်းသော ဆပ်ပြာရည်များထည့်လျက် ရေစိမ်နေခဲ့ပါသည်။

သူ မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ကြွေကန်ဘောင်ကို ခေါင်းဖြင့် မှိထားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြေလျော့ရေစိမ်နေ၏။ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ လျော့ကျသွားလေမလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ကုစားနေခဲ့မိတာပင် ...။

ထိုခဏမှာ အိပ်ခန်းထဲသို့ လူဝင်လာသံကြားရသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ခပ်ဟဟဖွင့်ထားတာမို့ ဗီရိဖွင့်သံ၊ ပစ္စည်းတွေ ဆွဲယူနေသံကို သေချာ ကြားလိုက်ရသည်။

သူက နောက်ပြန် မော့လှန်နေသော ခေါင်းကိုပြန် မတ်ကာ နားစွင့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်သူလဲ၊ သီ ...၊ သီလား ...”

ဟု လှမ်းမေးသော်လည်း ချက်ချင်း အဖြေပေးသံ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ သီပါ ...”

“သီ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ပစ္စည်းတွေ လာသိမ်းတာ ...”

“သီ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“... ...”

“သီ ...”

“... ...”

သို့ထံက တုံ့ပြန်သံ မကြားရတော့ဘဲ အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသံကိုသာ သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

“သီ ...”

သူ ကြွေကန်ထဲက ကြိုးထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေမသုတ်အားတော့ဘဲ ကိုယ်ပတ်သည့် တဘက်ဖြူတစ်ထည်ကို ခါးမှာဆွဲပတ်လျက် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်လာပါသည်။

“သီ ... သီ ...”

သူ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆပ်ပြာရေတွေ တစ်စက်စက် စီးကျလာသည်။

သီ ဘယ်သွားမလို့လဲ ...။

သီ ဘယ်သူ့ဆီကို ထွက်သွားတော့မလို့လဲ ...။

နိုင်စွမ်းဆီကိုလား ...။

“သီ ... ပန်းနုသီ”

မင်းဝဏ်က လှေကားထိပ်မှာရပ်တန့်လျက် အောက်ထပ်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ရေစက်ရေပေါက်များက လှေကားထိပ်နေရာလေးမှာ ရွံ့ရွံ့စိုလျက် လှေကားထစ်များဆီသို့ စီးကျသွားသည်။

ဒေါ်နုက လှေကားရင်းမှာ လာရပ်ရင်း...

“မောင်မင်းဝဏ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်နု ... သိ ဘယ်မှာလဲ၊ သိ ဘယ်ကိုထွက်သွားပြီလဲ”

“သိ ဘယ်မှ ထွက်မသွားသေးပါဘူး၊ ဆောက်ထပ်မှာလည်း မရှိဘူး၊ အပေါ်ထပ်မှာ သေချာရှာကြည့်ဦးလေ ...”

“သိ ဒီမှာပါ မောင် ...”

သို့အသံက သူ့နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ထားသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သိ ...”

သူ သို့ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားလျက် သိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ရင်း...

“ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“မောင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ...”

“ဘာ ...”

“သိ ဘယ်ကို ထွက်သွားမယ်လို့ မောင်ထင်သလဲ၊ မောင် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ...”

“သိ ... မင်း ... နိုင်စွမ်းဆီ သွားမလို့လား”

သိက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ကို ခါးသီးမုန်းတီးသော အကြည့်များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက် သရော်တော်တော် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“မောင်က အဲဒီလို ထင်တယ်ဆိုတော့လည်း သိဘက်က ငြင်းစရာ စကား မရှိတော့ပါဘူး မောင်”

“သိ ... မင်း ... မင်း၊ သစ္စာပျက်တဲ့ မိန်းမ ...”

သူ ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ထူပူပြာဝေတုန်လှုပ်နေချိန်မှာပဲ သိက လှေကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့ခြေလှမ်းတွေဟာ လှေကားထိပ်ဆီက ပါးကေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းနေသော ဆပ်ပြာရည်များပေါ်သို့ နင်းမိလှဆဲဆဲ ...။

အဲဒီအချိန် လျှပ်တစ်ပြက်လေးအတွင်းမှာ သိကို သူ ဘာကြောင့်များ လှမ်းအော် သတိမပေးခဲ့မိတာလဲ ...။

သိကို သေစေချင်တာလား ...။

သူ သတိပေးဖို့ အချိန်မမီလိုက်တာလား ...။

အတွေးအားလုံး ရှုပ်ထွေး ဝေဝါးနေချိန်မှာပဲ ...

“အား ...”

“ဒုန်း ...”

“ဒုန်း ...”

၂၉၆ ❀ ပုညခင်

“သိ...”

သိက ဆပ်ပြာရည်များကို နင်းမိလျက် လှေကား
ထစ်များဆီသို့ ချော်လိမ့် ပြုတ်ကျသွားခဲ့လေပြီ...”

“သိ...”

သီရေ...

သို့ကို မောင် သတ်လိုက်တာ...”

မင်း သစ္စာဖောက်လို့ ငါ သတ်လိုက်မိတာ...”

မင်းကို သတ်ပြီးရင် နိုင်စွမ်း အလှည့်ပဲ သိ...”

မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ သတ်မယ်...”



(၄၂)



“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား နိုင်စွမ်း...။ သို့ကို ငါ သတ်
လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သိပြီးတော့ မင်းအလှည့်ပဲလေ၊
မင်းကိုပါ ငါ သတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သို့ တစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ သတ်ရင် ငါ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ အပြစ်ရှိတာက
မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး အတူတူပဲလေ”

မျက်လုံးသူငယ်အိမ်တွေ ကဏ္ဍာမငြိမ်တော့ဘဲ သွေး
ရူးသွေးတမ်း ပြောနေသော ဦးမင်းဝဏ်ကို ကြည့်ရင်း နိုင်စွမ်းက
မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

“ဆရာသတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မမ သူ့ဘာသာ
မတော်တဆ လိမ့်ကျခဲ့တာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး...။ သူ လိမ့်ကျအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဆန်ပြာ
ရည်တွေက ငါ့ကိုယ်ပေါ်က ကျလာတာ၊ အဲဒီ ဆန်ပြာရည်
တွေကို ငါ မြင်ရက်နဲ့ သူ့ကို အချိန်မီ ဆွဲမထားလိုက်မိ

တာ၊ အဲဒါ သူ့ကို ငါ သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ သစ္စာဖောက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါက သေစေချင်ခဲ့တာ၊ ငါသတ်ခဲ့တာ ... ”

“ဆရာ ...၊ ဆရာရယ် ... မမက ဆရာအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ ဆရာ သူ့ကိုမယုံတာကိုပဲ သူ နာကြည်းပြီး အရွဲ့တိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။ မမ ဆရာကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အပန်းဖြေစခန်းကို သွားတဲ့နေ့က ဆရာ့ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး သွားခဲ့ပေမယ့် ဟိုရောက်တော့လည်း ဆရာအကြောင်းလွှဲကိုပဲ သတိတရ ပြန်ပြောပြနေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်လည်း အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့တာပါ ဆရာရယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေကလည်း မမ ကျွန်တော့်ဆီ လာဖို့ ရည်ရွယ်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာ့ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး မငြင်းဘဲနေတာ ဖြစ်မှာပါ ... ”

“မင်း ဘာပြောပြော ငါမယုံဘူး နိုင်စွမ်း ... ”

“အဲဒီလို မယုံကြည်တတ်လို့လည်း ရှင် အချစ်တွေက အလကားဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့ ဦးမင်းဝဏ် ... ”

“ဘာ ... ”

ခက်ဝါ စကားကြောင့် ဦးမင်းဝဏ်က ခက်ဝါ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ချစ်ခြင်းပမာဏ ကြီးသလောက် ယုံကြည်မှုကလည်း ကြီးမားနိုင်မြဲရတယ် ဦးမင်းဝဏ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် မယုံကြည်ရင် အလကားပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ

ယုံကြည်မှုဆိုတာ ချစ်ခြင်းထက်တောင် ပိုပြီး ခွန်အားကြီးတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ယုံကြည်မှုကို မခံရတဲ့ မိန်းမလောက် ကံဆိုးတဲ့ မိန်းမဆိုတာမရှိဘူး။ ကျွန်မက နိုင်ကို ယုံခဲ့သလိုမျိုး ဦးမင်းဝဏ်က မမ ပန်းနုသီကို ယုံမှ မယုံခဲ့တာလေ ...။ မမ မငြင်းခဲ့တာဟာ ရှင်ကို နာကြည်းသွားခဲ့လို့ပဲ။ ရှင် အဲဒီလောက် သံသယ ဝင်တတ်တာကို စိတ်ပျက်သွားခဲ့လို့ တမင်အရွဲ့တိုက်ခဲ့တာပဲ ...။

“ဦးမင်းဝဏ် ... အရမ်းမှားသွားပြီဆိုတာ သိရဲ့လား။ မမအပေါ် ရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခံစားမိရဲ့လား။ အပြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်မချစ်သူအပေါ် သေကြောင်းကြံခဲ့တဲ့ အပြစ်ကိုရော ဦးမင်းဝဏ် ဘယ်လို ပေးဆပ်မှာလဲ”

“ခက်ဝါ ... ခက်ဝါရယ် မပြောပါနဲ့၊ ဆရာ့ကို ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“နင် ခွင့်လွှတ်ပေမယ့် ဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ် နင်”

“ခက်ဝါ ... ”

နိုင်စွမ်းက ခက်ဝါကို တားလိုက်ချိန်မှာ ဦးမင်းဝဏ်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ရင်း ...

“အိုခေ ... ကိုယ် နားလည်တယ်။ ကိုယ့်အပြစ်တွေအတွက် ကိုယ် အဖမ်းခံမယ်”

“ဆရာ ... ”

“မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ နိုင်စွမ်း၊ ငါ-ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သို့ကို သေစေခဲ့တာလည်း ငါ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ မင်းကို

၃၀၀ ❀ ပုညခင်

သေကြောင်းကြံတာလည်း အပြစ်ရှိတာပဲလေ၊ ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ အဖမ်းခံမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက် ငါ့ကို လာခေါ်ပြီး ရဲစခန်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ဆရာရယ်...”

“ငါ ဒီည ထွက်မပြေးဘူးလို့ မင်းတို့ကို ငါ ကတိပေးတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချ ပြန်ကြပါ”

ခက်ဝါက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နိုင်စွမ်းလက်ကို လှမ်းတွဲလိုက်ပြီး ဦးမင်းဝဏ် ရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။



(၄၃)



နောက်တစ်နေ့ မနက် ပန်းလှေအိမ်သို့ နိုင်စွမ်းနှင့် ခက်ဝါတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် သေဆုံးနိုင်ပြီဖြစ်သော ဦးမင်းဝဏ် ၏ ရုပ်အလောင်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ရေကူးကန်ထဲတွင် ရေနစ်သေဆုံးနေသော ဦးမင်းဝဏ်၏ နံဘေးတွင် တချို့တစ်ဝက် ရေနစ်နေသော စက္ကူလှေ အများအပြားနှင့်အတူ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ တင်ထားသော ပန်းလှေကလေး တစ်စင်းကိုပါ တွေ့ခဲ့ရသည်။ တချို့သော စံပယ်ပန်းကလေးများကလည်း ရေကူးကန် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေခဲ့၏။

“ဆရာ... ဆရာရယ်...”

နိုင်စွမ်းက ဆရာရုပ်အလောင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်လျက် သည်းထန်စွာ ရိုက်ငင်ငိုကြွေးခဲ့မိလေသည်။

ခဏကြာသော် ဒေါနသည် ငိုကြွေးလျက်မူ နိုင်စွမ်း

အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကာ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေး
လာခဲ့သည်။

“ညက သီတို့အခန်းကို ရှင်းပေးရင်း ခုတင်ကြားမှာ ညပ်
နေတဲ့ ဒီစာလေးကို တွေ့လို့ မင်းဆရာကို ဒေါ်နု သွားပေး
မိတယ်။ အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးကတည်းက သူ တစ်ညလုံးနီး
ပါး မအိပ်ဘဲ တအား ငိုနေခဲ့တယ်။ ဒေါ်နုလည်း သူ့အခန်း
အပြင်ဘက်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ကို စောင့်ပေးနေခဲ့ပေမယ့်
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ မနက်ကျတော့ သူ့ကို
လိုက်ရှာရင်း ရေကူးကန်ထဲမှာ ခုလို...”

ဒေါ်နုက စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက်
ရှိုက်ငင်လျက် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့သည်။

ခက်ဝါက ဒေါ်နု လက်ထဲက စာရွက်လေးကို လှမ်း
ယူပြီး နိုင်စွမ်းရှေ့သို့ တိုးကာ နှစ်ယောက်အတူ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍
ဖတ်လိုက်ပါသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ မောင်...”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ချစ်
ချစ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်တော့တဲ့နေ့မှာ
အဲဒီ အချစ်တွေဟာ အလကား ဖြစ်သွားရတော့တာပါပဲ...”

မောင်ကမှ မယုံကြည်ရင် ရှင်သန်နေလို့ရော ဘာ
အကြောင်းထူးတော့မှာလဲ...”

ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ယုံကြည်ခြင်းကို မခံရတဲ့ ဇနီး
မယားဆိုတာ သေတာထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးပါတယ် မောင်။



မောင် သိုကိုမယုံတာဟာ သိုကို မချစ်တာထက်
ပိုပြီး ရက်စက်ပါတယ်...”

မောင်ကမှ မယုံရင် သီကလည်း မငြင်းလိုတော့
ပါဘူး...”

သီရင်တွေ နာကျင်ရလွန်းလို့ သီတို့ရဲ့ ဇာတိမြို့
လေးမှာ ခဏလေး သွားနေပြီး သီစိတ်တွေ ပြန်ပြီး အေးချမ်း
လာအောင် ကြိုးစားပါရစေ မောင်...”

မောင်ကို သီ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

မောင် ယုံကြည်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ မောင်ဆီကို
သီ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်...”

ချစ်တဲ့...

သီ။

ထိုစာရွက်ကလေးပေါ်သို့ ခက်ဝါ မျက်ရည်နှင့်
နိုင်စွမ်းမျက်ရည်တို့ အတူစီးကျသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ... စက္ကူလှေကလေးတွေ မျောနေသော
ရေကူးကန်ဘက်ဆီသို့ နှစ်ယောက်အတူ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း လှမ်း
မောနာကျင်စွာ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

ပန်းလှေကလေး တစ်စင်းကတော့ ကန်ရေပြင် ပြာ
လဲ့လဲ့ထက်ဆီမှ တဖြည်းဖြည်း စောင်းအိ နစ်မြုပ်လျက် ရှိလေ
သည်။